

ДЖЕФРИ АРЧЪР НАЙ-ДОБРЕ ДА СИ ОСТАНЕ ТАЙНА

Част 3 от „Хрониките на Клифтън“

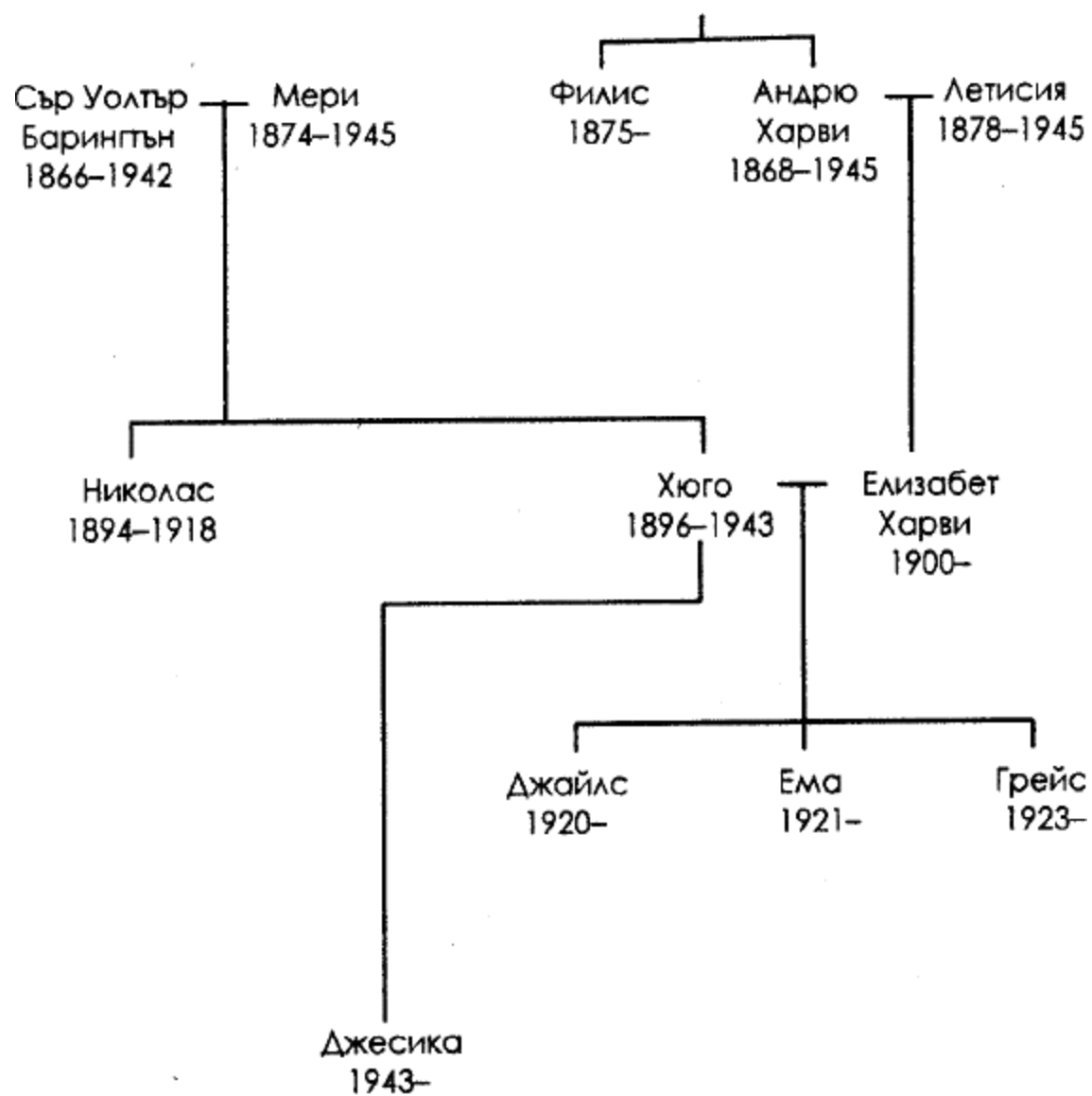
Превод от английски: Венцислав Божилов, 2013

chitanka.info

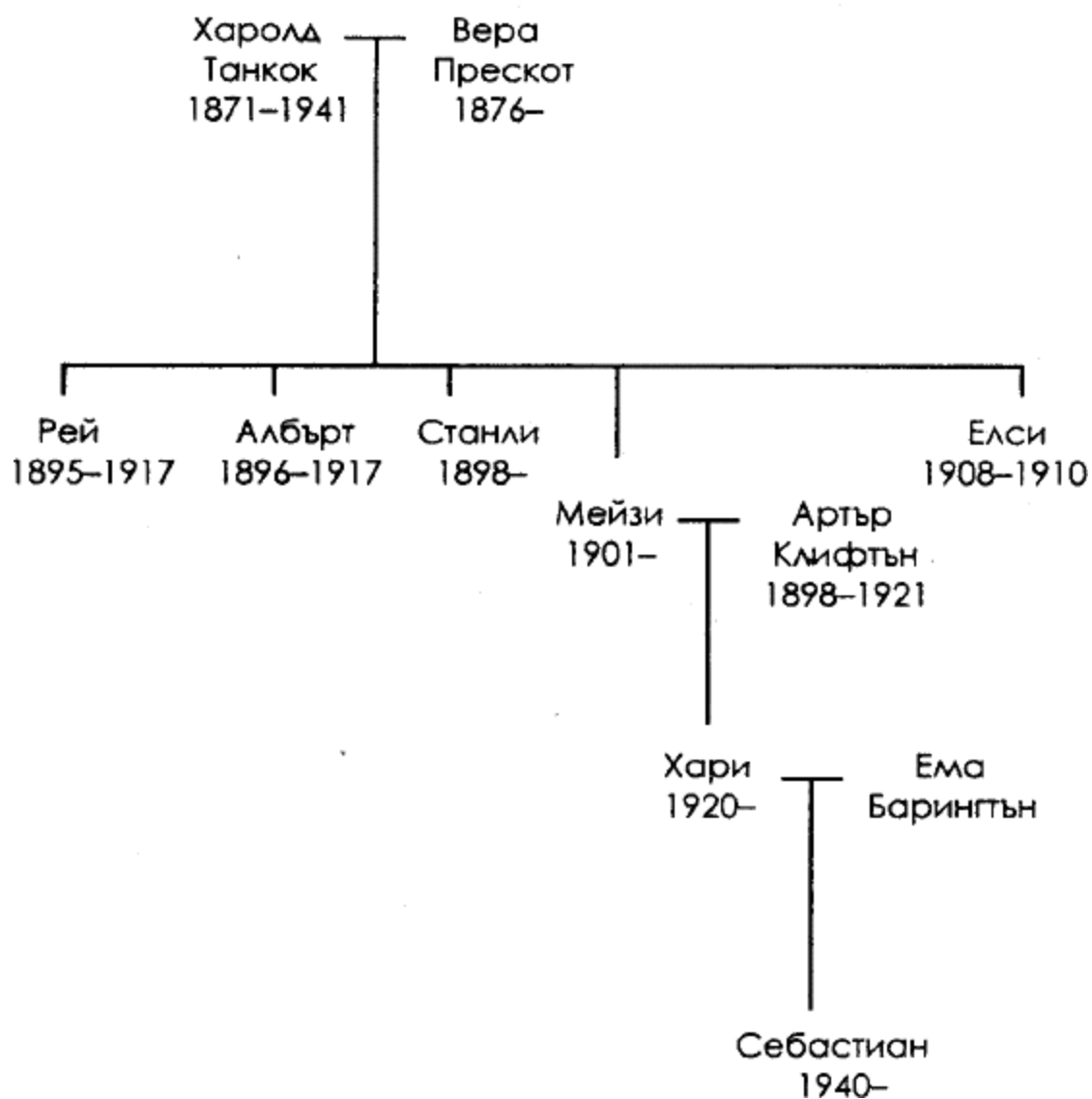
На Шабнам и Александър

Заради неocenимите съвети и помощта им при проучванията за книгата много благодаря на: Саймън Бейнбридж, Робърт Боуман, Елиноор Драйдън, Алисън Принс, Мари Робъртс и Сюзан Уот.

БАРИНГТЪНОВИ

КЛИФТЪНОВИ

ПРОЛОГ

Биг Бен удари четири пъти.

Макар лорд канцлерът да бе изтощен и капнал от случилото се през нощта, в кръвта му бе останал достатъчно адреналин, за да му гарантира, че няма да може да мигне. Беше уверил почитаемите лордове, че ще съобщи решението си по случая Барингтън срещу Клифтън относно това кой от двамата следва да наследи титлата и огромните имоти на фамилията.

Отново обмисли фактите, защото смяташе, че те и единствено те би следвало да определят окончателното му решение.

Когато беше започнал стажуването си преди около четирийсет години, наставникът му го съветваше да загърби всякакви лични чувства, сантименти и предпочитания при вземането на решение за клиента или случая, върху който работи. Правото не е професия за мекушавите и романтичните, така му казваше. Но след като съблюдаваше тази мантра в продължение на четири десетилетия, лорд канцлерът трябваше да признае, че никога не е попадал на толкова фино балансиран случай. Искаше му се Ф. Е. Смит да е жив, за да потърси съвета му.

От една страна... как мразеше само тези клишета. От една страна, Хари Клифтън беше роден три седмици преди най-близкия си приятел Джайлс Барингтън — факт. От друга страна, Джайлс Барингтън беше безспорно законният син на сър Хюго Барингтън и законната му съпруга Елизабет — факт. Но това не го правеше първороден син на сър Хюго, а именно това изискване беше ключово в завещанието.

От една страна, Мейзи Танкок роди Хари през двацет и осмия ден на деветия месец, след като по нейно признание имала кратка връзка със сър Хюго Барингтън по време на кратка екскурзия в Уестън сьупър Меър. Факт. От друга страна, когато роди Хари, Мейзи Танкок била омъжена за Артър Клифтън и в акта за раждане недвусмислено се посочваше, че бащата на детето е Артър. Факт.

От една страна... мислите на лорд канцлера се върнаха към онова, което се бе случило в залата, след като камарата най-сетне се бе разделила и членовете ѝ бяха гласували дали Джайлс Барингтън или Хари Клифтън следва да наследи титлата „и всичко, което върви към нея“. Спомни си точните думи на главния квестор, когато той обяви резултата пред претъпканата камара.

— Гласуващи за отдясно, двеста седемдесет и три гласа. Гласуващи против отляво, двеста седемдесет и три гласа.

На червените банки се беше разразила буря. Равният брой гласове натоварваше лорд канцлера с неизбежната задача да реши кой следва да наследи фамилната титла на Барингтън, реномираната „Барингтън Шипинг“, както и имуществото, земите и скъпоценностите. Много му се искаше бъдещето на двамата младежи да не зависи в такава огромна степен от неговото решение. Дали трябваше да вземе предвид факта, че Джайлс Барингтън искаше да наследи титлата, а Хари Клифтън не я желаете? Не, не биваше да го прави. Както беше посочил лорд Престън в убедителната си реч от банките на опозицията, подобно решение, дори да е удобно за всички, щеше да създаде лош прецедент.

От друга страна, ако се произнесеше в полза на Хари... лорд канцлерът най-сетне задрямал и сякаш само миг по-късно бе събуден от леко почукване на вратата. Погледна часовника — седем, което бе необичайно късно. Изстена и очите му останаха затворени, докато отброяваше биенето на Биг Бен. Оставаха му само три часа до произнасянето на присъдата, а все още не беше взел решение.

Лорд канцлерът изстена отново, спусна крака на пода, нахлузи пантофите и се затътри към банята. Дори в нейното усамотение продължи да се бори с проблема.

Факт. И Хари Клифтън, и Джайлс Барингтън имаха цветна слепота, също като сър Хюго. Факт. Цветната слепота може да се предаде единствено по майчина линия, така че това беше просто съвпадение и като такова следваше да се подмине.

Излезе от банята и облече халата си. После излезе от спалнята и тръгна по покрития с дебел килим коридор към кабинета си.

Взе писалка и написа имената „Барингтън“ и „Клифтън“ на първия ред на страницата, а под тях започна да изброява всички за и против за двамата. Когато изписа три страници с калиграфския си

почерк, Биг Бен удари осем пъти, но лорд канцлерът все още не бе стигнал до решение.

Когато се върна в банята да си измие зъбите, везните на Темида все още си стояха напълно равни.

Малко след като Биг Бен удари девет пъти, лорд канцлерът се върна в кабинета си и прегледа бележките си с надеждата, че везните най-сетне ще се наклонят на едната или на другата страна, но те си останаха идеално балансирани. Докато препрочиташе бележките, почукване по вратата му напомни, че колкото и влиятелен да си мисли, че е, това не му дава власт върху времето. Той въздъхна дълбоко, откъсна трите листа от бележника, стана и продължи да чете, докато излизаше от кабинета и вървеше по коридора. В спалнята прислужникът му Ист стоеше до леглото и го очакваше за сутрешния ритуал.

Ист сръчно свали копринения халат и помогна на господаря си да облече бяла риза, все още топла от гладенето. После дойде ред на колосаната яка и фино дантелено шалче. Докато обуваше черните си панталони, лорд канцлерът за пореден път забеляза, че е качил няколко килограма, откакто бе заел поста си. След това Ист му помогна с дългата мантия в черно и златно и насочи вниманието си към главата и краката на господаря си. На главата бе сложена дълга перука, а краката бяха обути в обувки с катарамии. Едва накрая на раменете му бе сложена тежката верига на поста, носена от трийсет и деветима лорд канцлери преди него, която го превръщаше от госпожа от някаква пантомима в най-високопоставеното юридическо лице в страната. След поглед в огледалото той се почувства готов да излезе на сцената и да изиграе ролята си в развиващата се драма. Жалко само, че не си знаеше репликите.

Точността на пристигането и заминаването на лорд канцлера от северната кула на Уестминстърския дворец можеше да впечатли всеки старши сержант от армията. В 9:47 на вратата се почука и секретарят му Дейвид Бартоломю влезе в стаята.

— Добро утро, милорд.

— Добро утро, мистър Бартоломю — отвърна лорд канцлерът.

— За мое голямо съжаление трябва да ви съобща — каза Бартоломю, — че лорд Харви е починал снощи в линейката на път за болницата.

И двамата знаеха, че това не е вярно. Лорд Харви, дядото на Джайлс и Ема Барингтън, беше припаднал малко преди да удари звънецът за гласуване. И двамата обаче бяха наясно с вековната традиция — ако член на някоя от двете камари умре, докато Парламентът е в сесия, следва да се проведе пълно разследване на обстоятелствата около смъртта му. За да се избегне тази неприятна и ненужна шарада, „починал на път за болницата“ беше приетата фраза за подобни случаи. Обичаят беше от времето на Оливър Кромвел, когато членовете на Парламента можели да идват въоръжени в залата и при всеки смъртен случай имало вероятност да е използвано оръжие.

Лорд канцлерът бе натъжен от смъртта на лорд Харви — колега, когото харесваше и комуто се възхищаваше. Искаше му се само секретарят му да не му беше напомнял един от фактите, които бе записал със спретнатия си калиграфски почерк под името на Джайлс Барингтън — че лорд Харви не беше успял да гласува след припадъка си и че ако го беше направил, гласът щеше да бъде в полза на Джайлс. Това щеше да реши въпроса веднъж завинаги и той щеше да се наспи тази нощ. А сега от него се очакваше да решава въпроса веднъж *завинаги*.

Под името на Хари Клифтън беше записал друг факт. Когато преди половин година беше разглеждан първоначалният апел, членовете на Правната комисия се бяха произнесли с четири срещу три гласа Клифтън да наследи титлата и, както се казваше в завещанието, „всичко, което върви към нея“.

На вратата отново се почука и се появи пажът, облечен в поредния костюм, взет сякаш от творба на Гилбърт и Съливан, за да му съобщи, че церемонията започва пак.

— Добро утро, милорд.

— Добро утро, мистър Дънкан.

Щом пажът хвана полите на дългата черна мантия на лорд канцлера, Дейвид Бартоломю пристъпи напред и отвори двойната врата на приемната, за да може господарят му да поеме на седемминутното си пътуване до залата на Камарата на лордовете.

Щом виждаха приближаващия лорд канцлер, членове, представители и служители на камарата бързо отстъпваха настрани, за да не му се изпречат по пътя към залата. Докато той минаваше покрай тях, те се покланяха ниско — не на него, а на суверена, когото

представляваше. Лорд канцлерът продължи по червения килим на коридора със същото темпо, с което бе вървял всеки ден през последните шест години, за да влезе в залата при първия удар на Биг Бен, отброяващ десет часа.

Обикновено (а днешният ден не бе обикновен) при влизането си в камарата биваше посрещнат от неколцина членове, които ставаха почтително от червените банки, покланяха се и оставаха прави, докато епископът провеждаше сутрешната молитва, след което започваше разглеждането на дневния ред.

Не и днес. Много преди да стигне до залата, лорд канцлерът чу глъчката. Дори той се изненада на картината, която се разкри пред него, когато влезе. Червените банки бяха така претъпкани, че някои членове се бяха изнесли на стълбите пред трона, а други стояха в дъното, неспособни да си намерят места за сядане. Единственият друг случай, в който помнеше подобна навалица бе, когато Негово Величество изнасяше своята Кралска реч, в която съобщаваше на членовете на двете камари за законите, предложени от правителството за следващата сесия на Парламента.

Щом лорд канцлерът влезе в залата, почитаемите лордове незабавно млъкнаха, станаха като един и се поклониха, докато той заемаше мястото си.

Най-старшият юридически сановник в страната бавно огледа залата и над петстотинте лица, които го гледаха с нетърпение. Накрая погледът му се спря върху тримата млади хора, седнали в галерията за изтъкнати гости. Джайлс Барингтън, сестра му Ема и Хари Клифтън бяха облечени в черно в знак на почит към любимия си дядо и, в случая на Хари, ментор и скъп приятел. Съчувстваше и на тримата. Много добре осъзнаваше, че решението, което предстои да вземе, ще промени изцяло живота им. Молеше се промяната да е за добро.

Когато преподобният Питър Уотс, епископ на Бристол (колко подходящо, помисли си лорд канцлерът) отвори молитвеника си, почитаемите лордове сведоха глави и не ги вдигнаха, докато той не изрече думите „В името на Отца и Сина, и Светия Дух“.

Членовете заеха местата си и лорд канцлерът остана единственият прав в залата. Всички зачакаха с нетърпение да чуят решението му.

— Почитаеми лордове — започна той, — не мога да се преструвам, че отсъждането, с което ме натоварихте, беше лесно. Тъкмо обратното, за мен това бе едно от най-трудните решения, които съм вземал през дългата си кариера. Но пък не друг, а самият Томас Мор ни напомня, че когато обличаме тези роби, трябва да сме готови да вземаме решения, които рядко ще се харесат на всички. И наистина, почитаеми лордове, в три такива случая в миналото лорд канцлерът, след като е произнасял присъдата си, е бил обезглавяван.

Избухналият смях освободи донякъде напрежението, но само за момент.

— Все пак не бива да забравям — продължи той, след като отново се възцари тишина, — че аз съм отговорен единствено пред Всемогъщия. Имайки предвид това, почитаеми лордове, в случая Барингтън срещу Клифтън по въпроса кой следва да бъде посочен за законен наследник на сър Хюго Барингтън и да получи фамилните земи, титлата и всичко, което върви с нея...

Лорд канцлерът отново погледна нагоре към галерията и се поколеба. Погледът му се спря върху тримата невинни младежи, които не откъсваха очи от него. Помоли се за Соломонова мъдрост и продължи:

— След като обмислих всички факти, реших в полза на... Джайлс Барингтън.

Моментално се надигна мърморене. Журналистите бързо напуснаха галерията на пресата, за да съобщят на чакащите редактори, че лорд канцлерът е постановил, че наследственият принцип си остава непокътнат и че Хари Клифтън може да поиска ръката на Ема Барингтън. Публиката в галерията за посетителите се наведе над парапета да види каква е реакцията на почитаемите лордове. Това обаче не беше футболен мач. Нямаше нужда лорд канцлерът да надува свирка и всеки член на камарата щеше да приеме безпрекословно решението му. Докато чакаше шумът да утихне, той отново погледна тримата в галерията, хората, които бяха най-силно засегнати от решението му. Хари, Ема и Джайлс се взираха безизразно в него, сякаш все още не бяха проумели напълно значението на момента.

След месеци несигурност първото, което изпита Джайлс, бе огромно облекчение, макар че смъртта на любимия му дядо заличаваше всякакво чувство за победа.

Хари си мислеше само за едно, докато стискаше ръката на Ема. Вече можеше да се ожени за жената, която обичаше.

Ема беше несигурна. В края на краищата лорд канцлерът беше създал цял куп нови проблеми за тримата, проблеми, които трябваше да се решават от тях, а не от него.

Лорд канцлерът отвори тежката папка със златни пискюли и погледна дневния ред. Следваше дебат за Националната здравна служба. Когато нещата продължиха по обичайния си ред, неколцина лордове се изнизаха тихомълком от залата.

Никога и пред никого, дори пред най-близките си, лорд канцлерът нямаше да признае, че е променил решението си в последния момент.

ХАРИ КЛИФТЪН И ЕМА БАРИНГТЪН
1945 — 1951

1.

— Прочее, ако някой може да посочи основателна причина те да не могат да се съчетаят законно, нека говори сега, или да замълчи завинаги.

Хари Клифтън никога нямаше да забрави първия път, когато бе чул тези думи и как миг по-късно целият му живот се преобърна наопаки. Стария Джак, който също като Джордж Вашингтон не можеше да произнесе лъжа, бе разкрил в набързо свиканата среща във вестиария, че е възможно Ема Барингтън, жената, която Хари обожаваше и която щеше да стане негова съпруга, да е всъщност негова сестра.

Целият ад се отприщи, когато майката на Хари призна, че веднъж и само веднъж е имала сексуална връзка с бащата на Ема Хюго Барингтън. Следователно имаше възможност той и Ема да са деца от един и същи баща.

Когато беше преспала с Хюго Барингтън, майката на Хари излизала с пристанищния работник Артър Клифтън, който работел в корабостроителницата на Барингтън. Въпреки факта, че Мейзи се беше омъжила за Артър малко след това, свещеникът отказа да венчае Хари и Ема, щом имаше вероятност сватбата да е в разрез с древните правила на църквата относно браковете между кръвни роднини.

След секунди бащата на Ема, Хюго, се бе измъкнал от църквата през една задна врата като страхливец, бягащ от бойното поле. Ема и майка ѝ заминаха на север в Шотландия, а опустошеният духом Хари остана в колежа си в Оксфорд, без да знае какво да прави. Накрая Адолф Хитлер взе решението вместо него.

Хари напусна университета няколко дни по-късно и смени академичната си тога с униформата на обикновен моряк. Но по-малко от две седмици след като постъпи на служба, германско торпедо потопи кораба и името Хари Клифтън се появи в списъка на загиналите в морето.

— Ще вземеш ли тази жена за своя законна съпруга и ще ѝ бъдеш ли верен, докато сте живи?

— Да.

Едва след края на войната, когато се върна от фронта, покрит с белези и слава, Хари разбра, че Ема е родила техния син, Себастиан Артър Клифтън. Но едва когато се възстанови напълно научи, че Хюго Барингтън е бил убит при изключително зловещи обстоятелства и е завещал на фамилията Барингтън още един проблем, също толкова съсипващ за Хари, колкото и забраната да се ожени за любимата си.

Хари никога не беше смятал за особено важно, че е с няколко седмици по-голям от Джайлс Барингтън, брата на Ема и негов най-близък приятел, докато не установи, че е възможно именно той да е наследникът на огромните имения на фамилията, всичките ѝ богатства, титлата и „всичко, което върви с нея“. Побърза ясно да заяви, че няма интерес към наследството на Барингтън и че е готов да се откаже от всичките си евентуални права на първороден в полза на Джайлс. Кралският хералдмайстор изглеждаше готов да приеме решението и всичко можеше да мине гладко, ако лорд Престън, лейбърист от Камарата на лордовете, не беше решил да защитава правото на Хари върху титлата, без изобщо да се посъветва с него.

— Въпросът е принципен — обясняваше лорд Престън на всеки парламентарен кореспондент, който се обръщаше към него.

— *Ще вземеш ли този мъж за свой законен съпруг, за да живееш с него според Божията повеля в свещен брак?*

— Да.

Хари и Джайлс бяха останали неразделни приятели през цялото това време въпреки факта, че официално се изправяха един срещу друг пред най-висшия съд на страната и че се бяха озовали на първите страници на всички национални вестници.

Двамата щяха да ликуват при отсъждането на лорд канцлера, ако дядото на Ема и Джайлс лорд Харви беше на мястото си на първия ред при произнасянето на решението, но той така и не научи за своята победа. Нацията остана разделена от изхода, а двете семейства бяха оставени да се оправят сами.

Пресата не пропусна веднага да посочи на жадните за новини читатели и другата последица от отсъждането на лорд канцлера — че най-висшият съд в страната е постановил, че Хари и Ема не са кръвни роднини и следователно той може да поиска тя да му стане законна съпруга.

— *С този пръстен се вричам на теб, почитам те с тялото си и те дарявам с всичките си земни притежания.*

Хари и Ема обаче знаеха, че решението, взето от човек, не доказва неоспоримо, че Хюго Барингтън не е баща на Хари, и двамата като вярващи християни се тревожеха, че може би нарушават Божия закон.

Любовта им не беше намаляла след всичко, през което бяха преминали. Напротив, бе станала по-силна и с поощрението на майка си Елизабет и благословията на Мейзи, майката на Хари, Ема прие предложението за брак. Натъжаваше я единствено, че никоя от бабите ѝ не бе доживяла да присъства на церемонията.

Венчавката не се състоя в Оксфорд, както бе замислено първоначално, с цялата помпозност и официалност на университетски брак и неизбежния шум, който щеше да се вдигне около него. Вместо това се проведе скромна церемония в Бристол, в присъствието единствено на роднини и неколцина близки приятели.

Може би най-тъжното решение, което Хари и Ема взеха с неохота, бе Себастиан Артър Клифтън да остане единственото им дете.

2.

Хари и Ема заминаха за Шотландия, за да прекарат медения си месец в замъка Мългелри, потомствения дом на лорд и лейди Харви, покойните дядо и баба на Ема, като оставиха малкия Себастиан на грижите на Елизабет.

Замъкът събуди много щастливи спомени от времето, когато бяха прекарвали ваканцията си тук малко преди Хари да отиде в Оксфорд. През деня бродеха заедно из хълмовете и рядко се връщаха, преди слънцето да се е скрило зад най-високия връх. След вечеря (готвачът си спомняше, че господарят Клифтън обича три порции супа) сядаха до огромната разпалена камина и четяха Ивлин Уо, Греъм Грийн и любимия на Хари П. Г. Удхаус.

След две седмици, през които видяха повече шотландски говеда, отколкото човешки същества, двамата с неохота поеха по дългия път обратно за Бристол. Пристигнаха в Имението с очакване за домашно спокойствие, но такова не им бе отредено.

Елизабет призна, че с нетърпение очаква да им върне Себастиан: непрекъснато плачел преди лягане, каза им тя, а сиамската ѝ котка Клеопатра скочи в скута ѝ и веднага заспа.

— Честно казано, едва ви дочаках — добави тя. — През последните две седмици не успях да реша докрай нито една кръстословица.

Хари благодари на тъща си за разбирането и двамата с Ема взеха хиперактивния си петгодишен син в Барингтън Хол.

* * *

Преди Хари и Ема да се оженят, Джайлс бе настоял да гледат на Барингтън Хол като на свой дом, тъй като самият той щеше да прекарва по-голямата част от времето си в Лондон като член на парламента. Имението беше идеално за тях със своята библиотека с десет хиляди тома, просторен парк и голяма конюшня. Хари можеше

да пише на спокойствие детективските си романи за Уилям Уоруик, Ема яздеше всеки ден, а Себастиан играеше на воля и редовно мъкнеше у дома странни животинки, които да му правят компания за чая.

Джайлс често прескачаше до Бристол в петък, за да вечеря с тях. В събота сутринта провеждаше срещи с избирателите си, след което се отбиваше с агента си Гриф Хаскинс в клуба на докерите за по една-две бири. Следобед пак с Гриф отиваха заедно с десетина хиляди гласоподаватели на стадиона Ийствил, за да гледат как Бристол Ровърс по-често губят, отколкото печелят. Дори пред агента си Джайлс никога не би признал, че предпочита да прекарва съботните следобеди в гледане на ръгби; ако го направеше, Гриф щеше да му напомни, че на онези мачове се събират не повече от две хиляди зрители, като при това повечето от тях гласуват за консерваторите.

В неделя сутрин Джайлс можеше да бъде намерен коленичил в „Сейнт Мери Редклиф“ заедно с Хари и Ема. Хари смяташе, че за Джайлс това е просто поредното му задължение като депутат — когато бяха ученици, той винаги търсеше някакво извинение да пропусне службите в параклиса. Никой обаче не можеше да отрече, че Джайлс бързо си спечелва репутацията на съвестен и усърден парламентарист.

Внезапно, без никакво обяснение, посещенията на Джайлс в края на седмицата започнаха да стават все по-редки. Всеки път, когато Ема повдигаше въпроса пред брат си, той мънкаше нещо за парламентарни задължения. Хари не се връзваше на обясненията и се надяваше редките срещи на шурей му с избирателите да не доведат до загубата му на следващите избори.

Една петъчна вечер двамата откриха истинската причина за честите отсъствия на Джайлс през последните няколко месеца.

Той се беше обадил на Ема няколко дни по-рано, за да ѝ каже, че ще идва в Бристол за уикенда и че ще пристигне в петък навреме за вечеря. Онова, което бе пропуснал да спомене, бе, че няма да дойде сам.

Ема обикновено харесваше приятелките на Джайлс, които винаги бяха привлекателни, често малко смахнати и всички без изключение го обожаваха, дори повечето да не се задържаха достатъчно, за да успее да ги опознае. Този път обаче случаят беше различен.

Когато в петък вечер Джайлс им представи Вирджиния, Ема остана озадачена какво толкова вижда брат ѝ в тази жена. Вярно, беше красива и с доста добри връзки. Всъщност още преди да седнат на вечеря Вирджиния на два пъти сподели, че навремето била избрана за дебютантка на годината (през 1934) и три пъти спомена, че е дъщеря на граф Фенуик.

Ема щеше да отдаде всичко това просто на нервността на гостенката, ако Вирджиния не чоплеше претенциозно храната си и не сподели с висок шепот с Джайлс мнението си, че явно в Глостършър е трудно да се намери прилична домашна прислуга. За изненада на Ема, Джайлс само се усмихваше на тези наблюдения и не възрази нито веднъж. Ема тъкмо се канеше да каже нещо, за което със сигурност щеше да съжалява, когато Вирджиния заяви, че е уморена след дългия ден и желае да си легне.

След като тя стана и се оттегли, следвана плътно от Джайлс, Ема отиде в салона, наля си едно голямо уиски и се отпусна в най-близкото кресло.

— Един бог знае как ще приеме майка ми лейди Вирджиния.

Хари се усмихна.

— Мнението на Елизабет няма да е от особено значение. Имам чувството, че Вирджиния ще се задържи точно толкова, колкото и другите приятелки на Джайлс.

— Не съм сигурна — рече Ема. — Чудно ми е обаче защо проявява интерес към Джайлс, след като ясно ѝ личи, че не е влюбена в него.

Когато в неделя следобед Джайлс и Вирджиния потеглиха обратно за Лондон, Ема бързо забрави за дъщерята на граф Фенуик, тъй като трябваше да се заеме с много по-належащ проблем. Поредната детегледачка подаваше заявление за напускане — чашата преляла, когато открила в леглото си таралеж. Хари изпита известно съчувствие към горката жена.

— Лошото е, че е единствено дете — каза Ема вечерта, след като най-сетне успя да приспи детето. — Не може да е весело, когато няма с кого да си играеш.

— Никога не съм имал подобен проблем — каза Хари, без да вдига поглед от книгата.

— Майка ти ми каза, че си бил доста буен, преди да отидеш в „Сейнт Бийд“, и че когато си бил на неговата възраст, си прекарвал повече време на доковете, отколкото у дома.

— Е, скоро и той ще отиде в „Сейнт Бийд“.

— И какво да правя аз дотогава? Да го оставям всяка сутрин на доковете ли?

— Идеята не е лоша.

— Говоря сериозно, скъпи. Ако не е бил Стария Джак, сигурно още щеше да си там.

— Така е — призна Хари и вдигна чаша в памет на човека с голямо сърце Джак Тарант. — Но какво можем да направим?

Ема така се забави с отговора си, че Хари се зачуди дали не е задрямала.

— Може би е време да имаме второ дете.

Хари така се изненада, че затвори книгата и се вгледа внимателно в жена си. Не беше сигурен, че я е чул правилно.

— Но нали се разбрахме...

— Разбрахме се. И не съм променила решението си. Но няма причина да не си помислим за осиновяване.

— Откъде ти дойде тази идея, скъпа?

— Непрекъснато си мисля за малкото момиче, което открили в кабинета на баща ми в нощта на смъртта му — Ема така и не можеше да произнесе думата убийство, — и за възможността то да е негово дете.

— Но за това няма никакви доказателства. Пък и не съм сигурен дали би могла да откриеш къде е тя след толкова време.

— Мислех да се обърна към един известен автор на детективски романи и да потърся съвета му.

Хари обмисли внимателно думите си.

— Уилям Уоруик вероятно щеше да ти препоръча да се опиташ да откриеш Дерек Мичъл.

— Предполагам, не си забравил, че той работеше за баща ми и едва ли може да се каже, че действаше в наш интерес.

— Така е — рече Хари. — И именно затова бих потърсил неговия съвет. В края на краищата той е единственият, който знае къде

са заровени всички трупове.

Разбраха се да се срещнат в „Гранд Хотел“. Ема пристигна няколко минути по-рано и избра място в ъгъла на салона, където нямаше да могат да ги подслушват. Докато чакаше, повтори наум въпросите, които смяташе да зададе.

Мистър Мичъл влезе в салона точно когато часовникът отброяваше четири. Макар да бе напълнял малко от последната им среща и косата му се бе прошарила, характерното му куцане си оставаше все същото. Първата мисъл на Ема бе, че прилича повече на banker, отколкото на частен детектив. Той явно я позна, защото тръгна право към нея.

— Радвам се да ви видя отново, мисис Клифтън.

— Моля, седнете — отвърна Ема. Питаше се дали и той е толкова нервен, колкото е тя. Реши да започне направо по същество. — Мистър Мичъл, исках да се срещнем, защото се нуждая от услугите на частен детектив.

Мичъл се размърда смутено в стола.

— При последната ни среща обещах да уредя остатъка от дълга на баща ми към вас.

Хари беше предложил това. Беше й казал, че така Мичъл ще осъзнае, че тя сериозно смята да го наеме. Ема отвори чантата си, извади плик и му го подаде.

— Благодаря — каза явно изненаданият Мичъл.

Ема продължи:

— Сигурно си спомняте, че при предишната ни среща разговаряхме за бебето, открито в кошница в кабинета на баща ми. Главен детектив инспектор Блейкмор, който разследваше случая, както със сигурност помните, каза на съпруга ми, че момиченцето ще бъде предадено на грижите на местните власти.

— Това е стандартната процедура, ако никой не предяви претенции към детето.

— Да, вече успях да установя това. Вчера разговарях с началника на съответния отдел в Градския съвет, но той отказа да ми даде информация къде би могло да е момичето сега.

— Направил го е по заръка на следователя, за да защити детето от журналисти. Това не означава, че няма начини да се открие къде е.

— Радвам се да го чуя. — Ема се поколеба. — Но преди да продължим, трябва да съм сигурна, че момиченцето е дете на баща ми.

— Мога да ви уверя, мисис Клифтън, че в това няма място за съмнение.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Мога да ви запозная с всички подробности, но се боя, че няма да ви харесат.

— Мистър Мичъл, не мога да повярвам, че можете да кажете за баща ми нещо, което да ме изненада.

Мичъл помълча, после каза неохотно:

— Знаете, че докато работех за сър Хюго, той се премести в Лондон.

— Избяга в деня на сватбата ми, ако трябва да сме по-точни.

Мичъл не коментира.

— Около година по-късно започна да живее с мис Олга Петровски на Лаундс Скуеър.

— Как е можел да си го позволи, след като дядо ми го остави без никакви пари?

— Не можеше. Ако трябва да говоря направо, той не само живееше с мис Петровски, но и *преживяваше* от нея.

— Можете ли да ми кажете нещо за тази дама?

— Много неща. Беше полякия по рождение, избягала от Варшава през четирийсет и първа, малко след като родителите ѝ били арестувани.

— Какво е било престъплението им?

— Това, че са били евреи — равнодушно отвърна Мичъл. — Успяла да пресече границата с част от семейните бижута и стигнала до Лондон, където наела апартамент на Лаундс Скуеър. Малко след това се запознала с баща ви на един коктейл, даден от техни общ приятел. Той я ухажвал няколко седмици и се нанесъл при нея с обещанието да се оженият веднага след като мине разводът му.

— Казах, че нищо не би ме изненадало. Сбъркала съм.

— Става още по-лошо — продължи Мичъл. — Когато дядо ви почина, сър Хюго незабавно заряза мис Петровски и се върна в Бристол, за да сложи ръка върху наследството и да заеме

председателския пост в борда на директорите на „Барингтън Шипинг“. Но не и преди да открадне всички бижута на мис Петровски, както и няколко ценни картини.

— Ако това е вярно, защо не са го арестували?

— Арестуваха го — каза Мичъл. — И щяха да повдигнат обвинение срещу него, но съдружникът му Тоби Дънстейбъл, който беше свидетелствал срещу него, се самоуби в килията си в нощта преди процеса.

Ема сведе глава.

— Желаете ли да спра дотук, мисис Клифтън?

— Не — каза Ема и го погледна в очите. — Искam да знам всичко.

— Макар баща ви да не е знаел, когато се върна в Бристол, мис Петровски беше бременна. Тя роди момиченце, записано в акта за раждане като Джесика Петровски.

— Откъде знаете?

— Мис Петровски ме нае, след като баща ви вече не можеше да ми плаща. Ироничното е, че тя остана без пари точно когато баща ви наследи огромно богатство. Това беше причината да дойде в Бристол с Джесика. Искаше сър Хюго да научи, че има още една дъщеря, и смяташе, че отглеждането ѝ е негова отговорност.

— А сега моя — тихо рече Ема. Замълча за момент. — Но аз нямам представа къде да я търся. Надявах се, че ще можете да ми помогнете.

— Ще направя каквото мога, мисис Клифтън. Но след толкова време няма да е лесно. Ако открия нещо, вие ще сте първата, която ще научи — каза детективът, докато ставаше.

Докато Мичъл се отдалечаваше с накуцване, Ема се почувства малко виновна. Не му беше предложила дори чай.

Ема бързаше да се прибере и да разкаже на Хари за срещата си с Мичъл. Когато нахълта в библиотеката в Барингтън Хол, той тъкмо оставяше слушалката. На лицето му беше цъфнала такава огромна усмивка, че тя каза само:

— Ти си пръв.

— Американските ми издатели искат да направя турне в Щатите по случай излизането на новата ми книга следващия месец.

— Чудесна новина, скъпи. Най-сетне ще можеш да се запознаеш с баба Филис и братовчедата Алистър.

— Очаквам го с нетърпение.

— Не ми се подигравай!

— Не се подигравам. Издателите предложиха ти също да участваш в пътуването, така че също ще можеш да ги видиш.

— С огромно удоволствие бих дошла с теб, скъпи, но моментът изобщо не е подходящ. Райън си събира багажа и ми е неудобно да кажа, но агенцията за детегледачки ни е сложила в черния си списък.

— Може да опитам да убедя издателите да се съгласят и Себ да дойде с нас.

— Кое то най-вероятно ще свърши с депортирането ни — каза Ема. — Не, ще остана тук със Себ, докато ти завладяваш колонии.

Хари я прегърна.

— Жалко. Очаквах с нетърпение втори меден месец. Между другото, как мина срещата ти с Мичъл?

Когато Дерек Мичъл се обади на Ема, Хари беше в Единбург да изнесе реч на някакъв литературен обяд.

— Мисля, че имам следа — каза детективът, без да се представя. — Кога можем да се срещнем?

— Утре в десет, на същото място?

Веднага щом затвори, телефонът иззвъня отново и тя вдигна. Беше сестра ѝ.

— Каква приятна изненада, Грейс. Но доколкото те познавам, явно имаш сериозна причина да се обаждаш.

— Някои от нас сме на пълен работен ден — напомни ѝ Грейс. — Все пак си права. Обаждам се, защото снощи бях на лекция на професор Сайръс Фелдман.

— Двукратният носител на „Пулицър“? — попита Ема с надеждата, че ще впечатли сестра си. — От Станфордския университет, ако не се лъжа.

— Впечатлена съм — призна Грейс. — Ти обаче ще се впечатлиш, когато разбереш каква беше темата.

— Той е икономист, нали? — попита Ема, опитвайки се да остане на положение. — Трудно може да се каже, че е по моята специалност.

— Нито пък по моята, но когато става дума за транспорт...

— Изглежда интересно.

— И беше — каза Грейс, без да обръща внимание на сарказма й. — Особено когато засегна въпроса за бъдещето на превоза на стоки, след като „Бритиш Овърсийс Еървейс“ планира да открие редовна въздушна линия между Лондон и Ню Йорк.

Ема изведнъж разбра защо се обажда сестра й.

— Някакъв шанс да получи лекцията в писмен вид?

— Има по-добър вариант. Следващата му лекция е в Бристол, така че би могла да го чуеш лично.

— Може би ще успее да поговори с него след лекцията. Има толкова неща, които бих искала да го попитам — рече Ема.

— Добра идея, но имай едно наум. Макар да е един от онези редки мъже, чиито мозъци са по-големи от топките им, в момента е женен за четвърти път, а снощи от жена му нямаше и помен.

Ема се разсмя.

— Много си пряма, сестричке. Благодаря за предупреждението.

На следващата сутрин Хари взе влака от Единбург до Манчестър и след като изнесе реч пред малкото събрание в градската библиотека, се съгласи да отговори на въпроси.

Естествено, първият беше от журналист. Репортерите като че ли не проявяваха почти никакъв интерес към последната му книга. Днес беше редът на „Манчестър Гардиън“.

— Как е мисис Клифтън?

— Добре, благодаря — предпазливо отвърна Хари.

— Вярно ли е, че живеете в една и съща къща със сър Джайлс Барингтън?

— Къщата е доста голяма.

— Недоволен ли сте, че сър Джайлс получи цялото наследство, а вие останяхте с празни ръце?

— Категорично не. Аз получих Ема, а винаги съм искал единствено нея.

Отговорът затвори за малко устата на журналиста и даде възможност на друг от публиката да скочи на крака.

— Кога Уилям Уоруик ще стане главен инспектор?

— Не и в следващата книга — отвърна Хари с усмивка. — В това може да сте сигурни.

— Мистър Клифтън, вярно ли е, че за последните три години сте сменили седем детегледачки?

В Манчестър явно имаше повече от един вестник.

Докато пътуваше към гарата, Хари се ядосваше на журналистите, макар че цялата тази публичност като че ли не се отразяваше зле на продажбите на книгите му. Ема обаче се тревожеше все повече от безкрайния интерес на пресата и ефекта, който би могъл да окаже той върху Себастиан, когато тръгне на училище.

— Малките момчета често са ужасно брутални — напомняше му непрекъснато.

— Е, поне няма да го пердашат, че е облизал купата с каша — отвръщаше Хари.

Макар Ема да пристигна няколко минути по-рано, Мичъл вече седеше в сепарето. Щом я видя, стана.

— Ще пиете ли чай, мистър Мичъл? — попита тя още преди да е седнала.

— Не, благодаря, мисис Клифтън. — Мичъл не обичаше празните приказки. Седна и отвори бележника си. — Оказва се, че местните власти са настанили Джесика Смит...

— Смит? — повтори Ема. — Защо не Петровски или дори Барингтън?

— Предполагам, защото така лесно би могла да бъде открита. Подозирам, че следователят е настоял детето да остане анонимно. Та местните власти — продължи той — изпратили мис Джесика Смит в дом на фондация „Доктор Барнардо“ в Бриджуотър.

— Защо в Бриджуотър?

— Вероятно това е бил най-близкият дом със свободни места.

— И тя още ли е там?

— Доколкото успях да разбера, да. Открих обаче, че „Барнардо“ смятат да изпратят няколко от момичетата си в домове в Австралия.

— Защо?

— Част от имиграционната политика на Австралия е да плаща десет паунда, за да помогне на млади хора да стигнат до страната. Момичета се търсят особено много.

— Бих си помислила, че проявяват по-голям интерес към момчета.

— Може би вече си имат предостатъчно — отвърна Мичъл и се ухили — нещо, което бе рядкост за него.

— В такъв случай трябва да отидем час по-скоро в Бриджуотър.

— Задръжте, мисис Клифтън. Ако проявите такъв ентусиазъм и пред тях, те ще съберат две и две, ще се сетят защо се интересувате толкова от мис Джесика Смит и ще решат, че вие и мистър Клифтън не сте подходящи осиновители.

— Но какво основание биха имали, за да ни откажат?

— Първо, заради името ви. Да не споменавам и факта, че вие и мистър Клифтън не сте били женени, когато се е родил синът ви.

— И какво ще ме посъветвате в такъв случай? — тихо попита Ема.

— Пуснете молба по обичайните канали. Не действайте прибързано и ги накарайте да си мислят, че те вземат решенията.

— Но откъде можем да сме сигурни, че и така няма да ни откажат?

— Ще трябва да ги подбутнете в правилната посока, мисис Клифтън.

— Какво намекувате?

— Когато попълвате формуляра, ще трябва да отбележите евентуалните си предпочитания. Това спестява много време и неприятности на всички. Така че ако ясно заявите, че търсите момиче на около пет или шест години, тъй като вече имате малко по-голям син, това би трябвало да помогне да стесните избора.

— Някакви други предложения?

— Да — отвърна Мичъл. — На въпроса за религия пишете, че нямате предпочитания.

— С какво ще помогне това?

— В регистрационния формуляр на мис Джесика Смит пише, че майката е еврейка, а бащата е неизвестен.

3.

— Как един английски моряк е успял да получи Сребърна звезда? — попита имиграционният служител в Айдълуайлд, докато изучаваше входната виза на Хари.

— Дълга история — отвърна Хари и си помисли, че едва ли ще е разумно да споменава, че при предишното си идване в Ню Йорк е бил арестуван за убийство.

— Пожелавам ви да си прекарате чудесно в Щатите. — Служителят стисна ръката му.

— Благодаря — каза Хари, като се мъчеше да скрие изненадата си, и продължи, следвайки указателните знаци към мястото за вземане на багажа. Докато чакаше появата на куфара си, отново прегледа инструкциите. Трябваше да бъде посрещнат от публицист на „Вайкинг“, който щеше да го заведе до хотела и да го запознае с графика. Хари не беше съвсем сигурен какво точно означава публицист — при всяко посещение на някой град във Великобритания винаги го посрещаше местният търговски представител.

Взе стария си училищен куфар и тръгна към митницата. Един служител му каза да отвори куфара, прегледа го набързо, изписа върху него с тебешир голям кръст и с това проверката приключи и Хари мина под огромна извита арка с надпис „Добре дошли в Ню Йорк“ над усмихнатото лице на кмета на града Уилям О’Дуайър.

Излезе в залата за пристигащи и се озова пред дълга редица униформени шофьори, които държаха табелки с имена. Затърси „Клифтън“ и когато откри името си, се усмихна на човека.

— Здравейте.

— Радвам се да ви видя, господин Клифтън. Аз съм Чарли. — Шофьорът взе тежкия му куфар, сякаш беше ръчна чанта. — А това е Натали, вашият публицист.

Хари се обърна и видя млада жена, която се споменаваше в инструкциите просто като „Н. Редууд“. Беше висока почти колкото него, с модно подстригана руса коса, сини очи и зъби, равни и бели като от реклама на паста за зъби. И ако това не беше достатъчно,

тялото ѝ бе с формата на пясъчен часовник. Хари никога не беше попадал на жена като Натали в следвоенна Великобритания, където още имаше купонна система.

— Много ми е приятно, мис Редууд — каза той, докато се ръкуваха.

— И аз се радвам да се запознаем, Хари — отвърна тя. — Моля ви, наричайте ме Натали — добави, докато вървяха след Чарли към изхода. — Аз съм ви огромен фен. Обожавам Уилям Уоруик и не се съмнявам, че последната ви книга ще е поредният хит.

Излязоха на тротоара и Чарли отвори задната врата на най-дългата лимузина, която Хари бе виждал. Той се дръпна, за да може Натали да се качи първа.

— О, обожавам англичаните — каза тя, докато той се настаняваше до нея. Лимузината се вля в потока коли, който бавно пълзеше към Ню Йорк. — Първо отиваме в хотела. Направих ви резервация в „Пиер“, апартамент на единайсетия етаж. Ще имате време да се освежите, след което ще обядвате с господин Гинзбърг в „Харвард Клуб“. Между другото, той очаква с нетърпение да се срещне с вас.

— Аз също — каза Хари. — Той публикува затворническите ми дневници, както и първия роман от серията за Уилям Уоруик, така че имам да му благодаря за много неща.

— А той инвестира много време и пари, за да е сигурно, че „Нищо рисковано“ ще влезе в списъка на бестселърите, и ме помоли да ви запозная подробно как смятаме да постигнем това.

— Слушам ви — каза Хари и погледна през прозореца, за да се наслади на гледката. Беше я видял за последен път от задния прозорец на затворническия автобус, който го откарваше към затворническата килия, а не към апартамент в хотел „Пиер“.

Ръката ѝ докосна коляното му.

— Имаме да покрием много неща преди срещата ви с господин Гинзбърг. — Връчи му дебела синя папка. — Като начало ще ви обясня как смятаме да вкараме книгата ви в списъка на бестселърите, защото тук нещата са много по-различни от онова, което правите в Англия.

Хари отвори папката и се опита да се съсредоточи. Никога не бе седял до жена, която изглеждаше като излята в роклята си.

— В Америка — продължи Натали — имаме само три седмици, за да успеем да вкараме дадена книга в списъка на „Ню Йорк Таймс“. Ако за това време не се вредим сред първите петнайсет, книжарниците ще съберат бройките си от „Нищо рисковано“ и ще ги върнат на издателя.

— Това е лудост — каза Хари. — В Англия след като книжарницата е направила поръчката, книгата се смята за продадена, поне от гледна точка на издателя.

— Не предлагате ли на книжарниците книги на консигнация?

— Разбира се, че не. — Хари беше смаян от самата идея за подобно нещо.

— И вярно ли е също, че все още продават книгите, без да предлагате отстъпка?

— Да, разбира се.

— Е, ще откриете, че това е другата голяма разлика тук. Ако книгата влезе сред първите петнайсет, коричната цена автоматично се смъква наполовина и книгата ви отива на задните стелажи.

— Защо? Според мен един бестселър трябва да бъде представен на първите рафтове и дори на витрината. И определено не следва да се продава с намаление.

— Не и след като момчетата от рекламата откриха, че ако дойде клиент, търсещ определен бестселър, и му се наложи да отиде в дъното на книжарницата, за да го намери, един от всеки петима купува още две книги по пътя към касата, а един от трима — още една.

— Хитро. Но не съм сигурен, че подобен номер би минал в Англия.

— Подозирам, че е само въпрос на време, но сега поне ще разберете защо е толкова важно да вкараме книгата ви в списъка колкото се може по-бързо. Защото щом цената падне наполовина, най-вероятно ще останете няколко седмици сред първите петнайсет. Всъщност по-трудно е да излезеш от списъка, отколкото да влезеш в него. Но ако се провалите, „Нищо рисковано“ ще изчезне от книжарниците след месец и ще сме изгубили огромни пари.

— Разбрах намека — каза Хари, докато лимузината бавно минаваше по Бруклинския мост и се намърда сред жълти таксита, чиито шофьори пушеха огризки от пури.

— Нещата са още по-сложни, защото трябва да посетим седемнайсет града за двайсет и един дни.

— Ние?

— Да. Ще ви водя за ръчичка по време на обиколката — небрежно отвърна тя. — Обикновено съм в Ню Йорк и оставям на местните публицисти във всеки град да поемат гостуващите автори, но не и този път. Господин Гинзбърг настоя да не се отделям от вас. — Отново докосна леко коляното му и отвори дебелата папка в скута си.

Хари я погледна и тя му се усмихна кокетно. Флиртуваше ли с него? Не, невъзможно. В края на краищата току-що се бяха запознали.

— Вече ви уредих часове в няколко от по-големите радиостанции, в това число и в „Шоуто на Мат Джейкъбс“, което има единайсет милиона слушатели всяка сутрин. Няма по-ефективен от Мат, когато става въпрос за рекламиране на нови книги.

Хари имаше доста въпроси, но Натали беше като карабина „Уинчестър“, стреляща всеки път, когато вдигнеш глава.

— Да ви предупредя — продължи тя, без изобщо да си поема дъх. — Повечето големи предавания ще ви отделят най-много няколко минути, не като вашето Би Би Си. „В дълбочина“ е неразбираема концепция за тях. Не забравяйте през това време да повтаряте заглавието на книгата колкото се може по-често.

Хари запрелиства графика си. Всеки ден сякаш започваше в нов град, където трябваше да говори в сутрешно радиопредаване, след което да дава безброй интервюта и накрая да се втурне към летището.

— Всички писатели ли се посрещат по подобен начин?

— Определено не — каза Натали и ръката ѝ отново докосна крака му. — С което стигаме до най-големия ни проблем с вас.

— Имате проблем с мен?

— И още как. Повечето интервюиращи ще ви питат за времето ви в затвора и как е станало така, че един англичанин е получил Сребърна звезда, но вие трябва да се връщате бързо към книгата.

— В Англия подобно нещо би се сметнало за доста вулгарно.

— А в Америка точно вулгарното те вкарва в списъка на бестселърите.

— Но интервюиращите няма ли да искат да говорим за книгата?

— Хари, трябва да приемете, че никой от тях няма да я е чел. Всеки ден на бюрата им се стоварват по десет нови романа, така че се

смятайте за щастливец, ако са прочели нещо повече от заглавието. Ще е бонус, ако изобщо запомнят името ви. Съгласиха се да ви представят в предаванията си, защото сте бивш затворник, награден със Сребърна звезда, така че използвайте това в наша полза и рекламирайте книгата като луд — убеждаваше го тя, докато лимузината спираше пред хотел „Пиер“.

На Хари му се прииска да си беше останал в Англия.

Шофьорът изхвърча навън, отвори багажника и едно пиколо дотърча да вземе куфара. Натали поведе Хари към рецепцията, където той трябваше само да покаже паспорта си и да подпише формуляра. Натали беше подготвила всичко, сякаш беше някакъв лорд.

— Добре дошли в „Пиер“, господин Клифтън — каза рецепционистът, докато му подаваше голям ключ.

— Ще ви чакам във фойето... — Натали погледна часовника си — след час. Лимузината ще ви откара до „Харвард Клуб“ за обяда с господин Гинзбърг.

— Благодаря — каза Хари и я загледа как се отдалечава и изчезва през въртящата се врата. Забеляза, че не е единственият мъж, чийто поглед не се откъсва от фигурата ѝ.

Пиколото го качи до единайсетия етаж, въведе го в апартамента и му обясни как работи всичко. Хари никога не бе отсядал в хотел с отделна баня и тоалетна. Реши да си води бележки, за да разкаже на майка си всичко, когато се върне в Бристол. Благодарни на пиколото и се раздели с единствения долар, който имаше.

Още преди да разопакова багажа си вдигна телефона до леглото и поръча разговор с Ема.

— Ще ви свържа до петнайсетина минути, сър — каза телефонистът от централата.

Хари остана дълго под душа, подсуши се с най-голямата кърпа, която бе виждал, и тъкмо понечи да отвори куфара си, когато телефонът иззвъня.

— Вашият презокеански разговор, сър — каза телефонистът.

Следващият глас, който чу Хари, беше на Ема.

— Ти ли си, скъпи? Чуваш ли ме?

— Идеално, миличка — усмихнато отвърна Хари.

— Вече говориш като американец. Представям си какъв ли ще си след три седмици.

— Готов да се върна в Бристол, предполагам, особено ако книгата не влезе в списъка на бестселърите.

— А ако наистина не влезе?

— Може да се прибера по-рано.

— Ще е чудесно. И откъде се обаждаш?

— От „Пиер“. Настаниха ме в най-огромната хотелска стая, която съм виждал. На леглото могат да спят четирима.

— Гледай да е само един.

— Има климатик и радио в банята. Още не съм разбрал как се включва всичко. И как се изключва.

— Трябваше да вземеш Себ. Досега вече да е овладял всичко.

— Или да е разглобил всичко и да ме остави да го сглобявам. Как е той?

— Чудесно. Даже изглежда по-спокоен без детегледачка.

— Радвам се да го чуя. А как върви издирването на мис Джей Смит?

— Бавно, но съм поканена на разговор в „Барнардо“ утре следобед.

— Звучи обещаващо.

— Сутринта имам среща с мистър Мичъл, за да знам какво да казвам и, което е може би по-важно, какво да не казвам.

— Ще се справиш, Ема. Не забравяй, че задачата им е да прашат децата в добри домове. Тревожа се само как ще реагира Себ, когато разбере какво си намислила.

— Той вече знае. Повдигнах въпроса снощи, преди да си легне и за моя изненада идеята страшно му хареса. Но като става дума за Себ, винаги се появява и друг проблем.

— И този път какъв е той?

— Очаква да има думата, когато се стигне до избора. Добрата новина е, че иска сестра.

— Но все пак може да се окаже трудно, ако не си падне по мис Смит, а хареса друго момиче.

— Не зная какво ще правим, ако стане така.

— Просто ще трябва да го убедим някак, че именно Джесика е неговият избор.

— И как предлагаш да го направим?

— Ще си помисля.

— Само не бива да го подценяваме. Направим ли го, като едното нищо може да ни го върне.

— Хайде да поговорим, когато се прибера — рече Хари. — Трябва да бягам, скъпа. Имам насрочен обяд с Харолд Гинзбърг.

— Прати му много поздрави от мен и не забравяй, че той също не е за подценяване. И между другото, не забравяй да го попиташ какво е станало с...

— Не съм забравил.

— Успех, скъпи — рече Ема. — И гледай да влезеш в списъка на бестселърите!

— По-лоша си и от Натали.

— Коя е Натали?

— Пленителна блондинка, която не може да си отлепи ръцете от мен.

— Наистина имаш страхотно въображение, Хари Клифтън.

Вечерта Ема беше сред първите пристигнали в университетската аудитория за лекцията на професор Сайръс Фелдман на тема „След като спечели войната, изгуби ли Великобритания мира?“.

Седна в края на реда разнебитени столове, горе-долу в средата на залата. Много преди започването на лекцията помещението беше така претъпкано, че закъснелите трябваше да седят по стъпалата на пътеките, а някои се настаниха на первазите на прозорците.

Аудиторията избухна в аплодисменти веднага щом носителът на две награди „Пулицър“ се появи в компанията на заместник-декана. След като всички се настаниха, сър Филип Морис представи госта и запозна накратко слушателите с изтъкнатата кариера на Фелдман, от студентските му години в Принстън през назначаването му като най-млад преподавател в Станфорд до втората награда „Пулицър“, която бе спечелил предишната година. Отново последваха дълги аплодисменти. Фелдман стана от мястото си и се качи на подиума.

Първото, с което професорът впечатли Ема още преди да е заговорил, бе колко красив мъж е — нещо, което Грейс беше пропуснала да спомене в телефонния разговор. Беше над метър и осемдесет, с гъста прошарена коса и загоряло от слънцето лице, което напомняше на всички в кой университет преподава. Атлетичното му

тяло скриваше възрастта му и създаваше подозрението, че прекарва в гимнастическия салон поне толкова часове, колкото и в библиотеката.

А щом Фелдман заговори, Ема беше запленена от енергията му и как само за секунди накара всички присъстващи да седят на ръба на столовете си. Студентите започнаха трескаво да си записват всяка дума и Ема съжали, че не си е взела бележник и химикалка.

Без изобщо да използва бележки, професорът умело прескачаше от тема на тема — ролята на Уолстрийт след войната, доларът като нова световна валута, петролът като стока, която ще доминира през втората половина на столетието и може би по-нататък, бъдещата роля на Международния валутен фонд и дали Америка ще остане обвързана със златния стандарт.

Когато лекцията завърши, Ема съжеляваше, че Фелдман засегна транспорта само повърхностно — спомена как самолетът ще промени новия световен ред за бизнеса и туризма. Но като опитен професионалист, той напомни на аудиторията, че е писал книга по темата. Ема реши, че няма да чака до Коледа, за да си я купи. Това я накара да си помисли за Хари с надежда, че се справя добре в Америка.

След като си купи „Новият световен ред“, тя се нареди на дългата опашка чакащи за автограф. Когато дойде редът ѝ, почти беше прочела първата глава и се питаше дали Фелдман ще се съгласи да ѝ отдели няколко минути и да сподели възгледите си за бъдещето на британската транспортна индустрия.

Постави книгата на масата пред него и той ѝ се усмихна приятелски.

— На кого да я посветя?

Тя реши да се възползва от шанса.

— На Ема Барингтън.

Той се вгледа в нея по-внимателно.

— Да не би случайно да сте роднина на покойния сър Уолтър Барингтън?

— Аз съм негова внучка — с гордост отвърна Ема.

— Слушах го преди много години да говори за ролята на транспортната индустрия, ако Америка влезе в Първата световна война. По онова време бях студент и за един час научих от него повече, отколкото от преподавателите си за цял семестър.

— Аз също научих много от него — каза Ема и отвърна на усмивката му.

— Толкова много неща исках да го питам — добави Фелдман. — Но той трябваше същата вечер да вземе влака за Вашингтон. Така и не го видях отново.

— Аз също искам да ви питам много неща — каза Ема. — Всъщност по-точно би било „трябва“.

Фелдман погледна опашката зад нея и каза:

— Предполагам, че ще приключа след не повече от половин час. И тъй като тази вечер няма да хващам влака за Вашингтон, може би ще се съгласите да поговорим насаме, преди да замина, мис Барингтън?

4.

— И как е любимката ми Ема? — попита Харолд Гинзбърг, след като посрещна Хари в „Харвард Клуб“.

— Току-що разговарях с нея по телефона — каза Хари. — Праща ви най-сърдечни поздрави и съжалява, че не успя да дойде.

— Аз също. Кажете й, че следващия път няма да приема никакви извинения. — Гинзбърг поведе госта си през салона и двамата се настаниха на явно обичайната му маса в ъгъла. — Надявам се, че „Пиер“ ви допада — каза той, докато келнерът им поднасяше менюто.

— Щеше да е чудесно, стига да знаех как да спра душа.

Гинзбърг се разсмя.

— Може би е трябвало да помолите мис Редууд да ви се притече на помощ.

— Тогава нямаше да знам как да спра нея.

— А, значи вече ви е напълнила главата с приказки колко е важно да вкараме „Нищо рисковано“ колкото се може по-бързо в списъка на бестселърите.

— Невероятна дама.

— Точно затова я направих директор — каза Гинзбърг, — въпреки протестите на няколко директори, които не искаха жена в борда.

— Ема би се гордяла с вас — каза Хари. — И ви уверявам, че мис Редууд ме предупреди за последиците, ако се проваля.

— Типично за Натали. И не забравяйте, че само тя решава дали ще се върнете със самолет, или с гребна лодка.

Хари щеше да се разсмее, но не беше сигурен дали издателят му се шегува.

— Щях да я поканя да обядва с нас, но както вероятно забелязахте, в „Харвард Клуб“ не се допускат жени — каза Гинзбърг. — Не го споменавайте на Ема.

— Имам чувството, че ще ги видите в „Харвард Клуб“ много преди да попаднете на жена в някой клуб за джентълмени на Пал Мал или Сейнт Джеймс.

— Преди да говорим за турнето, искам да науча всичко, което сте правили двамата с Ема, след като тя си тръгна от Ню Йорк — каза Гинзбург. — Как спечелихте Сребърна звезда? Ема има ли работа? Как реагира Себастиан, когато за първи път видя баща си? И...

— Ема пък настоя да не се връщам в Англия, без да съм разбрал какво става със Сефтън Джелкс.

— Какво ще кажете първо да поръчаме? Изобщо не искам да мисля за Сефтън Джелкс на празен стомах.

— Може и да не хващам влака за Вашингтон, но се боя, че довечера ще трябва да се върна в Лондон, мис Барингтън — каза професор Фелдман, след като подписа последната книга. — Утре в десет ще говоря пред Лондонската школа по икономика, така че ще мога да ви отделя само няколко минути.

Ема се опита да скрие разочарованието си.

— Освен ако... — продължи Фелдман.

— Освен ако?

— Освен ако не желаете да пътувате с мен до Лондон. В този случай ще бъда изцяло ваш най-малко за два часа.

Ема се поколеба.

— Ще трябва да се обадя по телефона.

След двацет минути седеше в първокласно купе срещу професор Фелдман. Първият въпрос беше зададен от него.

— Е, мис Барингтън, семейството ви още ли притежава транспортната фирма, която носи същото видно име?

— Да, майка ми държи двацет и два процента в нея.

— Това би трябвало да осигурява на семейството повече от достатъчно контрол, а именно това е от значение за всяка организация. Стига някой друг да не вземе повече от двацет и два процента.

— Брат ми Джайлс не се интересува особено от делата на компанията. Той е член на Парламента и дори не присъства на годишните срещи на директорите. Аз обаче го правя, професоре, точно затова исках да говоря с вас.

— Моля, наричайте ме Сайръс. Вече съм на възраст, на която не искам красиви млади жени да ми напомнят колко съм остарял.

Грейс беше права за едно, помисли си Ема и реши да се възползва. Отвърна на усмивката му и попита:

— Пред какви проблеми според вас ще се изправи корабостроителната индустрия през следващото десетилетие? Нашият нов председател сър Уилям Травърс...

— Първокласен човек. „Кюнард“ постъпиха глупаво, като си позволиха да се лишат от такъв талант — прекъсна я Фелдман.

— Сър Уилям обмисля дали да не добавим нов пътнически лайнер към флота си.

— Пълна лудост! — възкликна Фелдман, тупна с юмрук седалката до себе си и преди Ема да успее да попита защо, добави: — Освен ако нямате излишни пари, от които искате да се отървете, или има някакви данъчни облекчения, за които никой не ми е споменавал.

— Нито едното, нито другото, доколкото знам — каза Ема.

— В такъв случай е време да погледнете фактите. Самолетът е на път да превърне пътническите кораби в плаващи динозаври. Защо му е на един разумен човек да прекосява пет дни Атлантическия океан, когато може да измине същото разстояние по въздуха само за осемнайсет часа?

— Защото е по-спокойно? Или защото се бои от летенето. Или защото ще пристигне в по-добра форма? — предположи Ема, спомняйки си думите на сър Уилям на годишната среща.

— Далеч сте от реалността и настоящето, млада госпожице — каза Фелдман. — Ще се наложи да измислите нещо по-добро, ако смятате да ме убедите. Не, истината е, че съвременните бизнесмени, а най-вече търсещите приключения туристи, ще искат да съкратят времето, необходимо за стигането до целта им, а това само за няколко години ще потопи в буквалния смисъл бизнеса на пътническите лайнери.

— А в дългосрочен план?

— Не разполагате с толкова много време.

— В такъв случай какво препоръчвате?

— Вложете всички свободни средства в построяването на още товарни кораби. Самолетите никога няма да са в състояние да превозват големи или тежки стоки като автомобили, земеделска техника и дори храна.

— Как да убедя в това сър Уилям?

— Изразете ясно позицията си на следващото заседание на борда — каза Фелдман и отново стовари юмрук върху седалката.

— Но аз не съм в борда.

— Не сте в борда ли?

— Да, не съм. И не виждам как „Барингтън Шипинг“ биха назначили жена за директор.

— Няма избор — повиши тон Фелдман. — Майка ви притежава двайсет и два процента от акциите на компанията. Можете да настоявате за място в борда.

— Но аз нямам нужните познания, а едно двучасово пътуване до Лондон, та било то дори и с носител на „Пулицър“, няма да реши проблема ми.

— В такъв случай е време да получите познанията.

— Какво имате предвид? Не знам в Англия да има университет, в който да се преподава бизнес.

— Значи ще трябва да жертвате три години и да дойдете при мен в Станфорд.

— Не мисля, че съпругът ми и малкият ми син ще сметнат това за добра идея — отвърна Ема, слагайки край на прикритието си.

Думите ѝ накараха професора да млъкне и мина известно време, преди той да заговори отново.

— Можете ли да си позволите марка за десет цента?

— Да — предпазливо отвърна Ема, без да е сигурна в какво точно се забърква.

— В такъв случай с радост ще ви запиша като първокурсничка в Станфорд през есента.

— Но както вече обясних...

— Казахте без никакви колебания, че можете да си позволите марката.

Ема кимна.

— Е, Конгресът току-що прие закон, който позволява на американските военни в чужбина да се запишат да учат бизнес, без да им се налага да посещават лекциите лично.

— Но аз не съм американка и определено не служа в чужбина.

— Така е — каза Фелдман, — но ако се вгледате по-внимателно в текста на закона, ще откриете думата „съюзници“, от която съм сигурен, че определено ще можем да се възползваме. Разбира се, стига

да сте сериозна за бъдещето на фамилната компания в дългосрочен план.

— Да, сериозна съм — каза Ема. — Но какво се очаква от мен?

— След като ви регистрирам като студентка в Станфорд, ще ви дам списък на литературата за първата година, както и записи на всички мои лекции. Освен това ще искам всяка седмица да пишете есе и ще ви го връщам, след като го оценя. А ако можете да си позволите повече от десет цента, ще можем дори да разговаряме от време на време по телефона.

— Кога започвам?

— Тази есен. Но имайте предвид, че на всяко тримесечие има тестове, резултатите от които ще определят дали можете да продължите курса — каза той, докато влакът влизаше в гара Падингтън. — Ако не се справите, ще отпаднете.

— И сте готов да направите всичко това само заради една среща с дядо ми?

— Е, признавам, че се надявах, че ще се съгласите да вечеряте с мен в „Савой“ и да си поговорим по-подробно за бъдещето на корабната индустрия.

— Чудесна идея — каза Ема и го целуна по бузата. — За жалост си купих обратен билет и ще се връщам при съпруга си.

Макар че така и не разбра как точно да включва радиото, Хари поне успя да се справи с топлата и студената вода в банята.

След като се изсуши, облече току-що изгладена риза — сложи си копринената вратовръзка, подарена му от Ема за рождения ден — и костюм, който майка му би определила като „неделния“. Погледна се в огледалото и с неохота призна, че едва ли би могъл да се нарече модерен и от двете страни на Атлантика.

Излезе от „Пиер“ малко преди осем и тръгна към 64-та и Парк. След минути се озова пред великолепна къща от кафяв камък. Погледна си часовника и се запита какво е модното закъснение в Ню Йорк. Спомни си разказа на Ема, че била толкова притеснена от предстоящата среща с баба Филис, че трябвало да обикаля околните преки, преди да събере целия си кураж да изкачи стъпалата, като дори тогава натиснала звънеца с надпис „Доставки“.

Хари изкачи уверено стъпалата и почука решително с тежкото месингово чукче. Докато чакаше, чу укорителния глас на Ема: „Не се подигравай“.

Вратата се отвори и на прага се появи иконом с фрак: явно го очакваха.

— Добър вечер, мистър Клифтън. Мисис Стюарт ви очаква в салона. Бихте ли ме последвали?

— Добър вечер, Паркър — отвърна Хари, макар никога досега да не бе виждал този човек.

Стори му се, че забеляза нещо като усмивка, докато икономът го водеше към асансьора. Щом влезе вътре, Паркър дръпна решетката, натисна бутона и не му проговори, докато не стигнаха третия етаж. Там отвори вратата, тръгна пред Хари към салона и обяви:

— Мистър Хари Клифтън, мадам.

Висока, елегантно облечена жена стоеше в средата на помещението и разговаряше с някакъв мъж, който според Хари беше синът ѝ.

Баба Филис незабавно прекъсна разговора, тръгна към Хари и без нито дума го прегърна в мечешка прегръдка, която би впечатлила и американски футболен защитник. Когато най-сетне го пусна, представи сина си Алистър, който се ръкува топло с Хари.

— За мен е чест да се срещна с човека, който сложи край на кариерата на Сефтън Джелкс — каза Хари.

Алистър леко се поклони.

— Аз също изиграх скромна роля в падението му — изсумтя Филис, докато Паркър поднасяше на госта ѝ чаша шери. — Но не ме карай да започвам с Джелкс — добави и поведе Хари към удобно кресло до камината. — Много по-интересно ми е да чуя за Ема и какви ги върши.

Хари запозна баба Филис с всичко, което бе правила Ема, откакто бе напуснала Ню Йорк. Разказът му отне известно време, донякъде заради постоянните прекъсвания и въпроси от страна на Филис и Алистър. Минаха на друга тема едва когато икономът се появи да каже, че вечерята е сервирана.

— Е, харесва ли ви посещението ви тук? — попита Алистър, докато сядаха на масата.

— Май предпочитам да ме арестуват за убийство — отвърна Хари. — Щеше да ми е много по-лесно.

— Толкова ли е зле?

— В известен смисъл още по-зле. Нали разбирате, не ме бива много в това да продавам себе си — призна Хари, докато прислужницата слагаше пред него купа шотландска супа. — Надявах се книгата сама да говори за себе си.

— Помисли отново — каза баба Филис. — Не забравяй, Ню Йорк не е издънка на Блумсбъри. Забрави за изтънчеността, съдържаността и иронията. Колкото и да не е по вкуса ти, ще трябва да се научиш да продаваш стоката си като уличен търговец от Ийст Енд.

— Горд съм, че съм най-успешният автор на Англия — заяви високо Алистър.

— Но аз не съм — рече Хари. — Изобщо.

— Направо съм изумен от начина, по който американските читатели посрещат „Нищо рисковано“ — включи се в представлението и Филис.

— Само защото никой не я е чел — запротестира Хари между лъжиците.

— Подобно на Дикенс, Конан Дойл и Уайлд, аз съм убеден, че Съединените щати ще се окажат най-големият пазар за творбите ми — добави Алистър.

— Продавам повече книги в Харбъро Маркет, отколкото в Ню Йорк — каза Хари, докато отнасяха празната му купа. — Очевидно е, че е по-добре баба Филис да тръгне на това турне, а мен да ме върнат в Англия.

— За мен би било огромно удоволствие да го направя — рече Филис. — Жалко обаче, че нямам твоя талант — добави малко тъжно.

Хари си сложи печено телешко и огромна порция картофи и скоро започна да се отпуска, а Филис и Алистър го засипаха с истории за Ема, когато се бе появила в Ню Йорк да го търси. Беше му весело да чуе тяхната версия на случилото се и това само му напомни какъв късмет е имал, че леглото му се бе оказало съседно на леглото на Джайлс Барингтън, когато постъпи в „Сейнт Бийд“. И че ако не беше поканен в Имението за рождения ден на Джайлс, можеше никога да не срещне Ема. Не че тогава изобщо я беше погледнал.

— Нали разбираш, че никога няма да си достатъчно добър за нея — каза Филис, докато си палеше пурета.

Хари кимна и едва сега си даде сметка, че тази твърдоглава дама е изиграла ролята на Стария Джак за Ема. Ако я бяха пратили на война, баба Филис със сигурност щеше да се върне у дома със Сребърна звезда.

Когато часовникът удари единайсет, Хари, който май беше изпил чашка бренди повече, се надигна несигурно от стола си. Нямаше нужда да му напомнят, че Натали ще е във фоайето на хотела в шест сутринта, за да го помъкне на първото му радиоинтервю за деня. Благодарни на домакините за незабравимата вечер и беше възнаграден с още една мечешка прегръдка.

— И тъй, не забравяй — рече баба Филис. — Всеки път, когато даваш интервю, мисли като англичанин, но действай като евреин. И ако ти трябва рамо, на което да си поплачеш, или пък горе-долу сносна храна, просто не забравяй, че тук е отворено винаги, също като театъра „Уиндмил“.

— Благодаря — каза Хари.

— И когато се чуе пак с Ема, предай й много поздравии от нас и й се скарай, че не е дошла с теб — добави Алистър.

Хари реши, че сега не е моментът да им казва за Себастиан и как докторите го определят като хиперактивно дете.

Тримата успяха някак да се съберат в асансьора и Хари получи още една последна прегръдка от Филис, след което Паркър отвори вратата и Хари се озова отново на улиците на Манхатън.

— Ох, по дяволите — каза той, след като извървя няколко крачки по Парк авеню, обърна се, затича обратно към дома на Филис, изкачи стъпалата и заблъска по входната врата. Този път икономът не се появи толкова бързо.

— Трябва непременно да се видя с мисис Стюарт — каза Хари. — Надявам се да не си е легнала.

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Паркър. — Моля, последвайте ме. — И поведе Хари обратно по коридора към асансьора и отново натисна бутона за третия етаж.

Филис стоеше до камината и пушеше пуретата си. Сега беше неин ред да се изненада.

— Много съжалявам — каза Хари, — но Ема никога няма да ми прости, ако се върна в Англия, без да съм разбрал какво се е случило с онзи адвокат, който прояви глупостта да я подцени.

— Сефтън Джелкс — обади се Алистър, който седеше в креслото до огъня. — Проклетникът най-сетне се оттегли от поста си на старши съдружник в „Джелкс, Майърс и Абърнати“, макар и донякъде с неохота.

— Малко след това се покри в Минесота — добави Филис.

— И няма да се връща в близко бъдеще — каза Алистър, — тъй като умря преди няколко месеца.

— Синът ми е типичен юрист — обяви Филис и смачка пуретата си. — Винаги ти казва само половината история. Първият инфаркт на Джелкс му спечели кратко съобщение в „Ню Йорк Таймс“, а след третия бе удостоен с кратък и не особено ласкателен абзац в дъното на страницата с некролозите.

— Което беше повече, отколкото заслужаваше — каза Алистър.

— Съгласна съм — заяви Филис. — Макар че ми достави значително удоволствие да открия, че на погребението му са присъствали само четирима души.

— Откъде знаеш пък това? — попита Алистър.

— Аз бях една от тях — обясни Филис.

— Пътували сте чак до Минесота само за да присъствате на погребението на Сефтън Джелкс? — невярващо попита Хари.

— Определено.

— Но защо? — поинтересува се Алистър.

— Защото човек никога не може да има доверие на Сефтън Джелкс — обясни тя. — Нямах да съм напълно убедена, че е мъртъв, ако не видех как спускат ковчегу му в земята, и дори тогава изчаках гробарите да зарият дупката.

— Моля, седнете, мисис Клифтън.

— Благодаря — отвърна Ема и седна на дървения стол пред тримата управители, настанени в удобни кресла зад дългата маса на подиума.

— Казвам се Дейвид Слейтър — каза мъжът в центъра. — Аз ще председателствам срещата днес. Да ви представя колегите си, мис

Брейтуейт и мистър Нийдам.

Ема се опита да направи бърза преценка на тримата надзорници. Мъжът в средата беше с костюм с жилетка и старомодна вратовръзка и имаше вид на човек, свикнал да председателства. Мис Брейтуейт, която седеше от дясната му страна, носеше костюм от туид отпреди войната и дебели вълнени чорапи. Косата ѝ бе прибрана на кок. Ема заключи със сигурност, че е стара мома, а ако се съдеше по свитите ѝ устни, като че ли рядко се усмихваше. Господинът от лявата страна на председателя беше по-млад от колегите си и видът му напомни на Ема за наскоро свършилата война. Пищният му мустак намекваше, че е служил в Кралските военновъздушни сили.

— Бордът проучи с интерес молбата ви, мисис Клифтън — започна председателят. — И ако нямате нищо против, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Разбира се — отвърна Ема, като се мъчеше да се отпусне.

— Откога обмисляте да осиновите дете, мисис Клифтън?

— Откакто разбрах, че не мога да родя второ — отвърна Ема, без да се впуска в подробности.

Двамата мъже се усмихнаха съчувствено, но мис Брейтуейт остана с безизразна физиономия.

— В молбата си заявявате — продължи председателят, като направи справка с документите, — че предпочитате да осиновите момиче на възраст около пет или шест години. Има ли някаква конкретна причина за това?

— Да — отвърна Ема. — Синът ми Себастиан е единствено дете и със съпруга ми смятаме, че би било добре за него да израсне с дете, което не е имало всички преимущества и удобства, с които е разполагал той от раждането си. — Надяваше се отговорът ѝ да не е прозвучал като заучен и можеше да се закълне, че председателят сложи чавка някъде.

— Можем ли да приемем от отговора ви — продължи той, — че нямате финансови притеснения, които биха ви затруднили да отгледате второ дете?

— Не, абсолютно никакви. Двамата със съпруга ми сме добре осигурени. — Ема видя, че това доведе до втора чавка.

— И един последен въпрос — каза председателят. — В молбата си заявявате, че бихте взели дете от всякакво религиозно изповедание.

Мога ли да ви попитам дали изповядвате някаква религия?

— Подобно на доктор Барнардо, аз съм християнка — каза Ема.
— Съпругът ми беше стипендиант от хора на „Сейнт Мери Редклиф“.
— Погледна председателя в очите и добави: — Преди да продължи в Бристолската гимназия, където стана старши хорист. Аз самата учих в „Ред Мейдс“, преди да спечеля стипендия в Оксфорд.

Председателят докосна вратовръзката си и Ема вече си мислеше, че нещата едва ли могат да се развият по по-добър начин, когато мис Брейтуейт почука с молива си по масата и председателят ѝ кимна.

— Споменахте съпруга си, мисис Клифтън. Мога ли да попитам защо днес той не е с вас?

— В момента е на турне в Съединените щати. Ще се върне след около две седмици.

— Често ли отсъства?

— Не. Всъщност много рядко. Съпругът ми е писател, така че през повечето време е у дома.

— Но все пак от време на време сигурно ходи в библиотеката — предположи мис Брейтуейт с нещо, което би могло да мине и за усмивка.

— Не, имаме си собствена библиотека — отвърна Ема и моментално съжали за думите си.

— А вие работите ли? — попита мис Брейтуейт. Въпросът ѝ прозвуча едва ли не като обвинение.

— Не. Помагам на съпруга си. Смятам, че ролята на съпруга и майка е отговорна работа. — Хари я беше посъветвал да каже това, макар много добре да знаеше, че Ема не вярва на подобни твърдения. Тя пък вярваше в тях още по-малко след срещата си със Сайръс Фелдман.

— Откога сте омъжена, мисис Клифтън? — продължи мис Брейтуейт.

— Отпреди малко повече от три години.

— Но според документите синът ви Себастиан е на осем.

— Да, така е. С Хари се сгодихме през трийсет и девета, но той смяташе, че е негов дълг да постъпи в армията още преди обявяването на войната.

Мис Брейтуейт понечи да зададе поредния си въпрос, но мъжът отляво на председателя се наведе напред и попита:

— Значи сте се оженили веднага след войната, така ли, мисис Клифтън?

— Уви, не — отвърна Ема и го погледна — той имаше само една ръка. — Съпругът ми бе тежко ранен от немска мина дни преди края на войната и мина известно време, преди да се възстанови достатъчно, за да го изпишат от болницата.

Мис Брейтуейт като че ли изобщо не се трогна. Ема се запита дали случайно... и реши да предприеме рискован ход, който Хари със сигурност нямаше да одобри.

— Но въпреки това, мистър Нийдам — каза тя, гледаше едноръкия мъж в очите, — смятам, че съм сред щастливките. С цялото си сърце съчувствам на онези жени, чиито съпрузи, годеници и любими не се върнаха при семействата си и направиха върховната саможертва за страната си.

Мис Брейтуейт наведе глава.

— Благодаря, мисис Клифтън — каза председателят. — В най-скоро време ще се свържем с вас.

5.

В шест сутринта Натали го чакаше във фоайето. Изглеждаше точно толкова свежа и жизнена, колкото и когато го беше оставила предишния ден. След като се настаниха на задната седалка на лимузината, тя отвори неизбежната папка.

— Денят започва с интервю с Мат Джейкъбс по Ен Би Си, сутрешното предаване с най-голям рейтинг в страната. Добрата новина е, че ви е отделено най-доброто програмно време, което означава между седем и четирийсет и осем часа. Не толкова добрата новина е, че ще го делите с Кларк Гейбъл и Мел Бланк, гласа на Бъгс Бъни и Туити Пай. Гейбъл пък ще рекламира най-новия си филм „Завръщане у дома“, в който играе заедно с Лана Търнър.

— А Мел Бланк? — попита Хари, като се мъчеше да не се разсмее.

— Той отбелязва десет години работа с „Уорнър Брадърс“. И така, като вземем предвид прекъсванията за реклами, ще сте в ефир за четири-пет минути, за които трябва да мислите като за двеста и четирийсет до триста секунди. Не мога да ви опиша колко важно е това предаване за началото на цялата кампания — продължи Натали. — През следващите три седмици няма да се явите на нещо по-значимо. Интервюто не само може да ви вкара в списъка на бестселърите, но и ако мине добре, всяко по-голямо предаване в страната ще иска да участвате в него.

Хари усети как сърцето му започва да тупти все по-бързо.

— Просто трябва да намирате всякакви поводи да споменавате „Нищо рисковано“ — добави тя, докато лимузината спираше пред студиото на Ен Би Си в Рокфелер Сентър.

Хари не можеше да повярва на гледката, която го посрещна, когато слезе от колата. Тясната пътека, водеща към сградата, беше обсадена от двете страни от крещящи почитатели. Докато минаваше през тълпата тръпнеци от очакване зяпачи, той ясно си даваше сметка, че деветдесет процента от тях са дошли да видят Кларк Гейбъл, девет процента са тук заради Мел Бланк и може би един процент...

— Кой е този? — извика някой.

Може би по-малко и от един процент.

След като се озова вътре, дежурният разпоредител го придружи до зелената стая и го запозна с графика.

— Господин Гейбъл ще бъде в ефир в седем и четирийсет. Мел Бланк е след него в седем и петдесет и се надяваме, че вие ще сте в ефир някъде към седем и петдесет и пет, до новините.

— Благодаря — каза Хари, докато сядаше и се опитваше да дойде на себе си.

Мел Бланк цъфна в стаята в 7:30 и погледна Хари, сякаш очакваше той да го помоли за автограф. Господин Гейбъл пристигна с антуража си няколко минути по-късно. Хари се изненада, като видя филмовия идол облечен във вечерен костюм и с чаша уиски. Гейбъл обясни на Мел Бланк, че това не му е сутрешното питие, защото изобщо не си е лягал. Последва смях, докато го отвеждаха, и Хари остана сам с Мел.

— Слушай внимателно Гейбъл — каза Мел. — Щом светне червената лампа, никой, дори присъстващите в студиото, няма да си помисли, че пие нещо различно от портокалов сок. А когато времето му свърши, всички ще искат да видят новия му филм.

Мел се оказа прав. Гейбъл беше изключителен професионалист и заглавието на новия му филм се споменаваха поне веднъж на всеки трийсет секунди. И макар Хари да бе чел някъде, че двамата с мис Търнър не могат да се понасят, Гейбъл говори така добре за партньорката си, че сигурно и най-циничният слушател вече вярваше, че са неразделни дружки. Единствено Натали не изглеждаше доволна, защото Гейбъл пресрочи отреденото му време с четирийсет и две секунди.

Докато траеха рекламите, въведоха в студиото и Мел. Хари научи много от представянето му, по време на което чу на живо Силвестър, Туити Пай и Бъгс Бъни. Най-много обаче го впечатли това, че когато Мат Джейкъбс му зададе явно последния си въпрос, Мел просто продължи да говори и открадна още трийсет и седем секунди от безценното време.

Отново дойде време за реклами и беше ред Хари да бъде поведен към гилотината, където със сигурност щяха да му отрежат главата. Той седна пред домакина и се усмихна нервно. Джейкъбс изучаваше

корицата на „Нищо рисковано“ — книгата изглеждаше така, сякаш никога не е отваряна. Джейкъбс вдигна очи и отвърна на усмивката на Хари.

— Когато светне червената лампа, значи сме в ефир — каза той и обърна на първата страница.

Хари погледна часовника в студиото — осем без четири. Заслуша се в рекламата на „Нескафе“, а Джейкъбс си записа нещо в бележника. Рекламата завърши с познатата мелодия и червената лампа светна. Сякаш някой изтри ума на Хари и му се прииска да си е у дома и да обядва с Ема, дори да се изправи срещу хиляда въоръжени немци, вместо пред единайсетте милиона американци, които в момента закусваха в домовете си.

— Добро утро — каза Джейкъбс в микрофона си. — И какво утро само. Първо Гейбъл, после Мел, а в края на сутрешното предаване при нас е специалният ни гост от Великобритания Хари — той бързо погледна корицата — Клифтън. Хари, преди да поговорим за новата ти книга, мога ли да попитам, вярно ли е, че при предишното ти идване в Америка си бил арестуван за убийство?

— Да, но... това беше грешка — заекна Хари.

— Всички го казват — със смущаващ смях каза Джейкъбс. — Но моите единайсет милиона слушатели биха искали да научат дали ще се видиш с някогашните си съкилийници, докато си тук?

— Не, не това е причината да съм в Америка — започна Хари. — А заради излизането на моята...

— Е, Хари, споделете какви са впечатленията ви от второто ви идване в Америка.

— Невероятна страна — рече Хари. — Нюйоркчани са невероятно дружелюбни и...

— Дори таксиметровите шофьори?

— Дори таксиметровите шофьори — повтори Хари. — А и тази сутрин се срещнах с Кларк Гейбъл.

— Гейбъл популярен ли е в Англия? — попита Мат.

— Разбира се, много е популярен, също като мис Търнър. Всъщност с нетърпение очаквам да видя новата му лента.

— Тук им викаме филми, Хари, но какво пък толкова. — Джейкъбс замълча за миг и погледна часовника. — Хари, беше чудесно, че ни гостува, и ти желая успех с новата ти книга. След

няколко думи от нашите спонсори ще се срещнем отново в осем часа. От мен, Мат Джейкъбс, дочуване и да изкарате един страхотен ден.

Червената лампа угасна. Джейкъбс стана и се ръкува с Хари.

— Съжалявам, че няхахме повече време да поговорим за книгата ви. Корицата много ми хареса.

Ема отпи от сутрешното си кафе и отвори писмото.

Уважаема мисис Клифтън,

Благодаря, че се срещнахте с борда миналата седмица. За мен е удоволствие да Ви съобщя, че решихме да придвижим молбата Ви напред.

На Ема ѝ се прииска незабавно да звънне на Хари, но в момента в Америка беше полунощ, а и тя дори не беше сигурна в кой точно град се намира той.

Имаме няколко подходящи кандидати за Вас и съпруга Ви, някои от които са настанени в нашите домове в Тонтън, Ексетър и Бриджуотър. С радост ще Ви пратя информация за всяко дете, ако бъдете така добра да ме уведомите кой от домовете предпочитате да посетите най-напред.

Искрено Ваш,

Дейвид Слейтър

Телефонен разговор с Мичъл потвърди, че Джесика Смит все още е в дома в Бриджуотър и че той се надява да е сред момичетата, които ще заминат за Австралия. Ема си погледна часовника. Трябваше да чака до дванайсет, преди Хари да ѝ звънне, за да му съобщи новината. След това насочи вниманието си към второто писмо, върху което имаше марка от десет цента. Нямахше нужда да проверява печата, за да разбере кой е изпращачът.

Когато Хари пристигна в Чикаго, „Нищо рисковано“ се намираше на трийсет и трето място в списъка с бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ и Натали вече не поставяше ръка на коляното му.

— Няма нужда от паника — увери го тя. — Втората седмица винаги е най-важната. Трябва обаче да свършим много работа, ако искаме да влезем сред първите петнайсет до следващата неделя.

Денвър, Далас и Сан Франциско им отнеха почти цялата втора седмица, в края на която Хари вече беше сигурен, че Натали е сред онези, които не са чели книгата му. Някои от водещите предавания отмениха интервюта с Хари в последната минута и той започна да прекарва все повече и повече време във все по-малки и по-малки книжарници, където даваше все по-малко и по-малко автографи. Двама собственици на книжарници не му позволиха да прави дори това, защото, както му обясни Натали, не можели да върнат подписани бройки на издателя, тъй като се смятали за повредена стока.

Когато кацнаха в Лос Анджелис, „Нищо рисковано“ бе изпъзляла до дваисет и осмо място в списъка и тъй като им оставаше само още седмица, Натали вече не криеше разочарованието си. Започна да намеква, че книгата просто не се купува достатъчно бързо. Това стана още по-явно на следващата сутрин, когато Хари слезе за закуска и откри, че на масата му седи някакъв непознат, който се представи като Джъстин.

— Натали взе нощния полет до Ню Йорк — обясни Джъстин. — Имала среща с друг автор. — Нямахте нужда да добавя, че новият писател явно има повече шансове да се нареди сред първите петнайсет в списъка. Хари не можеше да я вини.

През последната седмица Хари кръстосваше страната, появи се в предавания в Сиатъл, Сан Диего, Рали, Маями и накрая във Вашингтон. Започна да се отпуска без Натали, която непрекъснато да му напомня за списъка, и дори успяваше да спомене „Нищо рисковано“ повече от един път на някои от по-дългите интервюта, макар те да бяха само по местните радиостанции.

Когато се върна в Ню Йорк на последния ден от турнето, Джъстин го настани в един мотел до летището, връчи му билет за икономична класа до Лондон и му пожела успех.

След като попълни формуляра за кандидатстване в Станфорд, Ема написа на Сайръс дълго писмо, в което му благодари за всичко, което бе направил за нея. После насочи вниманието си към обемистия пакет с профилите на Софи Бартън, Сандра Дейвис и Джесика Смит. Нужно ѝ бе да прегледа материалите само повърхностно, за да разбере коя кандидатка предпочита директорката — и това със сигурност не беше мис Дж. Смит.

Какво щеше да стане, ако Себастиан се съгласеше с директорката или — което бе по-лошо — решише, че предпочита някоя, която дори не влиза в списъка? Ема лежеше будна и ѝ се искаше Хари да ѝ се обади.

Хари си помисли дали да не звънне на Ема, но предположи, че вече сигурно си е легнала. Събра багажа си, за да е готов за ранния полет, легна и се замисли как могат да убедят Себастиан, че Джесика Смит е не само идеалното момиче за негова сестра, но и неговият избор.

Затвори очи, но си даваше сметка, че няма никакъв шанс да заспи, докато климатикът изпълняваше безкраен ритъм, сякаш кандидатстваше за място в „Калипсо“.

Лежеше на тънък дюшек с бучки, положил глава върху дунапренена възглавница, която запушваше ушите му. Тук определено нямаше избор между душ и вана — само умивалник, от крана на който непрекъснато капеше кафява вода. Хари затвори очи и преповтори последните три седмици кадър по кадър, подобно на черно-бял филм. Нямаше цветове. Всичко се оказа една ужасна загуба на време и пари. Налагаше се да си признае, че не го бива за авторски турнета, и щом не можеше да избути книгата си дори сред първите петнайсет след безбройните интервюта и радиопредавания, може би бе време да пенсионира Уилям Уоруик заедно с главен инспектор Дейвънпорт и да си потърси истинска работа.

Директорът на „Сейнт Бийд“ наскоро беше намекнал, че търсят учител по английски, макар Хари да знаеше, че не е замесен от учителско тесто. Джайлс неведнъж споменаваха, че Хари трябва да

влезе в борда на компанията, за да представлява интересите на фамилията. Истината обаче бе, че той не беше от фамилията, пък и винаги бе искал да е писател, а не бизнесмен.

Достатъчно лошо бе, че живеят в Барингтън Хол. Книгите все още не му бяха донесли достатъчно пари да купи достойна за Ема къща; освен това Себастиан го питаше съвсем невинно защо не отива на работа всяка сутрин, както правят всички други бащи. Понякога това го караше да се чувства така, сякаш го издържат.

Стана от леглото малко след полунощ. Отчаяно искаше да се обади на Ема и да сподели мислите си с нея, но в Бристол все още бе пет сутринта. Реши да стои буден и да ѝ звънне след около два часа. Тъкмо се канеше да изгаси лампата, когато на вратата се почука.

Можеше да се закълне, че е окачил на дръжката надписа „Не безпокойте“. Облече халата си, прекоси стаята и отвори вратата.

— Поздравления — каза Натали.

Хари я зяпна. Тя държеше бутилка шампанско и беше облечена в тясна рокля с цип отпред, който сякаш беше готов сам да се разкопчае.

— За какво? — попита той.

— Току-що видях първото издание на неделния „Ню Йорк Таймс“. „Нищо рисковано“ е на четиринайсето място. Ти успя!

— Благодаря — рече Хари, без напълно да схваща какво точно означават думите ѝ.

— И тъй като винаги съм била най-голямата ти почитателка, реших, че може да го отпразнуваме.

В ушите на Хари отново зазвучаха думите на баба Филис: „Нали разбираш, че никога няма да си достатъчно добър за нея“.

— Чудесна идея — рече той. — Само момент. — Отиде при багажа си, взе една книга и се върна при Натали. Взе шампанското и ѝ се усмихна. — Щом винаги си била най-голямата ми почитателка, може би е време да прочетеш това. — И ѝ подаде бройката на „Нищо рисковано“. После затвори вратата.

Седна на леглото, наля си шампанско, вдигна телефона и поръча презокеански разговор. Почти беше приключил бутилката, когато Ема се обади.

— Книгата ми изпълзя на четиринайсето място в списъка — малко завалено съобщи Хари.

— Чудесна новина — каза Ема и се прозя.

— А в коридора пред стаята ми има пленителна блондинка, която се опитва да разбие вратата ми. Донесе ми и шампанско.

— Разбира се, че има, скъпи. Между другото, няма да повярваш, ако ти кажа кой поиска да прекарам нощта с него.

6.

Отвори им жена с тъмносиня униформа с колосана бяла яка.

— Аз съм директорката.

Хари стисна ръката ѝ и представи съпругата си и сина си.

— Заповядайте в кабинета ми — каза директорката. — Да поговорим, преди да видите момичетата.

Поведе ги по коридор, по чиито стени висяха шарени рисунки.

— Тази ми харесва — каза Себастиан и спря пред една, но директорката не реагира. Явно смяташе, че децата не бива да бъдат виждани и чувани.

След като влязоха в кабинета на директорката, Хари ѝ каза с какво нетърпение са очаквали срещата.

— Както и децата — отвърна тя. — Но първо трябва да ви обясня някои правила в дома, тъй като единственият ми интерес е доброто на нашите питомци.

— Разбира се — каза Хари. — На ваше разположение сме.

— Трите момичета, към които проявявате интерес, Сандра, Софи и Джесика, в момента имат час по рисуване и ще имате възможност да ги видите как общуват с другите деца. Когато отидем при тях, е важно да им позволим да продължат работата си, за да не се чувстват като конкуренти. Това ще завърши само със сълзи и може да има дългосрочни последици. Били са отхвърлени веднъж и не е нужно това изживяване да им се припомня. Ако децата виждат семейства, естествено ще се досетят, че мислите за осиновяване. Защо иначе да сте тук? Не бива обаче да разбират, че сте се спрели само на две или три от тях. И, разбира се, след като се срещнете с трите момичета, няма да е зле да посетите и домовете ни в Тонтън и Ексетър, преди да вземете решение.

На Хари му се искаше да каже на директорката, че вече са решили, макар да се надяваха всичко да изглежда така, сякаш окончателното решение е на Себастиан.

— Е, готови ли сме да влезем в час по рисуване?

— Да — тутакси отвърна Себастиан, скочи и се затича към вратата.

— Как ще разберем коя коя е? — попита Ема, докато бавно ставаше от стола си.

Директорката изгледа намръщено Себастиан.

— Ще ви представя няколко деца, така че никое от тях да не се почувства изключено. Преди да влезем, имате ли някакви въпроси?

Хари беше изненадан, че Себастиан няма поне сто, а просто ги чака нетърпеливо до вратата. Докато вървяха по коридора към кабинета по рисуване, синът им изтича пред тях.

Директорката отвори вратата и те влязоха и застанаха тихо отзад. Тя кимна на учителката, която оповести:

— Деца, днес си имаме гости.

— Добър ден, мистър и мисис Клифтън — казаха в хор децата; няколко се обърнаха, а други продължиха да рисуват.

— Добър ден — казаха Хари и Ема.

Себастиан остана странно мълчалив.

Хари забеляза, че повечето деца са със сведени глави и изглеждат някак смирени. Пристъпи напред и видя, че едно момче рисува футболен мач. Явно беше почитател на „Бристол Сити“, което накара Хари да се усмихне.

Ема се престори, че гледа някаква рисунка на патица или може би котка, докато се опитваше да познае кое момиче е Джесика. Директорката застана до нея и каза:

— Това е Сандра.

— Чудесна рисунка, Сандра — каза Ема.

На лицето на момичето цъфна огромна усмивка, а Себастиан се наведе и се загледа в рисунката.

Хари приближи и забъбри със Сандра, докато Ема и Себастиан се запознаваха със Софи.

— Това е камила — уверено заяви тя, преди някой да я е попитал.

— Едногърба или двугърба? — попита Себастиан.

— Двугърба — пак така уверено отвърна тя.

— Но си има само една гърбица — отбеляза Себастиан.

Софи се усмихна, веднага добави втора гърбица и попита:

— Ти къде учиш?

— През септември започвам в „Сейнт Бийд“ — отвърна Себастиан.

Хари следеше сина си, който явно се чувстваше добре със Софи; опасяваше се, че той вече е взел решение, но Себастиан внезапно насочи вниманието си към рисунката на едно момче, докато директорката представяше на Хари Джесика. Тя обаче беше така погълната от работата си, че дори не вдигна глава. Колкото и да се опитваше Хари, нищо не можеше да наруши съсредоточаването на момичето. Дали беше срамежлива, може би дори уплашена? Нямаше как да разбере.

Хари се върна при Софи, която бърбеше с Ема за камилата, и тя го попита дали предпочита една или две гърбици. Докато Хари обмисляше въпроса, Ема остави Софи и отиде при Джесика, но подобно на съпруга си, също не можа да изкопчи нито дума от детето. Започна да се пита дали цялото начинание няма да приключи с катастрофа и Джесика ще замине за Австралия, а те ще се окажат със Софи.

Ема се отдалечи и забърби с едно момче, Томи, което рисуваше изригващ вулкан. По-голямата част от листа беше покрита с тъмночервени пламъци. Докато Томи добавяше още червени петна, Ема си помисли, че Фройд сигурно би осиновил това дете.

Огледа се и видя, че Себастиан бърби с Джесика, като съсредоточено се вира в нарисувания от нея Ноев ковчег.

Тя като че ли поне го слушаше, макар че не вдигна очи. Себастиан я остави и погледна отново картините на Сандра и Софи, след което застана до вратата.

След малко се върнаха в кабинета на директорката за по чаша чай и след като наля три чаши и им предложи бисквити „Бат Оливър“, тя каза:

— Напълно ще ви разберем, ако решите да си помислите и може би да се върнете отново, или да посетите някой от другите домове, преди да вземете окончателно решение.

Хари мълчеше и чакаше да види каква ще е реакцията на Себастиан.

— Мисля, че и трите момичета са възхитителни — каза Ема. — Почти ми е невъзможно да избирам между тях.

— Съгласен съм — рече Хари. — Може би е по-добре да се вслушаме в съвета ви, да обсъдим нещата и после да ви кажем какво мислим.

— Но това ще е загуба на време, ако всички искаме едно и също момиче — заяви Себастиан с необичайна за едно дете логика.

— Това означава ли, че си решил? — попита баща му. Осъзнаваше, че щом Себастиан разкрие избора си, двамата с Ема могат да се наложат. Но пък това можеше да не е най-добрият начин за Джесика да започне живота си в Барингтън Хол.

— Преди да решите — каза директорката, — може би ще е по-добре да ви дам малко допълнителна информация за всяко от децата. Сандра е най-послушната от трите. Софи е по-общителна, но е малко забравана.

— А Джесика? — попита Хари.

— Тя е несъмнено най-талантливата, но живее в свой собствен свят и трудно се сприятелява. Ако питате мен, Сандра може би ви подхожда най-добре.

Хари видя как от намръщена физиономията на Себастиан става кисела и реши да смени тактиката.

— Да, мисля, че съм съгласен с вас — рече той. — Аз също бих избрал Сандра.

— Аз буквално се разкъсвам — каза Ема. — Хареса ми Софи, такава приказлива и забавна.

Ема и Хари се спогледаха бързо.

— Е, ти избираш, Себ. Сандра или Софи? — попита Хари.

— Нито едната, нито другата. Предпочитам Джесика — заяви той, скочи и избяга от кабинета.

Директорката се намръщи. Явно щеше да си поговори сериозно със Себастиан, ако той беше един от питомците ѝ.

— Все още не е схванал напълно идеята за демокрация — каза Хари в опит да обърне всичко на шега.

Директорката тръгна към вратата. Не изглеждаше особено убедена. Хари и Ема я последваха в коридора. Когато влезе в класната стая, директорката не повярва на очите си. Джесика подаваше рисунката си на Себастиан.

— А ти какво ѝ предложи в замяна? — попита Хари сина си, докато Себастиан минаваше покрай него, стиснал Ноевия ковчег.

— Обещах ѝ, че ако дойде у нас утре следобед на чай, ще я почерпя с любимото ѝ лакомство.

— И какво е любимото ѝ лакомство? — попита Ема.

— Пържени филийки с масло и малинов конфитюр.

— Имате ли нещо против, госпожо директор? — неспокойно попита Хари.

— Не. Но мисля, че би било по-добре да ви гостуват и трите.

— Не, благодаря — каза Ема. — Достатъчно е само Джесика.

— Както желаете — отговори директорката, без да успее да скрие изненадата си.

Докато пътуваха обратно към Барингтън Хол, Хари попита Себастиан защо е избрал Джесика.

— Сандра е доста хубава — рече той. — А Софи е много забавна, но и двете щяха да ми омръзнат до края на месеца.

— Ами Джесика? — попита Ема.

— Прилича ми на теб, мамо.

Когато Джесика дойде, Себастиан я чакаше на вратата.

Тя се качи по стъпалата, хванала директорката с едната си ръка и стиснала рисунка в другата.

— Заповядайте — каза Себастиан, но Джесика остана на горното стъпало като закована. Накрая каза:

— Това е за теб. — И му подаде рисунката.

— Благодаря — каза Себастиан. Веднага позна рисунката, която бе видял в коридора на дома. — Но по-добре влизай, защото няма да мога да изям всички филийки сам.

Джесика пристъпи колебливо в коридора и ченето ѝ увисна. Не заради мисълта за филийките, а при вида на истинските маслени картини в рамки, които висяха по всички стени.

— После — обеща ѝ Себастиан. — Давай, че филийките ще изстинат.

Когато Джесика влезе в салона, Хари и Ема станаха да я посрещнат, но тя отново не можеше да откъсне очи от картините. Накрая седна на канапето до Себастиан и загледа с копнеж купчината цвърчащи пържени филийки, но не помръдна, докато Ема не ѝ подаде

чиния, последвана от филийка, последвана от нож, последван от масло и купичка малинов конфитюр.

А после, тъкмо когато Джесика се канеше да се нахвърли върху филийката, директорката се намръщи и момичето каза:

— Благодаря, мисис Клифтън.

Излапа още две филийки, като всеки път повтаряше: „Благодаря, мисис Клифтън“.

Когато отказа четвъртата с: „Не, благодаря, мисис Клифтън“, Ема не беше сигурна дали наистина не иска още, или директорката ѝ е наредила да не изяде повече от три.

— Чувала ли си за Търнър? — попита Себастиан, след като Джесика изпи втората си чаша „Тайзър“.

Тя кимна мълчаливо. Себастиан стана, хвана я за ръка и я поведе към вратата.

— Добър е — заяви той. — Но не колкото теб.

— Просто не мога да повярвам — промълви директорката, когато вратата зад тях се затвори. — Никога не съм я виждала така непринудена.

— Но тя почти не продума — каза Хари.

— Повярвайте ми, мистър Клифтън, току-що бяхте свидетели на цял монолог в изпълнение на Джесика.

Ема се разсмя.

— Тя е прекрасна. Ако има някакъв шанс да стане член на семейството ни, какво трябва да правим от тук нататък?

— Боя се, че това е дълъг процес — каза директорката. — И невинаги задоволителен. Можете като начало да я каните от време на време у вас и ако нещата потръгнат, да я оставите да прекара уикенда с вас. След това обаче връщане няма, защото тя не бива да гради фалшиви надежди.

— Ще се оставим на вашето нещо ръководство, защото определено искаме да опитаме — каза Хари.

— В такъв случай ще направя всичко по силите си — отвърна директорката и след като изпи трета чаша чай и дори си взе втора филийка, Хари и Ема вече нямаха съмнение какво се очаква от тях.

— Къде ли са се дянали Себастиан и Джесика? — попита Ема, когато директорката спомена, че може би е време да си тръгват.

— Ще ида да ги потърся — каза Хари, и точно тогава децата се втурнаха в салона.

— Време е да си вървим у дома, млада госпожице — каза директорката, докато ставаше. — Все пак не бива да закъсняваме за вечеря.

Джесика обаче отказа да пусне ръката на Себастиан и заяви:

— Не съм гладна.

Директорката не знаеше какво да отговори.

Хари изведе Джесика в коридора и ѝ помогна да си облече палтото. Докато директорката вървеше към изхода, Джесика избухна в сълзи.

— О, не — промълви Ема. — А аз си мислех, че всичко мина толкова добре.

— Не би могло да мине по-добре — прошепна директорката. — Разплакват се само когато не искат да си тръгват. Послушайте съвета ми: ако и двамата сте на едно мнение, попълнете формулярите колкото се може по-бързо.

Джесика се обърна и махна с ръка, преди да се качи в малкия „Остин 7“. По бузите ѝ още се стичаха сълзи.

— Добър избор, Себ — каза Хари и прегърна сина си през раменете, докато гледаха как колата се отдалечава по алеята.

Трябваше да минат още пет месеца, преди директорката да напусне Барингтън Хол за последен път и да се върне в „Барнардо“ сама, след като бе настанила щастливо още една своя питомка. Е, не чак толкова щастливо, защото Хари и Ема доста бързо осъзнаха, че Джесика също има свои проблеми, които изискваха точно толкова внимание, колкото тези на Себастиан.

Никой от двамата не се замисли, че Джесика никога не е спала в собствена стая, и през първата си нощ в Барингтън Хол тя остави вратата широко отворена и плака, докато не заспа. Хари и Ема свикнаха малко топло нещо да се намества в леглото между тях малко след като се е събудила сутринта. Това започна да се случва все по-рядко, след като Себастиан се раздели с плюшеното си мече Уинстън и предаде бившия премиер на Джесика.

Джесика обожаваше Уинстън също като Себастиан, въпреки че новият ѝ брат надуто заяви:

— Вече съм голям за плюшени мечета. Все пак след няколко седмици тръгвам на училище.

Джесика искаше да тръгне в „Сейнт Бийд“ с него, но Хари ѝ обясни, че момичетата и момчетата ходят в различни училища.

— Защо? — попита Джесика.

— Наистина, защо? — попита и Ема.

Когато първият учебен ден най-сетне дойде, Ема се взираше в сина си и се чудеше къде са отлетели годините. Себастиан беше с червено сако, червено кепе и сиви къси панталони. Обувките му бяха лъснати до блясък. Е, поне за първия учебен ден. Джесика стоеше на прага и махаше за довиждане, докато колата се отдалечаваше по алеята към портала. След това седна на горното стъпало и зачака Себастиан да се върне.

Себастиан беше помолил майка му да не идва в училище и когато Хари го попита защо, отвърна:

— Не искам другите момчета да видят как мама ме целува.

Хари беше готов да поспори с него, ако не си бе спомнил собствения си първи ден в „Сейнт Бийд“. С майка му бяха взели трамвая от Стил Хаус Лейн и той бе помолил да слязат една спирка порано и да извървят останалото разстояние, та момчетата да не разберат, че нямат кола. И когато се намираха на петдесетина крачки от училищните порти, тя го целуна, но той бързо се сбогува и я остави да стои там. Когато приближаваше за първи път „Сейнт Бийд“, видя как бъдещите му съученици слизат от файтони и автомобили, а един пристигна дори с „Ролс-Ройс“, каран от шофьор с ливрея.

Първата му нощ далеч от дома бе трудна, още повече че за разлика от Джесика той никога не бе спал в една стая с други деца.

Съдбата обаче се беше оказала благосклонна към него, защото леглото му се оказа между това на Барингтън от едната страна и на Дийкинс от другата. Не беше такъв късметлия по отношение на префекта на спалното. Алекс Фишър го пердашеше с пантоф почти всяка нощ през първата седмица поради единствената причина, че Хари бе син на пристанищен работник и следователно не заслужаваше да учи в същото училище като Фишър, син на агент на недвижими имоти. Понякога Хари се питаше какво ли е правил Фишър след

завършването на „Сейнт Бийд“. Знаеше, че Джайлс се е сблъскал с него през войната, когато двамата се оказали в един и същи полк в Тобрук, а също и че Фишър живее в Бристол: неотдавна се бяха направили, че не се познават, на едно събиране на випускниците на „Сейнт Бийд“.

Поне Себастиан щеше да пристига с автомобил и нямаше да страда от „проблема Фишър“, защото всяка вечер щеше да се връща в Барингтън Хол. Въпреки това Хари подозираше, че за сина му „Сейнт Бийд“ няма да е по-леко изживяване, отколкото за самия него, та дори причините за това да са съвсем различни.

Щом стигнаха до училището, Себастиан изскочи още преди колата да е спряла. Хари загледа как синът му изтичва през портала и изчезва в масата червени сака, за да стане неразличим от другите сто момчета. Изобщо не погледна назад. Хари подкара бавно обратно към Барингтън Хол и се замисли за следващата глава на новата си книга. Време ли беше Уилям Уоруик да бъде повишен?

Джесика все така седеше на горното стъпало и когато Хари слезе и ѝ се усмихна, първите ѝ думи бяха:

— Кога ще дойде Себ?

Всеки ден, докато Себастиан беше на училище, Джесика се оттегляше в своя собствен свят. Докато чакаше завръщането му, четеше на Уинстън за други животни — за Мечо Пух и Господин Жабок, за Белия заек, за котарака Орландо и за крокодила, който глътнал един часовник.

След като Уинстън заспиваше, тя го слагаше в леглото и се връщаше при статива и рисуването. Рисуваше непрекъснато. Онова, което Ема преди смяташе за детска стая, беше превърнато в ателие. След като изрисува с молив, пастели и бои всяко късче хартия, до което успя да се добере, в това число и старите ръкописи на Хари (той държеше новите заключени), Джесика насочи вниманието си към стените на стаята.

Хари изобщо не искаше да обуздава ентусиазма ѝ, но все пак напомни на Ема, че Барингтън Хол не е техен дом и че може би трябва да се посъветват с Джайлс, преди Джесика да излезе от детската и да открие колко чисти стени има в къщата.

Джайлс обаче беше така очарован от новата обитателка на Барингтън Хол, че заяви, че няма нищо против дори да изрисува цялото имение отвън и отвътре.

— За бога, не я окуражавай — замоли го Ема. — Себастиан вече я помоли да изрисува стаята му.

— А кога смятате да ѝ кажете истината? — попита Джайлс, докато сядаха на вечеря.

— Засега не виждаме необходимост да ѝ казваме — отвърна Хари. — Все пак тя е само на шест и е с нас съвсем отскоро.

— Е, не отлагайте прекалено много — предупреди ги Джайлс. — Тя вече приема теб и Ема като родители, Себ като брат, а мен ме нарича чичо Джайлс, докато всъщност ми е сестра и се пада леля на Себ.

Хари се разсмя.

— Май ще мине известно време, преди да успее да схване това.

— Надявам се никога да не ѝ се налага — каза Ема. — Не забравяйте, че тя знае само, че истинските ѝ родители са мъртви. Защо това трябва да се променя, щом само ние тримата знаем цялата истина?

— Не подценявайте Себастиан. Той вече е на път да стане четвърти.

7.

Хари и Ема се изненадаха, когато в края на първия учебен срок директорът ги покани на чай, но бързо откриха, че поводът не е светски.

— Синът ви е малко саможив — заяви д-р Хедли, след като прислужницата им наля чай и излезе от кабинета. — По-вероятно е да се сприятели с момче от чужбина, отколкото с някое, което цял живот е живяло в Бристол.

— Това пък защо? — попита Ема.

— Момчетата от другаде никога не са чували за мистър и мисис Клифтън, нито за прочутия му чичо Джайлс — обясни директорът. — Но както често се случва, от това излезе нещо положително, тъй като открихме, че Себастиан има естествена дарба за езици, която при нормални обстоятелства можеше да остане незабелязана. Той е единственото момче в училището, което може да общува с Лу Ян на родния му език.

Хари се разсмя, но Ема забеляза, че директорът не се усмихва.

— Обаче — продължи д-р Хедли, — може да се появи проблем, когато дойде време Себастиан да кандидатства за Бристолската гимназия.

— Но той е отличник по английски, френски и латински — гордо посочи Ема.

— И изкара сто процента по математика — не пропусна да посочи Хари.

— Така е, и всичко това е чудесно, но за съжаление в същото време е сред последните по история, география и естествознание, а всички тези предмети са задължителни. Ако не премине бариерата по два или повече от тях, ще отпадне автоматично от кандидатите, а това несъмнено ще е огромно разочарование за вас, както и за чичо му.

— Огромно е меко казано — рече Хари.

— Така е — съгласи се директорът.

— Никога ли не правят изключение от правилата? — попита Ема.

— Спомням си само един случай по мое време — каза д-р Хедли. — И той беше за момче, което отбелязваше по сто точки на крикет всяка събота през летния срок.

Хари се разсмя — беше седял на тревата и бе гледал как Джайлс отбелязва точките.

— Значи ще трябва да се погрижим да осъзнае какви ще са последствията, ако не се представи добре на два от задължителните предмети.

— Причината не е в това, че не е умен — каза директорът. — Просто ако някой предмет не му харесва, той се отегчава. Иронията е, че с този талант за езици ще влезе без проблем в Оксфорд. Но преди това трябва да избути приемните изпити за гимназията.

След малко увещания от страна на баща му и значителни подкупи от баба му, Себастиан успя да се изкачи на няколко крачки от дъното по два от трите задължителни предмета. Беше се досетил, че има право да се провали на един, и си избра естествознанието.

В края на втората година директорът беше уверен, че с още малко усилия момчето ще получи необходимата оценка по пет от шестте изпита. Той също беше отписал естествознанието. Хари и Ема започнаха да се чувстват малко по-обнадеждени, но въпреки това продължаваха да се опитват да държат Себастиан във форма. И директорът може би щеше да се окаже прав в оптимистичната си преценка, ако не бяха двата инцидента, случили се на Себастиан през последната година.

8.

— Това книга на баща ти ли е?

Себастиан погледна купчината романи, изложени на витрината на книжарницата. Надписът над тях гласеше: „Нищо спечелено“ от Хари Клифтън. „Най-новите приключения на Уилям Уоруик“.

— Да — гордо отвърна Себастиан. — Искаш ли една?

— Да — каза Лу Ян.

Себастиан влезе в книжарницата и приятелят му го последва. На една маса до входа имаше купчина от последната книга на баща му с твърди корици, заобиколена от бройки с меки корици на „Случаят със слепия свидетел“ и „Нищо рисковано“ — първите два романа от серията за Уилям Уоруик.

Себастиан даде на Лу Ян и трите книги. Към двамата бързо се присъединиха неколцина съученици и Себастиан даде и на тях по една бройка от последната книга, а в някои случаи и от другите две. Докато купчината бързо се стопяваше, мъж на средна възраст изскочи иззад тезгяха, сграбчи Себастиан за яката, дръпна го от масата и викна:

— Крадец!

— Не съм крадец — отвърна Себастиан. — Това са книги на баща ми!

— Така значи — каза мъжът, помъкна протестиращия Себастиан към дъното на книжарницата и се обърна към помощника си: — Обади се в полицията. Хванах го на местопрестъплението.

Приятелите му побягнаха.

Вкара Себастиан в кабинета си и го бутна да седне на едно старо канапе с пълнеж от конски косъм.

— И да не си мръднал — каза той, излезе и затвори вратата.

Себастиан чу как ключалката изщрака. Стана, отиде до бюрото на управителя, взе една книга, върна се на канапето и се зачете. Беше стигнал до девета страница и Ричард Хани започваше доста да му харесва, когато вратата се отвори и управителят се появи отново с тържествуваща усмивка.

— Ето го, главен инспектор. Хванах го на местопрестъплението.

Главен инспектор Блейкмор се опита да запази сериозна физиономия, когато управителят добави:

— Има нахалството да твърди, че книгите били на баща му.

— Не е излъгал — каза Блейкмор. — Това е момчето на Хари Клифтън. — Погледна строго Себастиан и добави: — Но това не е извинение за постъпката ви, млади момко.

— Дори баща му да е Хари Клифтън, аз съм на една лира и осемнайсет шилинга загуба — каза управителят. — Какво смятате да правите? — И посочи обвинително Себастиан.

— Вече се свързах с мистър Клифтън, така че скоро ще научите отговора на този въпрос — отвърна Блейкмор. — Съветвам ви, докато го чакаме, да обясните на сина му икономическите принципи на книгоразпространението.

Малко засрамен, управителят се опря на ръба на бюрото си и каза:

— Когато баща ти напише книга, издателите му плащат предварително, след което и допълнителен процент от коричната цена на всяка продадена бройка. Предполагам, че в случая с баща ти става въпрос за около десет процента. Издателят трябва да плаща също на своите разпространители, на редакторите и останалия си екип, на печатницата, както и за реклама и разпространение.

— А колко плащате вие за всяка книга? — попита Себастиан.

Блейкмор с нетърпение зачака отговора на книжаря.

Управителят се поколеба.

— Около две трети от коричната цена.

Себастиан присви очи.

— Значи баща ми получава само десет процента от всяка книга, а вие си слагате в джоба трийсет и три?

— Да, но трябва да плащам наема и таксите, както и надниците на подчинените си — обясни управителят.

— Значи на баща ми ще му излезе по-евтино просто да възстанови книгите, вместо да ви плаща коричната цена, така ли?

На главния инспектор му се прииска сър Уолтър Барингтън все още да беше жив. Този разговор щеше страшно да му хареса.

— Бихте ли ми казали, сър, колко книги трябва да бъдат възстановени? — продължи Себастиан.

— Осем с твърди корици и единайсет с меки — отвърна управителят, докато Хари влизаше в кабинета.

Главен инспектор Блейкмор му обясни какво се е случило и добави:

— Няма да наказвам момчето за кражба в този случай, мистър Клифтън, а само ще го предупредя. Оставям на вас да се погрижите да не постъпва така безотговорно в бъдеще.

— Разбира се, главен инспектор — отвърна Хари. — Изключително съм ви благодарен и ще помоля издателя да достави книгите незабавно. А ти, момчето ми, оставай без джобни, докато не възстановиш и последното пени — добави той, обръщайки се към Себастиан.

Себастиан прехапа устна.

— Благодаря, мистър Клифтън — каза управителят и малко притеснено добави: — Така и така сте тук, сър, та се питам ще бъдете ли така добър да подпишете останалите книги?

Когато постъпи в болница за преглед, Елизабет се опита да увери Ема, че няма за какво да се безпокои и че не е нужно да казва на Хари и децата, защото само щяла да ги разтревожи.

Самата Ема определено се разтревожи и веднага щом се върна в Барингтън Хол, се обади на Джайлс в Камарата на общините и на сестра си в Кеймбридж. Двамата моментално зарязаха всичко и хванаха първия влак за Бристол.

— Надявам се, че не съм ви изгубила времето — каза Ема, когато ги посрещна на Темпъл Мийдс.

— Аз пък се надявам да си ни изгубила времето — отвърна Грейс.

Джайлс беше потънал в мисли и само се взираше през прозореца на колата.

Още преди мистър Лангбърн да затвори вратата на кабинета си, Ема усети, че новината няма да е добра.

— Искане ми се да имаше лесен начин да ви го съобща — каза той, щом всички седнаха. — Но се боя, че такъв няма. Доктор Рейбърн, който е личен лекар на майка ви от няколко години, е направил

рутинен профилактичен преглед и когато получил резултатите, я изпрати при мен за по-обстойно изследване.

Ема стисна юмруци, както правеше като ученичка, когато беше нервна или в беда.

— Вчера — продължи мистър Лангбърн — получих резултатите от клиничната лаборатория. Те потвърдиха опасенията на доктор Рейбърн. Майка ви има рак на гърдата.

— Може ли да се излекува? — незабавно попита Ема.

— В момента няма лек за пациент на нейната възраст — отвърна д-р Лангбърн. — Учените се надяват на пробив в бъдеще, но се боя, че майка ви няма да доживее този ден.

— Можем ли да направим нещо? — попита Грейс.

Ема се пресегна и хвана сестра си за ръката.

— През това време тя ще се нуждае от цялата любов и подкрепа, която можете да ѝ дадете. Елизабет е забележителна жена и след всичко, през което премина, заслужава нещо по-добро. Но тя не се оплака нито веднъж. Не е в стила ѝ. Типична Харви.

— Колко още ще е с нас? — попита Ема.

— Боя се, че по-скоро седмици, отколкото месеци — отвърна Лангбърн.

— В такъв случай трябва да ѝ кажа нещо — рече Джайлс, който до този момент беше мълчал.

Книжният инцидент, както стана известен в „Сейнт Бийд“, превърна Себастиан от малко саможив и изолиран в нещо като приказен герой и момчета, които преди не биха си направили труда да се занимават с него, започнаха да го канят в бандите си. Хари реши, че това може да се окаже повратна точка, но когато каза на Себастиан, че на баба му ѝ остават само няколко седмици живот, момчето отново се затвори в черупката си.

Джесика беше започнала първата си година в „Ред Мейдс“. Трудеше се много по-упорито от Себастиан, но така и не стана първа по никой предмет. Учителката по изкуство сподели с Ема, че е жалко, че рисуването не е отделен предмет, защото на осемгодишна възраст Джесика показвала повече талант, отколкото самата тя била показала през последната си година в колежа.

Ема реши да не повтаря този разговор пред Джесика, а да я остави с времето сама да открие дарбата си. Себастиан редовно ѝ казваше, че е гений, но какво разбираше той? Себастиан смяташе за гений и Стенли Матюс^[1].

Себастиан се провали на трите предварителни изпита, които се проведеха само няколко седмици преди приемните. Нито Хари, нито Ема намериха сили да го мърмрят, докато беше така притеснен от състоянието на баба си. Всеки следобед след училище Себастиан отиваше с Ема в болницата, настаняваше се на леглото на баба си и ѝ четеше от любимата си книга, докато тя не заспиваше.

Всеки ден Джесика рисуваше за баба си нова картина и я оставяше в болницата всяка сутрин преди Хари да я откара на училище. Към края на срока стените на личната ѝ галерия бяха почти изцяло заети.

Джайлс пропусна няколко тридневни заседания, Грейс — безчет лекции, Хари — безкрайни срокове, а Ема понякога не успяваше да отговори на ежеседмичните писма на Сайръс Фелдман. Елизабет обаче чакаше с огромно нетърпение срещите си със Себастиан. Хари не беше сигурен на кого се отразяват по-добре тези свиждания — на сина му или на тъща му.

На Себастиан му се наложи да кандидатства в Бристолската гимназия, докато животът на баба му постепенно угасваше.

Резултатът бе точно такъв, какъвто беше предсказал директорът на „Сейнт Бийд“ — смесен. Резултатите му по латински, френски, английски и математика бяха на нивото за стипендиант, но в същото време той едва успя да прескочи бариерата по история, на косъм не взе географията и изкара само 9 точки по естествени науки.

Д-р Хедли се обади на Хари в Барингтън Хол минути след като резултатите бяха изложени на училищното табло.

— Поговорих с Джон Гарет, моя колега в Бристолската гимназия. Напомних му, че Себастиан е изкарал сто точки по латински и математика и почти със сигурност ще получи стипендия, когато дойде време да продължи в университета.

— Можехте също да му напомните, че с чичо му сме възпитаници на гимназията, както и че дядо му, сър Уолтър Барингтън,

е бил председател на настоятелството.

— Не мисля, че е нужно да му се напомня това — рече Хедли. — Все пак ще посоча, че бабата на Себастиан е била в болница, докато той се е явявал на изпитите. Остава ни само да се надяваме, че ще оправдае очакванията ми.

Така и стана. Д-р Хедли се обади на Хари в края на седмицата и му съобщи, че директорът на Бристолската гимназия ще посъветва настоятелството Себастиан да бъде приет за есенния срок въпреки провала му на два изпита.

— Благодаря ви — каза Хари. — Това е първата добра новина, която чувам от седмици.

— Но — добави Хедли — той ми напомни, че крайното решение е на настоятелството.

Хари беше последният, който посети Елизабет онази вечер, и тъкмо се канеше да си тръгне, когато тя прошепна:

— Скъпи, можеш ли да останеш още мъничко? Искам да обсъдя нещо с теб.

— Разбира се — отвърна Хари и отново седна на ръба на леглото.

— Прекарах сутринта с фамилния ни адвокат Дезмънд Сидънс — каза Елизабет бавно. — Искях да ти кажа, че оставих ново завещание, защото не мога да понеса мисълта, че онази ужасна жена Вирджиния Фенуик ще сложи ръка върху нещо мое.

— Не мисля, че това вече е проблем. Не сме виждали и чували Вирджиния от седмици, така че предполагам, че всичко е приключило.

— Причината да не сте я виждали и чували от седмици, Хари, е защото тя иска да повярвам, че всичко е приключило. Не е случайно, че тя изчезна от сцената само дни след като Джайлс научи, че не ми остава да живея дълго.

— Сигурен съм, че преувеличаваш, Елизабет. Не вярвам, че дори Вирджиния може да е толкова коварна.

— Скъпи Хари, винаги си склонен да се довериш на всеки, защото си добър. Ема е невероятна щастливка, че срещна теб.

— Много мило от твоя страна, Елизабет, но съм сигурен, че след време...

— Времето е нещо, с което не разполагам.

— В такъв случай искаш ли да се обадим на Вирджиния да дойде да те види?

— На няколко пъти ясно казах на Джайлс, че бих искала да я видя, но всеки път ми беше отказвано по все по-неубедителни поводи. И защо според теб е това? Не си прави труда да отговаряш, Хари, защото ти си последният, който би се досетил какво всъщност цели Вирджиния. И можеш да си сигурен, че тя няма да предприеме нищо до погребението ми. — На лицето на Елизабет се появи нещо като усмивка и тя добави: — Аз обаче все още крия коз в ръкава и не възнамерявам да го изиграя, преди да ме спуснат в гроба, когато духът ми ще се завърне като ангел на отмъщението.

Извади изпод възглавницата си един плик и продължи:

— А сега ме слушай внимателно, Хари. Трябва да изпълниш заръките ми буква по буква. — Тя стисна ръката му. — Ако Джайлс реши да оспори последното ми завещание...

— Но защо ще го прави?

— Защото е Барингтън, а Барингтънови винаги са били слаби, когато става дума за жени. Така че, ако реши да оспори последното ми завещание — повтори тя, — трябва да дадеш този плик на съдията, избран да решава кой член на фамилията ще наследи имението ми.

— А ако не го направи?

— Тогава го унищожи — каза Елизабет. С всяка секунда дишането ѝ ставаше все по-плитко. — Не бива да го отваряш, нито да допускаш Джайлс или Ема да научат за съществуването му. — Стисна ръката му и прошепна едва чуто: — А сега трябва да ми дадеш думата си, Хари Клифтън, защото знам, че Стария Джак те е научил, че това би трябвало да е достатъчно.

— Имаш думата ми — каза Хари и прибра плика във вътрешния джоб на самото си.

Елизабет пусна ръката му и отпусна глава върху възглавницата с доволна усмивка.

Докато закусваше, Хари прегледа пощата.

Бристолска гимназия
Юнивърсити Роуд,
Бристол
27 юли, 1951 г.
Уважаеми мистър Клифтън,
Със съжаление трябва да Ви съобщя, че синът Ви
Себастиан не е...

Хари скочи от масата и отиде при телефона. Набра номера от края на писмото.

— Кабинетът на директора — отговори му непознат глас.

— Мога ли да говоря с мистър Гарет?

— За кого да му предам?

— Хари Клифтън.

— Свързвам ви, сър.

— Добро утро, директоре. Обажда се Хари Клифтън.

— Добро утро, мистър Клифтън. Очаквах обаждането ви.

— Не мога да повярвам, че настоятелството е стигнало до такова неоснователно решение.

— Честно казано, и аз, мистър Клифтън, особено след като се застъпих лично за сина ви.

— Каква причина посочиха, за да го отхвърлят?

— Казаха, че не бива да се правят изключения за сина на наш възпитаник, който е пропаднал на изпитите по два задължителни предмета.

— Това ли е единствената причина?

— Не — отвърна директорът. — Един от настоятелите повдигна въпроса, че синът ви е получил полицейско предупреждение за кражба от магазин.

— Но за този инцидент има съвсем невинно обяснение — каза Хари, като се мъчеше да не избухне.

— Не се съмнявам — отвърна Гарет. — Но новият председател на настоятелството беше непреклонен.

— В такъв случай ще звънна и на него. Кой е той?

— Майор Алекс Фишър.

[1] Известен английский футболист. — Б.пр. ↑

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1951 — 1954

9.

Джайлс бе поласкан, но не и изненадан, че енорийската църква „Сейнт Ендрю“, където се бе омъжила Елизабет Харви и където бяха кръстени и по-късно получили първото си причастие трите ѝ деца, беше пълна с роднини, приятели и почитатели.

Преподобният Доналдсън припомни на всички във възпоменателната си реч колко много е направила Елизабет Барингтън за местната общност. Без нейната щедрост, каза той, възстановяването на църквата щяло да е невъзможно. След това разказа колко много други хора са се облагодетелствали от нейната мъдрост и проникновение, докато е била патрон на местната болница, и за ролята ѝ като глава на семейството след смъртта на лорд Харви. Джайлс изпита облекчение, както несъмнено и повечето от присъстващите, че викарият не спомена баща му нито веднъж.

Преподобният Доналдсън завърши възхвалата си с думите:

— Елизабет ни напусна рано, само на петдесет и една, но ние нямаме право да оспорваме волята на нашия Господ.

След словото му Джайлс и Себастиан прочетоха Добрият самарянин и Проповедта на планината, а Ема и Грейс изрецитираха стихове от любимите поети на майка си. Ема избра Шели:

*Изгубен ангел на порутен рай!
Не знаеше, че той е неин —
и чиста си отиде отведнъж,
тъй както облакът, изплакал своя дъжд.*

А Грейс предпочете Кийтс:

*Спри, помисли! Животът ден е само:
тъй крехка капчица роса,
към гибел устремила се от клона...*

Докато опечалените излизаха от църквата, неколцина попитаха коя е привлекателната жена до сър Джайлс. Хари си помисли, че предсказанието на Елизабет наистина се сбъдва. Облечена изцяло в черно, Вирджиния стоеше отдясно на Джайлс, докато спускаха ковчега на Елизабет в гроба. Хари си спомни думите ѝ: „Все още имам коз в ръкава“.

След погребението Джайлс, Ема и Грейс поканиха неколцина близки приятели в Барингтън Хол за „бдение“, както го наричаха ирландците. Вирджиния обикаляше енергично от опечален на опечален и се представяше, сякаш вече беше господарката на дома. Джайлс като че ли не забелязваше, а дори и да не беше така, явно нямаше нищо против.

— Здравейте, аз съм лейди Вирджиния Фенуик — каза тя, когато се озова пред майката на Хари. — А вие коя сте?

— Аз съм мисис Холкомби — отвърна Мейзи. — Хари е мой син.

— О, да — каза Вирджиния. — Вие бяхте сервитьорка или нещо подобно, нали?

— Аз съм управител на „Гранд Хотел“ в Бристол — отвърна Мейзи, сякаш обясняваше на някакъв досаден клиент.

— А, да. Ще ми трябва време да свикна с идеята за работеща жена. Виждате ли, жените от моята фамилия никога не са работили — каза Вирджиния и побърза да се отдалечи.

— Коя сте вие? — попита я Себастиан.

— Лейди Вирджиния Фенуик. А ти кой си, младежо?

— Себастиан Клифтън.

— А, да. Баща ти успя ли най-сетне да намери училище, което да те приеме?

— През септември отивам в „Бийчкрофт Аби“ — отвърна Себастиан.

— Не е лошо училище — отвърна Вирджиния. — Но едва ли може да се нарече елитно. И тримата ми братя учиха в „Хароу“, също като предишните седем поколения Фенуик.

— А вие къде сте ходили на училище? — попита Себастиан и точно в този момент Джесика дотича при тях и го попита:

— Видя ли Констабъл, Себ?

— Момиченце, не ме прекъсвай, докато говоря — каза Вирджиния. — Това е ужасно невъзпитано.

— Извинете, мис — каза Джесика.

— Не съм „мис“. Винаги се обръщай към мен с „лейди Вирджиния“.

— Видяхте ли Констабъл, лейди Вирджиния? — попита Джесика.

— Видях го. Стилът му е същият като в трите му картини от фамилната ми колекция. Но не е от същата класа като Търнър. Чувала ли си за Търнър?

— Да, лейди Вирджиния — каза Джесика. — Джоузеф Милорд Уилям Търнър, може би най-големият акварелист на своето време.

— Сестра ми е художничка — каза Себастиан. — Мисля, че е добра поне колкото Търнър.

Джесика се изкиска.

— Извинете го, лейди Вирджиния. Според мама той има склонността да преувеличава.

— Явно — отбеляза Вирджиния и ги остави, за да намери Джайлс, тъй като ѝ се струваше, че е време гостите да си вървят.

Джайлс изпрати викария до изхода, което беше прието от гостите като напомняне, че е дошло време всички да си тръгват. Когато затвори вратата след последните, Джайлс въздъхна с облекчение, върна се в салона при близките си и каза:

— Е, мисля, че мина добре, като се имат предвид обстоятелствата.

— Един-двама от събралите се го приеха повече като пиршество, отколкото като помен — каза Вирджиния.

— Друже, какво ще кажеш да се преоблечем за вечеря? — обърна се Джайлс към Хари. — Вирджиния е доста чувствителна към подобни неща.

— Не можем да си позволим да нарушаваме стандартите — обади се Вирджиния.

— Дори баща ми едва ли би могъл да ги наруши повече — каза Грейс, при което Хари едва не се изсмя. — Но се боя, че ще трябва да минете без мен. Трябва да се връщам в Кеймбридж, защото ме чака работа. Пък и дойдох облечена за погребение, а не за официална вечеря — добави тя. — Не си правете труда да ме изпращате.

Когато Хари и Ема слязоха за вечеря, Джайлс чакаше в салона.

Марсдън им наля сухо шери и излезе, за да провери дали всичко върви по график.

— Тъжен повод — каза Хари. — Да пием за великата лейди.

— За великата лейди — казаха Джайлс и Ема и тримата вдигнаха чаши точно когато Вирджиния влизаше в салона.

— Да не би случайно да говорите за мен? — попита тя без капка ирония.

Джайлс се разсмя, а Ема можеше само да се възхити на великолепната копринена рокля на Вирджиния, която успяваше да заличи всички спомени от траурното ѝ настроение. Вирджиния докосна огърлицата си с диаманти и рубини, за да е сигурна, че Ема няма да пропусне да я забележи.

— Прекрасен накит — отбеляза Ема, докато Джайлс подаваше на Вирджиния джин с тоник.

— Благодаря — отвърна Вирджиния. — Беше на прабаба ми, херцогиня Уестморланд, тя ми я приписа в завещанието си. Марсдън — каза тя и се обърна към иконома, който току-що се бе върнал, — цветята в стаята ми започват да увяхват. Бихте ли ги сменили, преди да се оттегля?

— Разбира се, милейди. Сър Джайлс, вечерята е сервирана.

— Не зная за вас, но аз умирам от глад — каза Вирджиния. — Ще вървим ли?

И без да чака отговор, хвана Джайлс под ръка и поведе всички към трапезарията.

По време на вечерята Вирджиния разказваше истории за предците си, в които ги изкарваше едва ли не гръбнак на Британската империя. Генерали, епископи, министър-председатели, както и няколко черни овце, призна тя — коя фамилия си няма по една-две? Почти не си пое дъх, докато не разчистиха масата. И тогава Джайлс хвърли бомбата: почука чашата си с лъжица, за да привлече вниманието на всички, и каза:

— Имам да споделя с вас една чудесна новина. Вирджиния ми оказа огромна чест, като се съгласи да стане моя съпруга.

Последва неловко мълчание.

— Моите поздравления — каза най-сетне Хари.

Ема успя криво-ляво да се усмихне.

Докато Марсдън отваряше бутилка шампанско и пълнеше чашите, Хари си помисли, че Елизабет е едва от няколко часа в гроба, а Вирджиния вече е успяла да потвърди предсказанието ѝ.

— Разбира се, след като се оженим — каза Вирджиния и докосна нежно Джайлс по бузата, — тук ще има известни промени. Но това едва ли е особена изненада за вас — добави тя и се усмихна топло на Ема.

Джайлс изглеждаше толкова омагьосан от нея, че само кимаше одобрително.

— С Джайлс — продължи Вирджиния — смятаме да се преместим в Барингтън Хол веднага след като се оженим, но тъй като предстоят избори, сватбата ще трябва да се отложи с няколко месеца, което ще ви даде предостатъчно време да си намерите друг дом.

Ема остави чашата си и впери поглед в брат си.

— Сигурен съм, че разбираш, Ема — рече той, без да я поглежда в очите, — че бихме искали да започнем семейния си живот с Вирджиния като господарка на Барингтън Хол.

— Разбира се — отвърна Ема. — Честно казано, с радост ще се върна в Имението, където прекарах толкова щастливи години като дете.

Вирджиния изглежда годеника си.

— М-м-м — каза Джайлс. — Смятах да дам Имението на Вирджиния като сватбен подарък.

Ема и Хари се спогледаха, но преди някой от тях да отвори уста, Вирджиния каза:

— Имам две възрастни лели, които наскоро овдовяха. Имението ще е много удобно за тях.

— Джайлс, замислял ли си се изобщо какво може да бъде удобно за Хари и мен? — попита Ема, без да сваля поглед от брат си.

— Можете да се преместите в някоя от постройките в Имението — предложи Джайлс.

— Не мисля, че ще е подходящо, скъпи — каза Вирджиния и го хвана за ръката. — Не бива да забравяме, че смятам да поддържам голямо домакинство, както подобава на дъщерята на граф.

— Нямам никакво желание да живея в постройка в Имението — каза Ема сухо. — Можем да си позволим да си купим собствен дом, благодаря.

— Не се и съмнявам, скъпа — каза Вирджиния. — В края на краищата според Джайлс Хари е доста успешен писател.

Ема не обърна внимание на коментара ѝ и се обърна към брат си.

— Защо си толкова сигурен, че Имението е твое, че да го подаряваш?

— Защото преди известно време мама ме запозна най-обстойно със завещанието си. С удоволствие ще ви запозная със съдържанието му, ако мислите, че това може да ви помогне в плановете за бъдещето.

— Наистина не мисля, че е подходящо да обсъждаме завещанието на мама в деня на погребението ѝ.

— Не искам да изглеждам безчувствена, скъпа — рече Вирджиния, — но тъй като утре сутринта се връщам в Лондон и ще се посветя на подготовка за сватбата, мисля, че е по-добре да изясним тези въпроси, докато всички сме заедно. — обърна се към Джайлс и го дари със сладка усмивка.

— Съгласен съм с Вирджиния — каза Джайлс. — Моментът е подходящ. Ема, мога да те уверя, че майка се е погрижила повече от адекватно за теб и Грейс. Оставила ви е по десет хиляди паунда и разделя бижутата си поравно между двете. Освен това оставя на Себастиан пет хиляди, с които той ще може да разполага, когато стане пълнолетен.

— Какво щастливо дете — обади се Вирджиния. — Освен това е завещала на Джесика „Шлюз при Кливланд“ на Търнър, но картината ще остане в семейството, докато тя не навърши двацет и една. — С това единствено изречение Вирджиния разкри, че Джайлс е споделил подробностите около завещанието на майка си с нея, без изобщо да си направи труда да каже на Ема или Грейс. — Изключително щедро — продължи Вирджиния, — като се има предвид, че Джесика дори не е член на фамилията.

— Ние гледаме на Джесика като на наша дъщеря — остро каза Хари. — И се отнасяме с нея като с дъщеря.

— Доведена сестра, ако трябва да сме по-точни — каза Вирджиния. — И не бива да забравяме, че тя е от дом за сираци, както и че е еврейка. Предполагам, че защото съм от Йоркшър, казвам истината в очите.

— Ние от Глостършър — отвърна Ема — също казваме истината в очите и като видим гадна кучка, ѝ казваме, че е гадна кучка.

Стана и с твърди крачки излезе.

За първи път тази вечер Джайлс изглеждаше смутен. Хари вече беше сигурен, че нито Джайлс, нито Вирджиния знаят, че Елизабет е оставила ново завещание. Подбра внимателно думите си.

— Ема е разстроена от смъртта на майка ви и погребението. Сигурен съм, че до сутринта ще се оправи.

Пожела им лека нощ и излезе, без да каже нито дума повече.

Вирджиния погледна годеника си и каза:

— Беше великолепен, миличък. Но трябва да отбележа, че семейството ти е доста докачливо, макар да предполагам, че това може да се очаква след всичко, през което са минали. Боя се обаче, че това не вещае нищо добро за в бъдеще.

10.

— Слушате Би Би Си. Следват новините, представени от Алвар Лидел. В десет часа сутринта премиерът мистър Атли помоли краля за аудиенция и поиска от Негово Величество разрешение да разпусне Парламента и да насрочи нови избори. Мистър Атли се върна в Камарата на общините и обяви, че изборите ще се проведат в четвъртък, двајсет и пети октомври.

На следващия ден всички 622 депутати събраха нещата си, опразниха шкафчетата си, сбогуваха се с колегите и се върнаха в избирателните си райони, за да се подготвят за битката. Сред тях бе и сър Джайлс Барингтън, кандидат на лейбъристите от Бристолското пристанище.

През втората седмица на кампанията, на закуска, Джайлс каза на Хари и Ема, че Вирджиния няма да го съпровожда в предизборните му обиколки. Ема дори не си направи труда да скрие облекчението си.

— Вирджиния смята, че с появата си може да отблъсне избиратели — призна Джайлс. — В края на краищата никой от фамилията ѝ не е гласувал за лейбъристи. Един-двама може и да са поддържали старите либерали, но никога лейбъристи.

Хари се разсмя.

— Значи с нея имаме поне една обща черта.

— Ако лейбъристите спечелят изборите — каза Ема, — мислиш ли, че мистър Атли ще те покани в кабинета?

— Бог знае. Този човек крие картите си така старателно, че дори самият той не ги вижда. Както и да е, ако се вярва на социологическите проучвания, изборите ще са много оспорвани, така че няма смисъл да правим планове, докато не научим резултата.

— Обзалагам се, че този път ще победи Чърчил — каза Хари. — Ха! Само англичани могат да изритат премиера си, след като току-що е спечелил войната.

Джайлс си погледна часовника.

— Няма време за приказки. Трябва да вършея по Коронейшън Роуд. — И се ухили. — Искаш ли да дойдеш с мен, Хари?

— Майтапиш се. Наистина ли си представяш, че мога да увещавам хората да гласуват за теб? Ще отблъсна повече избиратели и от Вирджиния.

— Защо не? — каза Ема. — Предаде новия си ръкопис на издателя, а винаги казваш, че личният опит е много по-важен от седенето в библиотеката и проверяването на безброй факти.

— Но днес съм зает — запротестира Хари.

— Разбира се, че си зает — съгласи се Ема. — Да видим. След малко трябва да заведеш Джесика на училище. А, и да я прибереш следобед.

— Ох, добре. Ще дойда — каза Хари на Джайлс. — Но само като наблюдател, да знаеш.

— Добър ден, аз съм Джайлс Барингтън. Надявам се, че мога да разчитам на подкрепата ви на изборите на двайсет и пети октомври? — каза Джайлс, когато спря да побъбри с един избирател.

— Разбира се, мистър Барингтън. Винаги гласувам за торите.

— Благодаря — каза Джайлс и побърза да отиде при следващия гласоподавател.

— Но ти си кандидат на лейбъристите — напомни му Хари.

— В бюлетините не фигурират партии, а само имената на кандидатите — отвърна Джайлс. — Така че защо да го лишавам от илюзиите му?... Добър ден, аз съм Джайлс Барингтън и се надявам...

— Надявай се. Няма да гласувам за някакъв наконтен богаташ.

— Но аз съм кандидат на лейбъристите — запротестира Джайлс.

— Това не пречи да си богаташ. Да не говорим, че си предател на класата си.

Хари се опита да не се разсмее.

— Добър ден, мадам, аз съм Джайлс Барингтън.

— О, много ми е приятно, сър Джайлс. Много ви се възхищавам още откакто ви наградиха с медал за храброст за Тобрук. — Джайлс се поклони. — И макар че обикновено гласувам за либералите, този път можете да разчитате на мен.

— Благодаря ви, мадам.

Жената се обърна към Хари, който се усмихна и повдигна шапката си.

— Не ми се усмихвайте, мистър Клифтън. Знам, че сте роден на Стил Хаус Лейн, и е позорно, че гласувате за торите. Вие сте предател на класата си — добави тя и се отдалечи.

Сега беше ред на Джайлс да сподави смеха си.

— Май изобщо не ставам за политика — рече Хари.

— Добър ден, сър, аз съм...

— Джайлс Барингтън. Да, знам — каза мъжът, без да стисне протегнатата му ръка. — Ръкувахте се с мен преди половин час, мистър Барингтън, и ви казах, че ще гласувам за вас. Но вече не съм толкова сигурен.

— Винаги ли е толкова зле? — попита Хари.

— О, често е много по-зле. Но ако си излязъл на сцената, не бива да се изненадваш, ако някои хора те замерват с развалени яйца.

— Никога не бих могъл да стана политик — каза Хари. — Приемам всичко твърде лично.

— В такъв случай сигурно ще свършиш в Камарата на лордовете — отвърна Джайлс и спря пред някаква кръчма. — Мисля, че имаме нужда от по една бира, преди да се върнем на бойното поле.

— Май никога не съм влизал в тази кръчма — каза Хари и погледна табелата, от която един доброволец ги приканваше да влязат.

— Аз също. Но до деня на изборите ще трябва да се отбивам във всяка дупка в изборителния район. Кръчмарите винаги с готовност изказват мненията си.

— Не разбирам как някой може да иска да стане депутат.

— Значи — рече Джайлс, докато влизаха, — никога няма да разбереш и тръпката от предизборната борба, от това да седнеш в Камарата на общините и да играеш роля, та била тя и съвсем малка, в управлението на страната. Същото като войната е, само че без куршумите.

Хари тръгна към едно тихо сепаре в ъгъла, но Джайлс го поведе към бара и каза:

— Извинявай. Не мога да се крия в ъгъла. Трябва да ме виждат непрекъснато, дори докато почивам.

— Надявах се да обсъдя с теб някои поверителни неща — каза Хари.

— В такъв случай просто говори по-тихо. Барман, две бири.

Джайлс се настани и се приготи да чуе какво има да му каже Хари, въпреки че през цялото време го тупаха по гърба, а неколцина клиенти (не задължително трезви) му обясняваха как да управлява страната и го наричаха как ли не, от „сър“ до „долен кучи син“.

— Е, как се справя племенникът ми в новото училище? — попита Джайлс, след като изгълта бирата.

— Като че ли не е по-доволен от „Бийчкрофт“, отколкото от „Сейнт Бийд“. Разговарях с директора и той каза само, че Себ е много умен и че със сигурност ще му бъде предложено място в Оксфорд, но въпреки това трудно си намира приятели.

— Съжалявам — рече Джайлс. — Може би е просто стеснителен. В края на краищата и теб никой не те обичаше, когато постъпи в „Сейнт Бийд“. — Обърна се към бармана. — Още две, ако обичате.

— Веднага, сър.

— А как е любимата ми приятелка? — попита Джайлс.

— Ако имаш предвид Джесика, трябва да се наредиш на дълга опашка — каза Хари. — Всички я обожават, от Клеопатра до пощальона, но тя обича само татко си.

— Кога ще й кажеш кой е истинският ѝ баща?

— И аз все се чудя. Не е нужно да ми казваш да не пазя неприятностите за в бъдеще, но просто никога не мога да улуча подходящия момент.

— Никога няма да има подходящ момент — каза Джайлс. — Но все пак не се бави много, защото едно е сигурно — Ема никога няма да ѝ каже, а съм сигурен, че Себ вече се е досетил.

— Защо мислиш така?

— Не сега — каза Джайлс, понеже поредният избирател го тупна по гърба.

Барманът сложи двете бири пред тях.

— Девет пенса, сър.

Хари беше платил първите питиета и реши, че сега е ред на Джайлс.

— Съжалявам — рече Джайлс, — но не ми е позволено да плащам.

— Не ти е позволено да плащаш ли?

— Да. Кандидатът не може да черпи по време на предизборната си кампания.

— Аха — рече Хари. — Е, открих поне една причина да искам да се кандидатирам. Но защо е така?

— Защото може да се приеме, че купувам гласа ти. Така е още от реформата на избирателните райони.

— Бих поискал много повече от две бири, преди да се замисля дали да гласувам за теб — отбеляза Хари.

— Говори по-тихо — сгълча го Джайлс. — В края на краищата, ако собственият ми зет не иска да гласува за мен, журналистите веднага ще попитат — а защо да гласуват другите?

— Тъй като явно нито моментът, нито мястото са подходящи за разговори по семейни въпроси, какво ще кажеш да дойдеш на вечеря в неделя?

— Няма начин. Трябва да присъствам на три църковни служби. Все пак това е последната неделя преди изборите.

— О, господи! Нима изборите са следващия четвъртък?

— По дяволите — каза Джайлс. — Златното правило е никога да не напомняш на един тори кога са изборите. Сега ще трябва да разчитам единствено на подкрепата на Бог, а изобщо не съм сигурен Той на чия страна е. В неделя ще падна на колене на утринната служба, ще търся напътствията Му на вечерня, ще се моля през нощта и ще се надявам изборите да завършат с две към едно в моя полза.

— Наистина ли трябва да стигаш до подобни крайности само за да спечелиш още няколко гласа?

— Разбира се. Особено при подобно изравняване на силите. А и не забравяй, че на църковните служби се събират много повече хора, отколкото успявам да събера на политическите си сбирки.

— Но църквата нали уж е неутрална?

— Каквато и следва да бъде. Свещениците винаги твърдят, че не проявяват абсолютно никакъв интерес към политиката, но в същото време нямат никакви скрупули да показват на паството си за коя точно партия ще гласуват, при това често от амвона.

— Искаш ли още една бира? Така и така аз плащам.

— Не. Нямам време да бъбря повече с теб. Ти не гласуваш в моя район, а дори и да гласуваше, нямаше да ме подкрепиш.

Джайлс стисна ръката на бармана, изхвърча навън и се усмихна на първия срещнат.

— Добър ден. Аз съм Джайлс Барингтън и се надявам, че мога да разчитам на подкрепата ви на изборите следващия четвъртък.

— Не живея в твой изборителен район, приятел, от Бирмингам съм.

В деня на изборите агентът на Джайлс Гриф Хаскинс му каза, че гласоподавателите от Бристолското пристанище ще запазят доверието си към своя кандидат и ще гласуват отново да ги представлява в Камарата на общините, макар и с малко намалено мнозинство. Не беше обаче убеден, че лейбъристите ще се задържат на власт.

Гриф се оказа прав и в двете си преценки. В три сутринта на 27 октомври 1951 година председателят на Изборителната комисия обяви, че след три преброявания на бюлетините сър Джайлс Барингтън е избран за депутат от Бристолското пристанище с преднина от 414 гласа.

След като станаха ясни резултатите от цялата страна, консерваторите се оказаха мнозинство със седемнайсет депутати повече и Уинстън Чърчил отново се озова на Даунинг стрийт 10. Това бяха първите избори, които той спечели като лидер на консерваторите.

Следващия понеделник Джайлс замина за Лондон и зае мястото си в Камарата на общините. Според приказките в кулоарите поради съвсем малката преднина на торите скоро отново щяло да има избори.

Джайлс знаеше, че щом е спечелил мястото си само с 414 гласа повече, ще трябва да се бори за живота си като политик и че ако не успее, това ще сложи край на кариерата му в парламента.

11.

Икономът донесе на сребърен поднос пощата на сър Джайлс. Както правеше всяка сутрин, Джайлс я прехвърли набързо, като отделяше дългите тънки кафяви пликосе от белите, които щеше да отвори незабавно. Сред пликосете, които привлякоха вниманието му този ден, бе един дълъг, тънък и бял с пощенска марка от Бристол. Отвори го веднага.

Извади единствения лист, адресиран до „За когото може да се отнася“. Прочете го, вдигна глава, усмихна се на Вирджиния, която му правеше компания на късната закуска, и каза:

— Следващата сряда всичко ще бъде приключено.

Вирджиния не вдигна очи от „Дейли Експрес“. Винаги започваше сутринта с чаша черно кафе и светската хроника, за да научи с какво се занимават приятелите ѝ, кои дебютантки се надяват да бъдат представени тази година в двора и кои нямат никакъв шанс.

— Какво ще бъде приключено? — попита тя, като продължаваше да чете.

— Завещанието на мама.

Вирджиния моментално забрави за дебютантките, сгъна вестника и се усмихна сладко на Джайлс.

— Разкажи ми, скъпи.

— Завещанието ще бъде прочетено другата сряда в Бристол. Можем да заминем във вторник следобед, да пренощуваме в Хол и да присъстваме на прочитането на следващия ден.

— В колко часа ще бъде обявено?

Джайлс отново погледна писмото.

— В единайсет, в кантората на „Маршал, Бейкър и Сидънс“.

— Мило, ще имаш ли нещо против, ако тръгнем рано сутринта в сряда? Не мисля, че ще издържа още една вечер да се правя на любезна с устатата ти сестра.

Джайлс понечи да каже нещо, но размисли.

— Разбира се, любов моя.

— Престани да ме наричаш „любов моя“, мило. Ужасно е пошло.

— Какъв ден те очаква, скъпа моя?

— Трескав, както обикновено. Напоследък изобщо не се спирам. Проба на роклята сутринта, обяд с шаферките, а следобед имам среща с фирмата за кетъринг, които продължават да ме притискат с разни числа.

— Какви са последните? — попита Джайлс.

— Малко над двеста гости от моя страна и още сто и трийсет от твоя. Надявах се да им изпратя поканите следващата седмица.

— Нищо против — рече Джайлс. — Което ми напомня — добави той, — че председателят удовлетвори молбата ми да използвам за приема терасата на Камарата на общините, така че може би няма да е зле да поканим и него.

— Разбира се, мило. В края на краищата той е консерватор.

— А може би и мистър Атли — предпазливо предложи Джайлс.

— Не съм сигурна как ще реагира папа, ако лидерът на лейбъристите присъства на сватбата на единствената му дъщеря. Може би трябва да го помоля да покани мистър Чърчил.

В сряда Джайлс подкара своя „Ягуар“ към Кадоган Гардънс, за да закуси с годеницата си.

— Лейди Вирджиния все още не е слязла, сър — каза икономът. — Но ако нямате нищо против да изчакате в салона, ще ви донеса кафе и сутрешната преса.

— Благодаря, Мейсън — отвърна Джайлс на прислужника, който веднъж му бе споделил на четири очи, че гласува за лейбъристите.

Настани се в удобно кресло и му бе предложено да избира между „Експрес“ и „Телеграф“. Избра „Телеграф“, защото заглавието на първата страница привлече вниманието му — Айзенхауер заявяваше, че ще се кандидатира за президент. Решението му не бе изненада за Джайлс, макар да му бе интересно да научи, че генералът ще се кандидатира като републиканец, защото доскоро като че ли никой не беше съвсем сигурен коя партия поддържа, след като му бяха отправени оферти и от демократите, и от републиканците.

Джайлс поглеждаше часовника си през пет минути, но от Вирджиния нямаше и следа. Когато часовникът над камината отброи половин час, той се зачете в статия на седма страница, според която

Великобритания обмисляла построяването на първата си автострада. Патовата ситуация в Корейската война беше отразена на парламентарните страници. Речта на Джайлс за четирийсет и осем часова работна седмица за всички и за допълнителното заплащане на всеки извънреден час също бе разгледана надълго и нашироко; имаше дори редакторски коментар, който заклеяваше вижданията му. Джайлс се усмихна. В края на краищата това бе „Телеграф“. Тъкмо четеше съобщението на Двора, че принцеса Елизабет ще замине на обиколка на Африка през януари, когато Вирджиния нахълта в стаята.

— Ужасно съжалявам, че те накарах да чакаш, скъпи, но просто не можех да реша какво да облека.

Джайлс скочи и целуна гоненицата си по бузите, направи крачка назад и отново си помисли какъв щастливец е, че тази прекрасна жена си е направила труда да го погледне втори път.

— Изглеждаш невероятно — каза той, като се възхищаваше на жълтата рокля, която не бе виждал досега и която подчертаваше стройната ѝ грациозна фигура.

— Не мислиш ли, че е малко предизвикателна за четенето на завещание? — попита Вирджиния, докато се завърташе в кръг.

— Определено не — отвърна Джайлс. — Влезеш ли в залата, никой няма и да помисли за нещо друго.

— Надявам се да не е така — каза Вирджиния и си погледна часовника. — Господи, наистина ли е толкова късно? По-добре да прескочим закуската, мило, ако искаме да стигнем навреме. Не че вече не знаем съдържанието на завещанието, но все пак трябва да се престорим.

По пътя към Бристол Вирджиния запозна Джайлс с последните приготовления за сватбата. Той остана малко разочарован, че не го попита как е била приета речта му от предишния ден, но пък Уилям Хики, водещият светската страница, не беше присъствал в галерията на журналистите. Едва когато излязоха на Западното шосе Вирджиния каза нещо, което грабна цялото му внимание.

— Първото, което трябва да направим след изпълняването на завещанието, е да потърсим заместник на Марсдън.

— Но той е в семейството вече над трийсет години — каза Джайлс. — Познавам го, откакто се помня.

— Което е част от проблема. Но ти не се безпокой, скъпи. Мисля, че съм намерила идеалния заместник.

— Но...

— Е, ако си толкова привързан към него, може да отиде да работи в Имението и да се грижи за лелите ми.

— Но...

— И като говорим за заместници — продължи Вирджиния, — крайно време е да си поговорим сериозно за Джаки.

— Личната ми секретарка ли?

— Твърде лична според мен. Не мога да се преструвам, че одобрявам този модерен навик подчинените да се обръщат към шефовете си с малките им имена. Несъмнено всичко това е част от абсурдната идея на лейбъристите за равенство. Все пак смятам за нужно да ѝ напомня, че трябва да се обръща към мен с лейди Вирджиния.

— Съжалявам — рече Джайлс. — Обикновено е изключително учтива.

— С теб може би, но когато позвъних вчера, ми каза да изчакам на линията, а аз не съм свикнала да чакам.

— Ще си поговоря с нея.

— О, не си прави труда — каза Вирджиния за най-голямо облекчение на Джайлс. И добави: — Защото повече няма да звънна в кабинета ти, докато тя е в твоя екип.

— Това не е ли малко крайно? В края на краищата тя си върши работата идеално и направо не виждам с кого бих могъл да я заменя.

Вирджиния се наведе и го целуна по бузата.

— Мило, надявам се, че аз ще съм единствената, която няма да можеш да замениш.

Мистър Сидънс влезе в залата и не се изненада, когато видя всички, които бяха получили писмото „За когото може да се отнася“. Седна зад бюрото си и се загледа в изпълнените с надежда лица.

На първия ред седяха сър Джайлс Барингтън и годеницата му лейди Вирджиния Фенуик, която изглеждаше още по-пленително, отколкото на снимката, която бе видял в „Кънтри Лайф“ малко след

като двамата бяха обявили годеща си. Мистър Сидънс очакваше с нетърпение да се запознае с нея.

На втория ред, точно зад тях, бяха мистър Хари Клифтън и съпругата му Ема, а до нея сестра ѝ Грейс. Мистър Сидънс се развесели, когато забеляза, че мис Барингтън носи сини чорапи.

Мистър и мисис Холкомби седяха на третата редица заедно с преподобния Доналдсън и някаква дама със строга директорска униформа. Последните два реда бяха заети от хората, работили за фамилията Барингтън дълги години; начинът, по който бяха насядали, изразяваше положението им.

Мистър Сидънс нагласи очилата си за четене на края на носа си и се прокашля, за да обяви началото на четенето.

Преди да започне с встъпителните думи, погледна над очилата събралото се множество. Не му трябваша никакви бележки, тъй като редовно изпълняваше това свое задължение.

— Дами и господа — започна той. — Аз съм Дезмънд Сидънс и имах привилегията да бъда адвокат на фамилия Барингтън през последните двацет и три години, макар че ще мине известно време, преди да достигна рекорда на баща ми, чиято връзка с фамилията съвпадна с кариерите на сър Уолтър и сър Хюго Барингтън. Аз обаче се отклоних.

Лейди Вирджиния като че ли споделяше напълно забележката му.

— Пред мен — продължи той — е последната воля и завещание на Елизабет Мей Барингтън, което беше съставено от мен по нейно искане и подписано в присъствието на двама независими свидетели. Следователно този документ — каза той и го вдигна, за да го видят всички — анулира всички предишни от подобен род.

— Няма да ви губя времето и да ви чета страниците на юридически език, които са задължителни по закон. Вместо това ще се спра на няколкото завещания, оставени от покойната лейди. Ако някой желае да се запознае по-подробно със съдържанието, спокойно може да го направи по-късно. — Погледна надолу, обърна страницата и нагласи очилата си. — В завещанието са споменати няколко благотворителни организации, които са били присърце на покойната. Това са енорийската църква „Сейнт Ендрю“, домовете „Доктор Барнардо“ и болницата, която се грижеше така всеотдайно за лейди

Барингтън до последните й дни. Всяко от тези учреждения ще получи дарение от пет хиляди паунда.

Мистър Сидънс отново нагласи очилата си.

— Минавам към онези, които са служили на домакинството Барингтън повече от пет години. Всеки член на прислугата, работил за лейди Барингтън повече от пет години, ще получи сума в размер на едногодишна заплата, като икономите ще получат още пет хиляди паунда допълнително.

Марсдън сведе глава и устните му безмълвно изрекоха: „Благодаря, милейди“.

— Следва мисис Холкомби, бивша мисис Артър Клифтън. Лейди Барингтън й завещава викторианската брошка, която е носила в деня на сватбата на дъщеря си, и се надява, цитирам, мисис Холкомби да помни многото щастливи моменти, които са изживели заедно.

Мейзи се усмихна, но неволно се запита кога изобщо би й се удал случай да носи подобно великолепно бижу.

Мистър Сидънс обърна следващата страница и побутна очилата на носа си, преди да продължи.

— Завещавам на Джесика Клифтън, по рождение Петровски, любимия акварел на дядо ми „Шлюзът при Кливланд“ на Търнър. Надявам се картината да я вдъхновява, защото вярвам, че тя притежава забележителен талант, който трябва да получи всички възможности да разцъфти.

Джайлс кимна; много добре си спомняше тези думи, когато майка му обясняваше защо иска Джесика да наследи така желания Търнър.

— А на внука ми, Себастиан Артър Клифтън — продължи мистър Сидънс, — завещавам сумата от пет хиляди паунда, която той ще получи при навършване на пълнолетие, на девети март хиляда деветстотин шейсет и първа година.

Джайлс отново кимна. Дотук никакви изненади.

— Останалото, в това число двайсетте и два процента от „Барингтън Шипинг“, както и Имението — мистър Сидънс не се стърпя и погледна към лейди Вирджиния, която седеше на ръба на стола си, — остава за... любимите ми дъщери Ема и Грейс, които да се разпореждат с тях както намерят за добре, с изключение на сиамската ми котка Клеопатра, която завещавам на лейди Вирджиния Фенуик,

защото двете имат много общи неща. И двете са прекрасни, добре поддържани, суетни, коварни, манипулативни хищници, които смятат, че всички останали съществуват, за да им служат, в това число и сляпо влюбеният ми син, за когото мога само да се моля, че ще се освободи от магията ѝ, преди да е станало прекалено късно.

От шокираните лица и оживения шепот в залата ставаше ясно, че никой не е очаквал това, макар мистър Сидънс да забележа, че мистър Клифтън е останал забележително спокоен. Това обаче далеч не се отнасяше за лейди Вирджиния, която шепнеше нещо в ухото на Джайлс.

— С това четенето на завещанието завърши — заяви мистър Сидънс. — Ако има въпроси, с радост ще отговоря.

— Само един — каза Джайлс, преди някой друг да успее да отвори уста. — Колко време имам за оспорване на завещанието?

— Можете да оспорите завещанието пред Върховния съд по всяко време в рамките на следващите двайсет и осем дни, сър Джайлс.

— Мистър Сидънс очакваше този въпрос, както и кой ще го зададе.

Дори да имаше други въпроси, сър Джайлс и лейди Вирджиния не ги чува, тъй като гневно напуснаха залата.

12.

— Ще направя всичко, скъпа — каза той. — Само не разваляй годежа, моля те.

— Как да се явя пред хората, след като майка ти ме унизи пред твоите роднини, пред приятелите ти и дори пред слугите?

— Разбирам — рече Джайлс. — Напълно те разбирам, но майка явно не е била с ума си. Не може да е осъзнавала какво прави.

— Каза, че ще направиш всичко, така ли? — попита Вирджиния и нервно завъртя годежния си пръстен.

— Всичко, скъпа.

— В такъв случай първото, което искам, е да изхвърлиш секретарката си. И заместницата ѝ ще бъде одобрена от мен.

— Смятай го за направено — смирено рече Джайлс.

— И още утре ще натовариш водеща адвокатска кантора да оспори завещанието. И каквито и да са последствията, ще се бориш с нокти и зъби, за да победим.

— Вече се консултирах със сър Кътбърт Мейкинс.

— С нокти и зъби — повтори Вирджиния.

— С нокти и зъби — каза Джайлс. — Друго?

— Да. Другата седмица, когато изпратим поканите за сватбата, аз и единствено аз ще одобря списъка с гостите.

— Но това означава...

— Аз. Защото искам всички, които бяха в онази зала, да знаят какво е да бъдеш отхвърлен.

Джайлс сведе глава.

— А, разбирам — каза Вирджиния и свали пръстена. — Значи не си имал предвид, че ще направиш *всичко*.

— Напротив, точно това имах предвид, скъпа. Съгласен съм: само ти ще решаващ кой да бъде поканен на сватбата.

— И накрая — каза Вирджиния, — ще поръчаш на мистър Сидънс да издейства съдебна заповед всеки член на фамилията Клифтън да напусне Барингтън Хол.

— Но къде ще живеят?

— Пет пари не давам къде ще живеят — каза Вирджиния. — Дойде време да решавааш дали искаш да прекараш остатъка от живота си с мен, или с тях.

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб — рече Джайлс.

— В такъв случай се разбрахме — каза Вирджиния, сложи си отново годежния пръстен и започна да разкопчава роклята си.

Хари четеше „Таймс“, а Ема „Телеграф“. Вратата се отвори и влезе Денби.

— Сър, обажда се издателят ви мистър Колинс. Пита дали може да поговори с вас.

— Съмнявам се да се е изразил точно по този начин — каза Хари, докато сгъваше вестника.

Ема беше така погълната от статията, която четеше, че дори не вдигна глава, когато съпругът ѝ излезе. Тъкмо я дочиташе, когато Хари се върна.

— Нека позная — рече тя.

— Повечето национални вестници и Би Би Си са засипали Били с обаждания и са го питали дали искам да направя изявление.

— И ти какво отговори?

— Че не коментирам. Казах му, че не е нужно да разпалвам допълнително точно този огън.

— Не мога да си представя, че това ще задоволи Били Колинс — рече Ема. — Той се интересува единствено от продажбата на книгите.

— Не очакваше друго и не възрази. Казах ми, че в началото на следващата седмица ще прати в книжарниците трети тираж с меки корици.

— Искаш ли да чуеш как го отразява „Телеграф“?

— Налага ли се? — попита Хари, докато сядаше.

Ема подмина коментара му и зачете на глас:

— „Вчера се състоя сватбата на сър Джайлс Барингтън, носител на Военния кръст и член на Камарата на общините, и лейди Вирджиния Фенуик, единствената дъщеря на деветия граф Фенуик. Роклята на булката е дело на мистър Норман...“

— Поне това ми спести, моля те — рече Хари.

Ема прескочи няколко абзаца.

— „На церемонията, която се състоя в «Сейнт Маргарет» в Уестминстър, присъстваха четиристотин души. Службата беше водена от Негово Високопреосвещенство Джордж Хейстингс, епископ на Рипон. След това бе даден прием на терасата на Камарата на общините. Сред гостите бяха Нейно Кралско Височество принцеса Маргарет, граф Маунтбатън Бирмански, Негово Благородие Клемънт Атли, лидер на опозицията, и Негово Благородие мистър Уилям Морисън, председател на Камарата на общините. Списъкът на присъстващите на сватбата представлява интересно четиво, но далеч по-интригуващи са имената на онези, които отсъстваха, било защото не са получили покани или не са пожелали да дойдат. В списъка нямаше нито един член на фамилията Барингтън, с изключение на самия сър Джайлс. Отсъствието на двете му сестри, мисис Ема Клифтън и мис Грейс Барингтън, както и на зет му, популярния писател Хари Клифтън, си остава донякъде загадка, особено след като няколко седмици по-рано бе обявено, че той ще бъде шафер на сър Джайлс.“

— И кой е бил шаферът? — попита Хари.

— Доктор Алджърнън Дийкинс от Бейлиол Колидж, Оксфорд.

— Милият Дийкинс — рече Хари. — Отличен избор. Със сигурност е пристигнал навреме и няма шанс да е изгубил пръстена. Има ли нещо друго?

— Боя се, че да. „Мистерията е още по-голяма, като се има предвид, че преди шест години, когато случаят Барингтън срещу Клифтън се разглеждаше от Камарата на лордовете и се гласува кой да наследи титлата и именията на Барингтън, сър Джайлс и мистър Клифтън изглеждаха напълно съгласни с решението на лорд канцлера в полза на сър Джайлс. Щастливата двойка — продължи Ема, — ще прекара медения си месец във вилата на сър Джайлс в Тоскана.“

— Това е малко прекалено — каза Ема и вдигна поглед от вестника. — Вилата беше завещана на Грейс и мен, да се разпореждаме с нея както намерим за добре.

— Дръж се прилично, Ема — сгълча я Хари. — Намерила си за добре да отстъпиш вилата в замяна на това да се преместим в Имението, докато съдът не реши дали завещанието е валидно. Това ли е всичко?

— Не, наистина интересното тепърва предстои. „Сега обаче изглежда, че фамилията е сериозно разделена след смъртта на майката на сър Джайлс, лейди Елизабет Барингтън. В наскоро огласеното ѝ завещание тя остави основната част от именения си на двете си дъщери Ема и Грейс, без да завещае нищо на единствения си син. Сър Джайлс предяви иск за оспорване на завещанието и случаят ще се разглежда следващия месец във Върховния съд.“ Това е. А каква е статията в „Таймс“?

— Много по-трезва. Само факти, никакви предположения. Били Колинс обаче ми каза, че на първите страници на „Мейл“ и „Експрес“ има снимка на Клеопатра, а заглавието на „Мирър“ било „Войната на котките“.

— Как можа да се стигне дотук? — попита Ема. — Никога няма да разбере как Джайлс е могъл да позволи на онази жена да попречи на собствените му роднини да присъстват на сватбата.

— И аз не мога да го разбера — каза Хари. — Но пък и не мога да разбере как Уелският принц може да се откаже от трона заради някаква разведена американка. Подозирам, че майка ти беше права. Джайлс е просто омагьосан от нея.

— Ако майка ми беше поискала да се откажа от теб, нямаше да ѝ се подчиня — каза Ема и му се усмихна топло. — Така че донякъде съчувствам на брат си.

През следващите две седмици в повечето национални вестници се появиха снимки на сър Джайлс и лейди Барингтън по време на медения им месец в Тоскана.

Четвъртият роман на Хари — „По-могъщ от меча“ — излезе в деня, в който семейство Барингтън се върна от Италия. На следващата сутрин фотографията им се появи на първите страници на всички вестници, с изключение на „Таймс“.

Когато слезе от влака и докато отиваше към колата, щастливата двойка мина покрай книжарница „У. Х. Смит“. На витрината бяха изложени множество бройки на една-единствена книга. Седмица по-късно „По-могъщ от меча“ влезе в списъка на бестселърите и остана там до първия ден на процеса.

Хари можеше само да отбележи, че никой не може да рекламира книга по-добре от Били Колинс.

13.

Единственото, за което успяха да постигнат съгласие Джайлс и Ема, бе случаят да се гледа при затворени врати пред съдия, вместо да рискуват с непредсказуемите прищевки на съдебни заседатели и безкрайното преследване от страна на пресата. Негова Чест съдия Камерон беше избран да гледа делото и адвокатите на двете страни увериха клиентите си, че той е в равни степени честен, мъдър и здравомислещ човек.

Макар че пред съд № 6 се беше събрала голяма тълпа журналисти, „добро утро“ и „приятна вечер“ бяха единствените коментари от страна на двете страни.

Джайлс се представляваше от сър Кътбърт Мейкинс, а Ема и Грейс бяха избрали мистър Саймън Тод, макар че Грейс ясно даде да се разбере, че няма да присъства на заседанията, тъй като има много по-важни задачи.

— Какви? — попита Ема.

— Да уча умни деца, вместо да слушам споровете на вдетинени възрастни. Ако можех да решавам, просто щях да ви блъсна главите една в друга — беше окончателният ѝ коментар по темата.

В първия ден на изслушванията, когато часовникът зад съдийското кресло започна да отброява десет, съдия Камерон се появи в залата. Всички присъстващи последваха примера на двамата адвокати, станаха и се поклониха. След като отвърна на поздрава им, съдията се настани на кожения стол с висока облегалка, поставен пред кралския герб, оправи перуката си, отвори дебелото червено дело пред себе си, отпи глътка вода и се обърна към двете страни.

— Дами и господа. Натоварен съм със задачата да изслушам аргументите, представени от двамата главни адвокати, да преценя показанията на свидетелите и да определя точките от закона, които имат отношение към този случай. Първо ще попитам адвокатите на страните дали не са стигнали до някакво извънсъдебно споразумение.

Сър Кътбърт бавно се надигна от мястото си и подръпна реверите на дългата си черна роба, преди да отговори.

— От името на двете страни трябва да кажа, че за съжаление, това се оказа невъзможно, милорд.

— В такъв случай да продължим с встъпителната ви реч, сър Кътбърт.

— Както ви е угодно, Ваша Чест. Аз представлявам ищеца сър Джайлс Барингтън. Случаят, милорд, засяга валидността на едно завещание и дали покойната лейди Барингтън е била достатъчно с ума си, за да сложи подписа си под един дълъг и сложен документ с огромни последици, при това само часове преди смъртта си. Смятам, милорд, че тази крехка и изнемощяла жена не е била в положение да вземе обмислено решение, което ще повлияе на бъдещето на толкова много хора. Ще докажа също, че около дванайсет месеца преди смъртта си, когато е била в цветущо здраве и е имала предостатъчно време да обмисли действията си, лейди Барингтън е направила друго завещание. И за тази цел, милорд, бих искал да призова първия си свидетел, мистър Майкъл Пим.

Висок, елегантно облечен мъж с посребрена коса влезе в залата. Още преди да застане на банката на свидетелите той успя да създаде благоприятното впечатление, което целеше сър Кътбърт. След като свидетелят положи клетва, адвокатът му се усмихна топло.

— Мистър Пим, бихте ли казали името и професията си за протокола?

— Казвам се Майкъл Пим и съм главен хирург в болница „Гай“ в Лондон.

— Откога сте на този пост?

— От шестнайсет години.

— Значи сте човек с много богат опит във вашата област. Всъщност би могло да се каже...

— Приемам, че мистър Пим е експерт, сър Кътбърт. Карайте по същество — прекъсна го съдията.

— Мистър Пим — бързо се окопоти сър Кътбърт, — като човек със значителен опит, бихте ли казали на съда през какво минава един пациент през последната седмица от живота си, когато страда от такова болезнено и изтощително заболяване като рака?

— Разбира се, всичко варира, но огромното мнозинство пациенти прекарват дълго време в безсъзнание или полусъзнание. В кратките моменти, когато идват на себе си, те често съзнават, че животът ги

напуска, но като цяло могат да изгубят всякаква представа за реалността.

— Според вас възможно ли е пациент в подобно състояние на ума да вземе важно решение по сложен юридически въпрос като подписването на завещание?

— Не, не мисля — отвърна Пим. — Всеки път, когато искам подписването на медицинско съгласие в подобни ситуации, се старая това да бъде направено известно време преди пациентът да е стигнал до това състояние.

— Нямам повече въпроси, милорд — каза сър Кътбърт и седна на мястото си.

— Мистър Пим — каза съдията, като се наведе напред, — твърдите ли, че това правило няма изключения?

— Изключенията потвърждават правилото, милорд.

— Точно така — отвърна съдията и се обърна към мистър Тод. — Имате ли въпроси към свидетеля?

— Разбира се, милорд — каза мистър Тод и стана от мястото си. — Мистър Пим, случвало ли ви се е да се срещате с лейди Барингтън, било то светски или професионално?

— Не, но...

— Значи не сте имали възможност да се запознаете с историята на заболяването ѝ?

— Разбира се, че не. Тя не беше моя пациентка, така че подобно нещо би било нарушение на правилника на Съвета на медиците.

— Значи никога не сте се срещали с лейди Барингтън и не сте запознат със случая ѝ?

— Не, сър.

— Тогава възможно ли е, мистър Пим, тя да е била едно от изключенията, които потвърждават правилото?

— Възможно е, но е много малко вероятно.

— Нямам повече въпроси, милорд.

Сър Кътбърт се усмихна.

— Ще призовавате ли други експерти за свидетели, сър Кътбърт? — попита съдията.

— Не, милорд, мисля, че подкрепих становището си. Към материалите обаче съм приложил три писмени заявления от също толкова видни представители на медицинското съсловие. Ако вие,

милорд, или мистър Тод сметнете, че те следва да се явят пред съда, всички са на ваше разположение.

— Браво на вас, сър Кътбърт. Прочетох и трите становища и те потвърждават мнението на мистър Пим. Мистър Тод, желаете ли да призовете някой от тези свидетели? Или може би и тримата?

— Не е необходимо, милорд — отвърна Тод. — Разбира се, освен ако някой от тях не познава лично лейди Барингтън или не е запознат със случая ѝ.

Съдията погледна към сър Кътбърт, който поклати глава.

— Нямам други свидетели, милорд.

— В такъв случай вие можете да призовете вашия първи свидетел, мистър Тод — каза съдията.

— Благодаря, милорд. Призовавам мистър Кенет Лангбърн.

Мистър Лангбърн трудно би могъл да бъде по-различен от мистър Пим. Беше нисък и две копчета от жилетката му липсваха, което означаваше, че или е напълнял напоследък, или че не е женен. И или малкото кичури по главата му си имаха свое мнение, или си беше изгубил някъде гребена.

— Бихте ли казали името и професията си?

— Казвам се Кенет Лангбърн, главен хирург на Бристолската кралска болница.

— Откога сте на този пост, мистър Лангбърн?

— Заемам го през последните девет години.

— Докато пребиваваше в Бристолската кралска болница, лейди Барингтън ваш пациент ли беше?

— Да. Беше пратена при мен от доктор Рейбърн, личния лекар на семейството ѝ.

— Прав ли съм, като казвам, че след като сте направили няколко изследвания на лейди Барингтън, вие сте потвърдили диагнозата на семейния лекар за рак на гърдата и сте ѝ съобщили, че ѝ остават само още няколко седмици живот?

— Да, една от неизбежните и трудни задачи на хирурга е да информира пациентите си за лошата прогноза. Още по-тежко е, когато въпросният пациент е твой стар приятел.

— Бихте ли казали на Негова Чест как лейди Барингтън реагира на новината?

— Лично аз бих казал стоически. И след като прие съдбата си, тя показва твърда решимост, която предполагаше, че има да свърши нещо важно и няма нито миг за губене.

— Но, мистър Лангбърн, нима тя не е била изтощена от постоянната болка и упоена от лекарствата?

— Наистина прекарваше дълги часове в сън, но когато бе будна, можеше напълно спокойно да чете „Таймс“ и всеки път, когато ѝ идваха на свиждане, именно посетителите ѝ си тръгваха изтощени.

— Как бихте обяснили това, мистър Лангбърн?

— Никак. Мога само да кажа, че понякога се изумявам как може да реагира човек, след като приеме, че времето му е ограничено.

— Предвид това, че сте запознат със случая, мистър Лангбърн, смятате ли, че лейди Барингтън е била в състояние да разбере сложен правен документ като завещание и да сложи подписа си под него?

— Не виждам защо не. Докато беше в болницата, тя написа няколко писма и наистина ме помоли да бъда свидетел при подписването на завещанието ѝ в присъствието на нейния адвокат.

— Често ли изпълнявате тази задача?

— Само ако съм сигурен, че пациентът напълно осъзнава какво подписва. В противен случай щях да откажа.

— Но в този случай сте били сигурен, че лейди Барингтън напълно е съзнавала какво прави, така ли?

— Да, точно така.

— Нямам повече въпроси, милорд.

— Сър Кътбърт, желаете ли да разпитате свидетеля?

— Имам само един въпрос, милорд — каза сър Кътбърт. — Мистър Лангбърн, колко време живя лейди Барингтън, след като бяхте свидетел на подписването на завещанието?

— Тя почина по-късно същата нощ.

— По-късно същата нощ — повтори сър Кътбърт. — Значи само след няколко часа?

— Да.

— Нямам повече въпроси, милорд.

— Можете да призовете следващия си свидетел, мистър Тод.

— Да, милорд. Призовавам мистър Дезмънд Сидънс.

Сидънс влезе в залата, сякаш влизаеше у дома си, и се закле като опитен професионалист.

— Бихте ли казали името и професията си?

— Аз съм Дезмънд Сидънс, старши съдружник в „Маршал, Бейкър и Сидънс“ и семеен адвокат на Барингтън през последните двацет и три години.

— Мистър Сидънс, позволете първо да ви попитам дали вие бяхте натоварен със съставянето на по-ранното завещание, което според сър Джайлс е всъщност последното на лейди Барингтън?

— Да, сър.

— И кога беше съставено то?

— Малко повече от година преди смъртта на лейди Барингтън.

— По-късно лейди Барингтън свърза ли се с вас, за да ви съобщи, че иска да напише ново завещание?

— Точно така, сър. Само няколко дни преди да почине.

— И с какво последното завещание, което в момента се оспорва, се различава от съставеното година по-рано?

— Всички суми за благотворителна дейност, прислуга, внуци и приятели си останаха непроменени. Всъщност в целия документ имаше само една значителна промяна.

— И каква по-точно, мистър Сидънс?

— Основната част от имението Харви вече не преминава у сина й, сър Джайлс Барингтън, а се завещава на двете й дъщери, мисис Харолд Клифтън и мис Грейс Барингтън.

— И тъй, нека изясним напълно — каза мистър Тод. — Ако изключим тази промяна, която наистина е значителна, останалият документ си е останал същият, така ли?

— Точно така.

— В какво състояние на ума бе лейди Барингтън, когато поиска да направите тази значителна промяна в завещанието?

— Милорд, трябва да възразя — скочи на крака сър Кътбърт. — Как може мистър Сидънс да съди за състоянието на ума на лейди Барингтън? Той е адвокат, а не психиатър.

— Съгласен съм — каза съдията, — но тъй като мистър Сидънс е познавал покойната лейди в продължение на двацет и три години, ще ми бъде интересно да чуя мнението му.

— Беше много уморена — каза Сидънс. — И й бе необходимо повече време от обичайното, за да изрази волята си. Въпреки това тя ясно заяви, че желае експедитивно да бъде съставено ново завещание.

— Експедитивно — тази дума ваша ли е, или нейна? — попита съдията.

— Нейна, милорд. Тя често ме кореше, че изписвам по цял абзац, когато и едно изречение би било напълно достатъчно.

— Значи подготвихте експедитивно новото завещание?

— Определено, милорд, тъй като осъзнавах, че времето не е на наша страна.

— Присъствахте ли на подписването на завещанието?

— Да. Свидетели на подписването бяха мистър Лангбърн и старшата сестра на крилото мис Ръмболд.

— И продължавате да твърдите, че лейди Барингтън е знаела точно какво подписва, така ли?

— Абсолютно — твърдо отвърна Сидънс. — В противен случай не бих се съгласил да продължа процедурата.

— Точно така. Нямам повече въпроси, милорд — каза мистър Тод.

— Свидетелят е ваш, сър Кътбърт.

— Благодаря, милорд. Мистър Сидънс, казахте на съда, че сте били под значителен натиск да съставите завещанието и поради това сте го подготвили експедитивно, ако позволите да използвам вашата дума.

— Да. Бях предупреден от мистър Лангбърн, че на лейди Барингтън не ѝ остава да живее още много.

— И затова сте направили всичко по силите си да ускорите нещата, което е напълно разбираемо.

— Нямах друг избор.

— Не се и съмнявам, мистър Сидънс. Мога ли да ви попитам колко време ви отне съставянето на предишното завещание, което според моя клиент е автентичната воля на лейди Барингтън?

Сидънс се поколеба за момент.

— Три, може би четири месеца.

— С постоянни консултации с лейди Барингтън, предполагам?

— Да, тя беше много взискателна и към най-дребните детайли.

— Сигурен съм, че е била. Но не е имала много време да обмисли детайлите на по-късното си завещание. Разполагала е само с пет дни, ако трябва да бъдем точни.

— Да, но не забравяйте...

— И на петия ден е успяла да го подпише в последния момент. Прав ли съм?

— Да, предполагам, че може да се каже по този начин.

Сър Кътбърт се обърна към секретаря на съда.

— Бихте ли дали на мистър Сидънс двете завещания на лейди Барингтън, моля?

Сър Кътбърт изчака двата документа да бъдат връчени на свидетеля, след което продължи с разпита си.

— Мистър Сидънс, ще се съгласите ли с мен, че подписът върху по-ранното завещание е поставен с много по-сигурна ръка, отколкото онзи, положен „в последния момент“? Всъщност направо ми е трудно да повярвам, че двата документа са подписани от едно и също лице.

— Сър Кътбърт, да не би да намекувате, че лейди Барингтън не е подписала второто завещание? — попита съдията.

— В никакъв случай, милорд. Просто изказвам предположението, че тя не е имала представа какво подписва.

— Мистър Сидънс — продължи сър Кътбърт, обръщайки се отново към адвоката, който беше стиснал свидетелската банка с ръце. — След като съставихте набързо новото завещание, запознахте ли клиента си подробно с всяка клауза?

— Не. В края на краищата в новото завещание имаше само една значителна промяна.

— Щом не сте запознали лейди Барингтън точка по точка с документа, мистър Сидънс, разполагаме само с вашата дума, че това е така.

— Милорд, това е възмутително — скочи на крака мистър Тод. — Мистър Сидънс има дълга и бляскава кариера като юрист и не заслужава името му да бъде опетнявано по такъв начин.

— Съгласен съм с вас, мистър Тод — каза съдията. — Сър Кътбърт, ще оттеглите заявлението си.

— Моите извинения, милорд — с лек поклон каза сър Кътбърт, след което отново се обърна към свидетеля. — Мистър Сидънс, чие е било предложението всички трийсет и шест страници на по-ранното завещание да бъдат подписани с инициалите Е. Б.?

— Мое — малко обезсърчено отвърна Сидънс.

— Но не сте настоявали за същата стриктна процедура за второто завещание, за експедитивно съставения документ.

— Не сметнах, че това е необходимо. В края на краищата, както вече казах, в него имаше само една значителна промяна.

— И на коя страница можем да открием въпросната значителна промяна, мистър Сидънс?

Сидънс прелисти завещанието и се усмихна.

— На страница дваисет и девет, точка седем.

— А, да, и аз го имам пред мен — каза сър Кътбърт. — Само че не виждам инициалите в края на страницата, нито до въпросната точка. Може би лейди Барингтън е била твърде уморена, за да успее да сложи два подписа в един и същи ден?

Сидънс като че ли понечи да протестира, но премълча.

— Позволете да ви попитам, мистър Сидънс, в колко случаи през вашата дълга и бляскава кариера не сте посъветвали свой клиент да постави подписа си на всяка страница на завещанието си?

Сидънс не отговори. Сър Кътбърт погледна първо мистър Тод, после съдията, след което отново се обърна към свидетелската банка.

— Все още чакам отговора ви, сър.

Сидънс погледна отчаяно към съдията.

— Милорд, ако прочетете писмото, адресирано от лейди Барингтън до вас, това би могло да ви помогне да решите дали е знаела точно какво прави.

— Писмо? — озадачено попита съдията. — Не знам нищо за никакво писмо. Такова определено няма сред приложените към делото документи. Сър Кътбърт, известно ли ви е за подобно писмо?

— За първи път чувам за писмо, милорд. В пълно неведение съм, също като вас.

— Защото то ми беше предадено едва тази сутрин — каза Сидънс. — Нямах време да предупредя дори мистър Тод за съществуването му.

— За какво става дума? — попита съдията.

Сидънс извади от вътрешния си джоб плик и го вдигна високо, сякаш пареше.

— Този плик ми беше предаден тази сутрин, милорд.

— От кого, мистър Сидънс? — остро попита съдията.

— От мистър Хари Клифтън. Той ми каза, че писмото му е било дадено от лейди Барингтън часове преди да умре.

— Отваряли ли сте плика, мистър Сидънс?

— Не, милорд. Писмото е адресирано до вас, в качеството ви на съдия по делото.

— Разбирам — рече съдията. — Мистър Тод, сър Кътбърт, бихте ли дошли в кабинета ми?

— Това е крайно необичаен случай, господа — каза съдията, като сложи неотворения плик на бюрото си пред двамата адвокати. — Признавам, че предвид обстоятелствата не зная как е най-добре да постъпим.

— И двамата бихме могли да представим убедителни аргументи, че писмото следва да се разглежда като неразделна част от материалите по случая — каза мистър Тод.

— Съгласен — заяви сър Кътбърт. — Но ако трябва да съм честен, проклети да сме, ако го направим, както и ако не го направим. Защото ако не отворите писмото, след като вече е стигнало до съда, губещата страна, която и да е тя, определено ще има всички основания да обжалва.

— Боя се, че случаят е точно такъв — каза съдията. — Щом и двамата сте съгласни, мисля, че би било разумно, Саймън, да призовете мистър Клифтън като свидетел под клетва и да видим дали той няма да хвърли известна светлина върху това как изобщо писмото е попаднало у него. Какво мислите, Кътбърт?

— Нямам възражения — каза сър Кътбърт.

— Добре. Нека обаче ви кажа — продължи съдията, — че няма да отворя този плик, преди да съм изслушал показанията на мистър Клифтън, и ще го направя само с одобрението и на двама ви. И това ще стане в присъствието на всички, които могат да бъдат засегнати от резултата от това дело.

14.

— Съдът призовава мистър Хари Клифтън.

Ема стисна силно ръката на Хари. Той стана от мястото си, спокойно отиде на свидетелската банка и след като положи клетва, съдията се наведе напред и каза:

— Мистър Клифтън, ще ви задам няколко въпроса. След като приключа, ако адвокатите искат да изяснят някои подробности, ще им бъде дадена тази възможност. Мога ли да потвърдя за протокола, че вие сте съпругът на Ема Клифтън и зет на мис Грейс Барингтън, които са ответници по случая?

— Точно така, сър, както съм зет и на сър Джайлс Барингтън, който е моят най-стар и най-близък приятел.

— Можете ли да кажете на съда какви бяха отношенията ви с лейди Барингтън?

— Бях на дванайсет, когато я срещнах за първи път на чаено парти по случай рождения ден на Джайлс, така че я познавах близо двайсет години.

— Това не е отговор на въпроса ми — притисна го съдията.

— Смятах Елизабет за скъп и близък приятел и скърбя за ненавременната ѝ смърт не по-малко от всеки друг в тази зала. Тя беше наистина забележителна жена и ако беше родена едно поколение по-късно, бордът на „Барингтън Шипинг“ нямаше да търси нов председател извън фамилията след смъртта на съпруга ѝ.

— Благодаря. А сега бих искал да ви попитам за този плик — каза съдията и вдигна плика, за да го видят всички, — и как той се озова у вас.

— Повечето вечери отивах да видя Елизабет в болницата. Оказа се, че последното ми посещение е било в последната нощ от живота ѝ.

— Сами ли бяхте?

— Да, сър. Дъщеря ѝ Грейс току-що си беше тръгнала.

— Моля, разкажете на съда какво се случи.

— Елизабет ми каза, че по-рано е била посетена от адвоката си мистър Сидънс и че е подписала ново завещание.

— Говорим за четвъртък вечерта, двајсет и шести юли, нали?

— Да, сър, само няколко часа преди Елизабет да почине.

— Бихте ли казали на съда какво друго се случи по време на посещението ви?

— Тя ме изненада, когато извади запечатан плик изпод възглавницата си и ми го даде да го пазя.

— Обясни ли защо ви го дава?

— Каза само, че ако Джайлс оспори новото ѝ завещание, трябва да връча писмото на съдията, който разглежда случая.

— Даде ли някакви други заръки?

— Каза да не отварям писмото и да не споменавам на Джайлс и на съпругата ми за съществуването му.

— А ако сър Джайлс не беше оспорил завещанието?

— В такъв случай трябваше да го унищожа, пак, без да разкривам, че е съществувало.

— Значи нямате представа какво има в плика, така ли, мистър Клифтън? — каза съдията и отново вдигна писмото.

— Абсолютно никаква.

— И от нас се очаква да ви повярваме? — обади се Вирджиния достатъчно високо, за да я чуят всички.

— Става все по-любопитно и по-любопитно — каза съдията, без да обръща внимание на прекъсването. — Нямам повече въпроси към вас, мистър Клифтън. Мистър Тод?

— Благодаря, милорд — каза мистър Тод, докато ставаше от мястото си. — Мистър Клифтън, казахте на Негова Чест, че лейди Барингтън ви е съобщила, че е направила завещание. Тя обясни ли ви каква е била причината да го направи?

— За мен няма никакво съмнение, че Елизабет обичаше сина си, но ми каза, че се страхува, че ако той се ожени за онази ужасна жена лейди Вирджиния...

— Милорд — веднага скочи сър Кътбърт. — Това са думи на човек, който не присъства в залата, и като такива са недопустими.

— Съгласен съм. Показанията ще бъдат заличени от протокола.

— Но, милорд — намеси се мистър Тод, — фактът, че лейди Барингтън е завещала сиамската си котка Клеопатра на лейди Вирджиния, предполага...

— Разбрах ви, мистър Тод — каза съдията. — Сър Кътбърт, имате ли въпроси към свидетеля?

— Само един, милорд. — Сър Кътбърт погледна Хари в очите. — Вие фигурирахте ли сред бенефициентите от по-ранното завещание?

— Не, сър.

— Нямам повече въпроси към мистър Клифтън, милорд. Но ще помоля да призова още един свидетел, преди съдът да реши дали да отвори писмото.

— Кого имате предвид, сър Кътбърт? — попита съдията.

— Човекът, който може да изгуби най-много, ако отсъдите срещу него, а именно — сър Джайлс Барингтън.

— Нямам възражения, стига мистър Тод да е съгласен.

— Нямам нищо против — каза Тод, който много добре си даваше сметка, че няма да постигне нищо, ако възрази.

Джайлс бавно отиде до свидетелската банка и изрече клетвата си, сякаш говореше пред Камарата на общините. Сър Кътбърт го поздрави с топла усмивка.

— За протокола, бихте ли казали името си и къде работите?

— Сър Джайлс Барингтън, депутат от Бристолското пристанище.

— Кога видяхте майка си за последно? — попита сър Кътбърт.

Съдията се усмихна.

— Посетих я сутринта в деня на смъртта ѝ.

— Тя спомена ли факта, че току-що е променила завещанието си?

— Не.

— Значи когато сте си тръгвали, сте били с впечатлението, че съществува само едно завещание? Онова, което сте обсъждали най-подробно с нея година по-рано?

— Честно казано, сър Кътбърт, завещанието на майка ми е последното нещо, за което бих мислил точно онази сутрин.

— Напълно ви разбирам. Трябва обаче да ви попитам в какво състояние беше майка ви през онзи ден?

— Беше много слаба. Не каза почти нищо през целия час, който прекарах при нея.

— Значи сигурно бихте се изненадали, че малко след като сте я оставили, тя е сложила подписа си под сложен документ от трийсет и шест страници.

— Сметнах го за неубедително — каза Джайлс. — И все още го смятам.

— Обичахте ли майка си, сър Джайлс?

— Обожавах я. Тя беше крайгълният камък на фамилията. Искате ми се да беше все още с нас и да не се бе стигнало до това жалко положение.

— Благодаря, сър Джайлс. Моля да останете на мястото си, тъй като мистър Тод може да има въпроси към вас.

— Боя се, че май ще се наложи да рискувам — прошепна Тод на Сидънс, преди да стане и да се обърне към свидетеля. — Сър Джайлс, позволете като начало да ви попитам дали имате нещо против Негова Чест да отвори плика, адресиран до него?

— Разбира се, че има! — обади се Вирджиния.

— Нямам възражения писмото да бъде отворено — каза Джайлс, без да обръща внимание на жена си. — Ако е било написано в деня на смъртта на майка ми, то със сигурност ще покаже, че тя не е била в състояние да подпише толкова важен документ като завещание. А ако е било написано преди двайсет и шести юли, малко е вероятно да бъде от някакво значение.

— Това означава ли, че приемате показанията на мистър Клифтън за случилото се, след като сте видели майка си за последен път?

— Не, определено не означава — отново се обади Вирджиния.

— Мадам, занапред ще се въздържате от подобни прекъсвания — каза съдията и я изгледа свирепо. — Ако отново кажете нещо, без да се намирате на мястото на свидетеля, ще бъда принуден да ви изгоня от залата. Ясно ли се изразих?

Вирджиния кимна намръщено и съдия Камерон прие, че едва ли ще получи нещо повече в отговор точно от тази дама.

— Мистър Тод, можете да повторите въпроса си.

— Не е необходимо, милорд — каза Джайлс. — Щом Хари казва, че майка ми му е предала писмото онази вечер, значи се е случило точно това.

— Благодаря, сър Джайлс. Нямам повече въпроси.

Съдията каза на двамата адвокати да станат.

— След показанията на сър Джайлс смятам да отворя плика, ако няма възражения.

Адвокатите кимнаха — осъзнаваха, че ако възразят, с това само ще оставят основания за обжалване. Пък и двамата знаеха, че в страната няма да се намери съдия, който да не отхвърли всякакви възражения срещу отварянето на писмото.

Съдия Камерон вдигна плика така, че всички в залата да го виждат ясно. Разреза го, извади от него един-единствен лист и го сложи на бюрото пред себе си. Прочете го три пъти, преди да заговори.

— Мистър Сидънс.

Адвокатът на фамилия Барингтън нервно се надигна от мястото си.

— Можете ли да ми кажете датата и точното време на смъртта на лейди Барингтън?

Сидънс порови в документацията и откри онова, което му трябваше. Погледна съдията и каза:

— Според смъртния акт смъртта е настъпила в десет и двайсет и шест вечерта, в четвъртък, двайсет и шести юли хиляда деветстотин петдесет и първа година.

— Много ви благодаря, мистър Сидънс. А сега ще се оттегля в кабинета си, за да обмисля значението на това доказателство. Съдът се разпуска за половин час.

— Не ми приличаше на писмо — каза Ема, докато малката им група се събираше със сведени глави. — По-скоро приличаше на нещо напечатано. Мистър Сидънс, майка ми подписвала ли е нещо друго в онзи ден?

Сидънс поклати глава.

— Не и в мое присъствие. Някакви идеи, мистър Тод?

— Листът беше много тънък. Заприлича ми на изрезка от вестник, но от това разстояние не бих могъл да кажа със сигурност.

— Защо изобщо позволи на съдията да отваря писмото, Джайлс? — изсъска Вирджиния в другия край на залата.

— Предвид обстоятелствата, лейди Вирджиния, съпругът ви нямаше голям избор — каза сър Кътбърт. — Макар да смятам, че делото беше наше до тази намеса в последния момент.

— Какво ли прави съдията? — попита Ема, без да е в състояние да скрие колко е нервна.

Хари хвана ръката на съпругата си.

— Още малко, скъпа.

— Ако решението е срещу нас — попита Вирджиния, — можем ли да продължим да твърдим, че онова, което е в плика, не може да се използва като материал по делото?

— Не мога да отговоря на този въпрос, докато не ми се даде възможност да се запозная със съдържанието — каза сър Кътбърт. — Напълно е възможно писмото да доказва, че съпругът ви е бил прав с предположението, че майка му не е била в състояние да подписва важен юридически документ през последните часове от живота си. В такъв случай другата страна ще трябва да решава дали да обжалва, или не.

Двете групи още стояха със сведени глави и си шепнеха в ъглите подобно на боксьори, очакващи гонга на финалния рунд, когато вратата зад съдийския стол се отвори и реферът се появи отново.

Всички станаха и се поклониха, след което съдия Камерон зае мястото си на стола с висока облегалка и се загледа надолу към изпълнените с очакване лица.

— Запознах се със съдържанието на плика. — Никой не откъсваше поглед от него. — С изненада открих, че двамата с лейди Барингтън имаме едно и също хоби, макар да признавам, че тя е била много по-добра от мен, защото на два̀сет и шест юли тя е попълнила кръстословицата на „Таймс“, като е оставила празна само една дума, което несъмнено е било направено, за да докаже правотата си. Причината да обявя почивката бе, че трябваше да посетя библиотеката, за да взема копие от „Таймс“ от следващия ден, петък, два̀сет и седми юли — деня след смъртта на лейди Барингтън. Искях да проверя дали е допуснала грешки при попълването на кръстословицата, каквито нямаше, както и да потвърдя отговора на нерешената дума. След проверката у мен няма съмнение, че лейди Барингтън не само е била в състояние да подпише завещание, но и напълно е осъзнавала значението на съдържанието му. Ето защо съм готов да се произнеса по случая.

Сър Кътбърт побърза да скочи на крака.

— Милорд, любопитно ми е да разбера каква е липсващата дума, която ви е помогнала да вземете решението?

Съдия Камерон погледна кръстословицата.

— Дванайсет хоризонтално, шест и шест, „често срещани вредители, които обърквам, когато съм с ума си“.

Сър Кътбърт сведе глава и на лицето на Хари се появи усмивка.

— Ето защо по делото Барингтън срещу Клифтън и Барингтън отсъждам в полза на мисис Харолд Клифтън и мис Грейс Барингтън.

— Трябва да обжалваме — каза Вирджиния, докато сър Кътбърт и мистър Тод се покланяха ниско.

— Няма да обжалвам — заяви Джайлс. — Това мога да го кажа дори на латински.

— Беше жалък — каза Вирджиния, докато вървеше гневно към изхода.

— Но Хари е най-старият ми приятел — отвърна Джайлс, докато бързаше след нея.

— А аз съм твоя жена, ако случайно си забравил. — Вирджиния мина през въртящата се врата и забърза навън към улицата.

— Но какво друго бихме могли да постигнем предвид обстоятелствата? — попита той, след като успя да я настигне.

— Можеше да се биеш с нокти и зъби за онова, което ти се полага по право. Както обеща, че ще направиш — напомни му тя, докато махаше на едно такси.

— А не може ли съдията да е бил прав, когато каза, че майка ми е знаела много добре какво прави?

— Ако вярваш в това, Джайлс — каза Вирджиния рязко, — значи явно имаш същото лошо мнение за мен, каквото имаше и тя.

Джайлс остана без думи, докато таксито спираше до тях. Вирджиния отвори вратата, качи се и свали стъклото.

— Ще остана при майка си за няколко дни. Ако не си обжалвал, докато се върна, по-добре се обърни към адвокат, който е специалист по разводите.

15.

На вратата се почука решително и Джайлс си погледна часовника — 19:20. Кой ли можеше да е? Не беше канил никого за вечеря, а и трябваше да се върне в Парламента в девет за заключителните речи. Отново се почука, пак така решително, и той си спомни, че икономът има почивен ден. Остави протоколите от вчерашното заседание на масичката и стана. На вратата се почука за трети път.

— По-спокойно де — каза Джайлс.

Отвори вратата и се озова пред последния човек, когото очакваше да види в дома си на Смит Скуеър.

— Грейс? — Не можа да скрие изненадата си.

— Направо не мога да повярвам, че помниш името ми — каза сестра му, докато влизаше.

Джайлс се опита да измисли някакъв не по-малко хаплив отговор, но не беше контактувал със сестра си от погребението на майка им и трябваше да признае, че язвителната ѝ забележка е основателна. Всъщност не се беше чувал с никой от фамилията, откакто Вирджиния беше напуснала гневно съдебната зала и го бе оставила да стои сам на тротоара отвън.

— Какво те води в Лондон, Грейс? — измънка той, докато водеше сестра си по коридора към салона.

— Ти — отвърна тя. — Знаеш приказката за Мохамед и планината.

— Нещо за пиене? — попита той, като продължаваше да се чуди каква ли е причината да е тук, освен...

— Благодаря, едно сухо шери ще ми се отрази добре след гадното влачене с влака.

Джайлс отиде до барчето, наля шери за нея и половин чаша уиски за себе си, като отчаяно се мъчеше да измисли какво да каже.

— В десет има гласуване — успя да измънка най-сетне, докато подаваше питието на Грейс. По-малката му сестра винаги го караше да се чувства като непослушен ученик, хванат да пуши от директора на училището.

— Предостатъчно време за онова, което имам да ти казвам.

— Да не си дошла да вземеш полагащото ти се и да ме изхвърлиш от къщата?

— Не, глупчо. Дойдох, за да се опитам да набия малко здрав разум в дебалата ти кратуна.

Джайлс се отпусна в креслото си и отпи глътка уиски.

— Целият съм слух.

— Следващата седмица навършвам трийсет, ако случайно си забравил.

— И си дошла чак тук, за да ми кажеш какъв подарък искаш ли?

— каза Джайлс в опит да разведри обстановката.

— Именно — отвърна Грейс и го изненада за втори път.

— И какво си намислила? — Джайлс все още се чувстваше като в небрано лозе.

— Искам да дойдеш на партито ми.

— Но Парламентът е в сесия, а тъй като вече седя на първия ред, от мен се очаква...

— Хари и Ема ще дойдат — каза Грейс, без да обръща внимание на извиненията му, — така че ще е също като навремето.

Джайлс отново отпи от уискито.

— Никога няма да е като навремето. Просто не може да стане.

— Разбира се, че може, глупак такъв. Само че ти, тъкмо ти не го позволяваш.

— Нима те искат да се видят с мен?

— Че защо да не искат? — отвърна Грейс. — Тази глупава разпра продължи достатъчно дълго, поради което смятам да ви блъсна главите една в друга, преди да е станало прекалено късно.

— Кой още ще присъства?

— Себастиан и Джесика, няколко приятели, предимно учени, но не е необходимо да разговаряш с тях, освен може би с Дийкинс. Обаче — добави тя — има един човек, когото не каня. Между другото, къде е кучката?

Джайлс си беше мислил, че сестра му не е в състояние да каже нищо, с което да го шокира. Оказа се, че ужасно греши.

— Нямам представа — успя да отвърне най-сетне. — Не сме се чували от повече от година. Но ако може да се вярва на „Дейли

Експрес“, в момента е в Сен Тропе в обятията на някакъв италиански граф.

— Сигурна съм, че от тях ще се получи възхитителна двойка. И по-важното е, че това ти дава основания за развод.

— Никога не бих могъл да се разведе с Вирджиния, дори да исках. Не забравяй през какво мина мама. Не бих искал да повтарям подобно изживяване.

— О, разбирам — каза Грейс. — Значи Вирджиния може да се шляе из Южна Франция с италианския си любовник, а съпругът ѝ не може да иска развод, така ли?

— Може и да се подиграваш — рече Джайлс, — но един джентълмен не постъпва така.

— Не ме разсмивай, ако обичаш. Един джентълмен едва ли би помъкнал мен и Ема по съдилищата заради завещанието на майка ни.

— Това беше удар под кръста — каза Джайлс, докато отпиваше поредната голяма глътка уиски. — Но предполагам, че съм си го заслужил. И е нещо, за което ще съжалявам до края на живота си. Ще ми простите ли някога?

— Аз ще ти простя, ако дойдеш на партито ми и се извиниш на сестра си и на най-стария си приятел, че си такъв дръвник.

— Не съм сигурен, че мога да се изправя пред тях.

— Изправил си се срещу цяла немска батарея, въоръжен само с няколко ръчни гранати и пистолет.

— И бих го направил отново, ако това би убедило Ема и Хари да ми простят.

Грейс стана, прекоси стаята и коленичи до брат си.

— Разбира се, че ще ти простят, загубеняк такъв.

И го прегърна, а Джайлс сведе глава.

— Много добре знаеш, че майка не би искала да се разделим заради онази жена — добави Грейс.

Докато минаваше покрай табелата, показваща пътя за Кеймбридж, Джайлс си мислеше, че все още не е късно да се върне, макар да знаеше, че ако го направи, може никога да не получи втори шанс.

Когато влезе в университетското градче, усети академичната атмосфера навсякъде около себе си. Млади мъже и жени с роби с различна дължина бързаха във всички посоки. Гледката му навяспомени от неговото пребиваване в Оксфорд, прекъснато ненавременно от хер Хитлер.

Когато Джайлс след пет години се върна в Англия, след като избяга от лагер за военнопленници, директорът на Брейсъноус му предложи да продължи в стария си колеж и да довърши образованието си. Но той вече бе двацет и пет годишен кален в битките ветеран и смяташе, че моментът е отминал, както бе отминал и за толкова много други млади мъже от неговото поколение, в това число и за Хари. Освен това се бе появила възможност за нова битка и той не можеше да устои на предизвикателството да се бори за място на зелените скамейки на Камарата на общините. „Не съжалявам“, помисли си Джайлс. Е, все пак съжаляваше мъничко.

Излезе на Грейндж Роуд, зави надясно и паркира на Сиджуик авеню. Мина под арката с надпис „Нюнам Колидж“, основан през 1871, преди жените да получат правото да получават научни степени, от един загледан в бъдещето мечтател, който вярвал, че подобно нещо е можело да се случи още по негово време. Не се беше случило.

Джайлс спря във фоайето и тъкмо се канеше да попита къде се провежда партито на мис Барингтън, когато портиерът каза:

— Добър вечер, сър Джайлс, сигурно търсите зала „Сиджуик“.

Познаха го. Връщане нямаше.

— Направо по коридора и нагоре по стълбите, третата врата отляво. Няма как да я пропуснете.

Джайлс тръгна в указаната посока, като се размина с десетина студентки с дълги черни поли, бели блузи и академични роби. Те изобщо не му обърнаха внимание, но пък и защо да го правят? Той бе на трийсет и три, почти два пъти по-възрастен от тях.

Изкачи стълбите и нямаше нужда от допълнително упътване, защото чу оживените гласове и смеха много преди да стигне третата врата отляво. Пое дълбоко дъх и се опита да влезе незабележимо.

Джесика го забеляза първа и моментално се втурна към него с викове: „Чичо Джайлс, чичо Джайлс, къде беше?“. Къде наистина, помисли си Джайлс, докато гледаше момичето, което обожаваше — не съвсем лебед, но вече не и патенце. Джесика скочи и го прегърна. Той

погледна над рамото ѝ и видя Грейс и Ема да вървят към него. И трите се опитаха да го прегърнат едновременно. Другите гости се загледаха към тях, питайки се каква е причината за тази врява.

— Ужасно съжалявам — каза Джайлс, докато се ръкуваше с Хари. — Изобщо не трябваше да ти причинявам това.

— Стига си се измъчвал — отвърна Хари. — Пък и, честно казано, и двамата сме минавали през много по-лоши неща.

Джайлс се изненада колко бързо се отпусна с най-стария си приятел. Бъбреха за Питър Мей като в старите времена, когато я видя — и вече не можеше да откъсне очи от нея.

— Най-добрият удар, който съм виждал — каза Хари и изнесе крак напред, като се мъчеше да демонстрира без бухалка. Не беше забелязал, че вниманието на Джайлс е насочено другаде.

— Да, бях в Хедингли, когато отбеляза сто точки срещу южноафриканците още от първия опит.

— Аз също видях това отбелязване — обади се възрастен господин, който се беше присъединил към тях. — Великолепен удар.

Джайлс се извини и се запромъква през тълпата, като спря да побъбри със Себастиан за това как се справя в училище. Младежът изглеждаше много по-спокоен и уверен, отколкото го помнеше.

Джайлс започваше да се опасява, че тя ще си тръгне, преди да е имал шанс да се запознае с нея, и когато Себастиан се разсея с една кренвиршка, продължи през гостите, докато не се озова до нея. Тя бърбеше с някаква по-възрастна жена и като че ли не го забеляза. А той стоеше с вързан език и се питаше защо на англичаните им е така трудно да се представят на жени, особено ако са красиви. Колко прав беше вицът — а тук дори не беше необитаем остров.

— Не мисля, че Шварцкопф има подходящ глас за тази роля — тъкмо казваше другата жена.

— Може би сте права, но въпреки това съм готова да дам половината си годишна заплата само за да я чуя как пее.

По-възрастната жена погледна Джайлс и се обърна да поговори с друг, сякаш беше разбрала какво предстои. Джайлс се представи с надеждата, че никой няма да им се лепне. Ръкуваха се. Дори съвсем лекото докосване...

— Здравейте. Аз съм Джайлс Барингтън.

— Вие трябва да сте братът на Грейс, депутатът с радикалните възгледи, за когото чета непрекъснато. Аз съм Гуинет.

— Студентка ли сте?

— Ласкаете ме — отвърна тя и му се усмихна. — Не. Тъкмо завършвам докторската си дисертация. Сестра ви ми е научен ръководител.

— На каква тема?

— Връзката между математиката и философията в Древна Гърция.

— С нетърпение очаквам да я прочета.

— Ще се опитам да ви пратя чернова.

— Кое е момичето, с което си говори Джайлс? — попита Ема сестра си.

Грейс се обърна и погледна през залата.

— Гуинет Хюз, най-добрата ми докторантка. Определено е пълна противоположност на лейди Вирджиния. Дъщеря на уелски миньор от долините, както обича да напомня на всички, и определено знае значението на израза *compro mentis*^[1].

— Много е красива — каза Ема. — Мислиш ли...

— Господи, не, какво общо може да има помежду им?

Ема се усмихна и попита:

— Прехвърли ли своите единайсет процента от компанията на Джайлс?

— Да — отвърна Грейс. — Заедно с правата ми върху къщата на дядо на Смит Скуеър, както се бях разбрала с мама, след като се уверя, че той глупчо най-сетне се е отървал от Вирджиния.

Ема я погледна изненадано.

— Значи от самото начало си знаела за новото завещание на мама?

— И за съдържанието на плика — небрежно отвърна Грейс. — Именно затова не можех да присъствам на делото.

— Колко добре те е познавала майка.

— Колко добре познаваше и трима ни — каза Грейс, докато се взираше през помещението към брат си.

---

[1] Вменяем (лат.). — Б.пр. ↑

16.

— Можете ли да подготвите всичко? — попита Джайлс.

— Да, сър, просто оставете на мен.

— Бих искал да приключа с това колкото се може по-бързо.

— Разбира се, сър.

— Ама че гнусна работа. Иска ми се да имаше по-цивилизован начин да се правят тези неща.

— Законът се нуждае от промяна, сър Джайлс, и честно казано, това е по-скоро по вашата част, отколкото по моята.

Джайлс знаеше, че човекът е прав и че законът несъмнено ще се смени с времето, но Вирджиния ясно бе дала да разбере, че няма да чака. След месеци без никакви контакти тя най-неочаквано му звънна да му каже защо иска развод. Не й се наложи да казва буква по буква какво се очаква от него.

— Благодаря, знаех, че на теб може да се разчита — каза тя и затвори.

— Кога ще се чуем? — попита Джайлс.

— Към края на седмицата — отвърна мъжът, допи бирата си, стана, кимна и се отдалечи с леко накуцване.

* * *

Джайлс носеше на ревера си голям червен карамфил и поглеждаше всички жени на възраст под трийсет, които вървяха към него. Никоя от тях не го удостои с поглед, докато една спретнато облечена млада жена не спря и не попита:

— Мистър Браун?

— Да — отвърна Джайлс.

— Аз съм мис Холт. От агенцията.

И без да каже нито дума повече, го хвана под ръка и го поведе по перона като куче водач, докато не стигнаха първокласните купета. Седнаха един срещу друг. Джайлс изобщо не беше сигурен какво се

очаква от него по-нататък. Беше петък вечер и всички други места бяха заети много преди влакът да потегли от гарата. Мис Холт не каза нито дума през цялото пътуване.

Когато влакът спря на Брайтън, тя бе сред първите слезли. Джайлс подаде двата билета на контрольора при бариерата и я последва към колоната таксита. Едва когато седнаха на задната седалка, тя заговори отново, и то не на него.

— „Гранд Хотел“.

След като пристигнаха, се регистрираха като мистър и мисис Браун.

— Трийсет и първа стая, сър — каза рецепционистът. Като че ли се канеше да намигне, но вместо това само се усмихна и добави: — Приятно прекарване, сър.

Носачът качи куфарите им до третия етаж и едва след като си прибра бакшиша и излезе, тя заговори отново.

— Анджела Холт. — И седна с изправен гръб на ръба на леглото.

Джайлс остана прав и я погледна. Беше най-малко вероятната кандидатка, с която би прекарал палав уикенд в Брайтън.

— Бихте ли ме запознали с процедурата?

— Разбира се, сър Джайлс — каза мис Холт, сякаш я беше помолил да си води записки. — В осем часа ще слезем долу да вечеряме. Резервирала съм маса в центъра на салона с надеждата, че някой може да ви познае. След вечеря ще се върнем в стаята. Аз ще остана напълно облечена през цялото време, но вие можете да се съблечете в банята и да си сложите пижама и халат. В десет часа ще легна да спя на леглото, а вие ще спите на канапето. В два след полунощ ще се обадите на рецепцията и ще поръчате бутилка скъпо шампанско, половин пинта „Гинес“ и сандвичи с шунка. Когато пиколото достави поръчката, ще кажете, че сте искали сандвичи с домати и сирене, и ще му кажете незабавно да смени поръчката. Когато се върне, ще му благодарите и ще му дадете банкнота от пет лири.

— Защо толкова голям бакшиш? — попита Джайлс.

— Защото ако се стигне до съд, пиколото несъмнено ще бъде призован като свидетел и трябва да сме сигурни, че не ви е забравил.

— Разбирам.

— На сутринта ще закусим заедно и когато освобождаваме стаята, трябва да платите сметката с чек, така че да може да се

проследи лесно. На излизане ще ме прегърнете и ще ме целунете няколко пъти. След това ще се качите в такси и ще ми помахате за довиждане.

— Защо няколко пъти?

— Защото трябва да сме сигурни, че частният детектив на съпругата ви ще се сдобие с фотография, на която се разпознавате лесно. Имате ли други въпроси, сър Джайлс, или да слизаме за вечеря?

— Да, мис Холт. Мога ли да ви попитам колко често правите това?

— Вие сте третият ми джентълмен за тази седмица и агенцията вече ми е уредила два ангажимента за следващата.

— Това е лудост. Законите ни за развод са откровено варварски. Правителството трябва да прокара ново законодателство колкото се може по-скоро.

— Надявам се това да не стане — отвърна мис Холт. — Защото ако го направите, сър Джайлс, ще остана без работа.

АЛЕКС ФИШЪР
1954 — 1955

17.

— Просто искам да го унищожа — каза тя. — Няма да ме задоволи нищо по-малко.

— Уверявам ви, лейди Вирджиния, че можете да разчитате изцяло на помощта ми.

— Радвам се да го чуя, майоре, защото ако ще работим заедно, трябва да си имаме доверие. Никакви тайни. Аз обаче все още не съм напълно убедена, че вие сте точният човек за тази работа. Кажете ми, защо мислите, че сте толкова подходящ?

— Мисля, че ще ме намерите за повече от подходящ, милейди — каза Фишър. — С Барингтън се познаваме от много отдавна.

— Тогава започнете от самото начало и ме запознайте с всички подробности, колкото и незначителни да изглеждат.

— Всичко започна, когато тримата бяхме в началното училище „Сейнт Бийд“ и Барингтън се сприятели със сина на докера.

— Хари Клифтън — каза Вирджиния с презрение.

— Барингтън трябваше да бъде изключен от „Сейнт Бийд“.

— Защо?

— Беше хванат да краде от училищния бюфет, но му се размина.

— Как?

— Баща му, сър Хюго, също престъпник, написа чек за хиляда паунда, благодарение на който училището построи нов павилион за крикет. Затова директорът се престори на сляп, благодарение на което Барингтън успя да продължи в Оксфорд.

— Вие също ли отидохте в Оксфорд?

— Не, аз постъпих в армията. Пътищата ни обаче се пресякоха отново в Тобрук. Служихме в един и същи полк.

— Където той станал знаменит и си спечелил Военен кръст, а по-късно избягал от лагер за военнопленници ли?

— Медальт трябваше да е мой — каза Фишър и присви очи. — Аз бях негов командир и водех атаката срещу вражеската батарея. След като обърнах германците в бягство, полковникът ме предложи за

Военен кръст, но ефрейтор Бейтс, приятел на Барингтън, излъга и затова само бях похвален, а Барингтън получи Военния кръст.

Това се различаваше от версията на Джайлс за случилото се през онзи ден, но Вирджиния знаеше на кой от двата варианта иска да вярва.

— Оттогава засичали ли сте се?

— Не, аз останах в армията, но след като осъзнах, че той е осутил всички възможности за по-нататъшното ми издигане, напуснах по-рано.

— И сега с какво се занимавате, майоре?

— По професия съм борсов агент и член на борда на Бристолската гимназия. Освен това съм в изпълнителния комитет на местната Консервативна асоциация. Постъпих в партията, за да изиграя ролята на пречка пред Барингтън за спечелването на следващите избори.

— Е, аз пък ще се погрижа да изиграете водеща роля, защото онова, което го интересува най-много, е как да запази мястото си в Камарата на общините. Той е убеден, че ако лейбъристите спечелят следващите избори, Атли ще му предложи пост в кабинета.

— Само през трупа ми.

— Не мисля, че ще се наложи да стигаме чак дотам. В края на краищата, ако на следващите избори той изгуби мястото си, няма особени шансове да го приемат отново в редиците си и това най-вероятно ще означава край на политическата му кариера.

— Дано — каза Фишър. — Но трябва да посоча, че макар да няма голямо мнозинство, той си остава много популярен в избирателния си район.

— Питам се колко ли популярен ще е, след като подадох срещу него иск за прелюбодеяство.

— Той вече се е подготвил за това и разказва на всички как е трябвало да се съгласи на представление в Брайтън, за да защити репутацията ви. Дори е започнал кампания за промяна на законодателството във връзка с разводите.

— А как ще реагират избирателите му, ако открият, че през изминалата година е имал връзка със студентка от Кеймбридж?

— След като се разведете, никой няма да дава и пет пари за това.

— Но ако разводът не е приключил и аз ясно дам да се разбере, че отчаяно се опитвам да постигна помирение...

— Това ще промени напълно ситуацията — каза Фишър. — И можете да разчитате на мен, че новината за окаяното ви положение ще стигне до подходящите уши.

— Добре. И така, за дългосрочните ни цели ще е много полезно, ако станете председател на Консервативната асоциация на Бристолското пристанище.

— Не бих искал нищо повече. Единственият проблем е, че не мога да си позволя да отделя толкова много време на политиката, като в същото време си изкарвам хляба, нали разбирате.

— Не е нужно да се безпокоите за това, след като влезете в борда на „Барингтън Шипинг“.

— Няма особени надежди това да се случи. Барингтън ще наложи вето на назначаването ми веднага щом чуе името ми сред кандидатите.

— Не може да наложи никакво вето, щом притежавам седем и половина процента от акциите на компанията.

— Не ви разбирам.

— В такъв случай позволете да обясня, майоре. От половин година купувам акции на „Барингтън“ чрез посредници и в момента притежавам седем и половина процента от компанията. Ако проверите устава им, ще откриете, че това ми позволява да посоча член на борда, и не се сещам за по-подходящ човек от вас, който да ме представлява.

— Как мога да започна да ви се отблагодарявам?

— Много просто. В краткосрочен план ще посветите времето си изцяло на това да станете председател на местната Консервативна асоциация. След като го постигнете, единствената ви цел ще е да се погрижите избирателите от Бристолското пристанище да извадят своя депутат от Парламента на следващите избори.

— А в дългосрочен план?

— Имам идея, която може би ще събуди интереса ви. Но не можем дори да мислим за нея, докато не станете председател на асоциацията.

— В такъв случай по-добре да се връщам в Бристол и да се захващам веднага за работа. Но преди това искам да ви попитам нещо.

— Разбира се — каза Вирджиния. — Можете да ме питате всичко. В края на краищата вече сме партньори.

— Защо избрахте за тази работа точно мен?

— О, това е съвсем просто, майоре. Веднъж Джайлс ми каза, че вие сте единственият човек, от когото се отвращава.

— Господа — каза Бил Хокинс, председателят на Консервативната асоциация, и почука с чукчето по масата. — Призовавам за ред в залата. Като начало ще помоля нашия почетен секретар майор Фишър да прочете протокола от предишната среща.

— Благодаря, господин председател. На предишната среща, която се проведе на четиринайсети юни петдесет и четвърта, комитетът ми възложи да се обърна към централата в Лондон с искане за списък на кандидати, които биха могли да представляват партията в този избирателен район за следващите парламентарни избори. Официалният списък пристигна след няколко дни и разпратих копия до членовете, за да могат да се запознаят с кандидатите преди тази среща.

— Беше взето решение тази година летният сбор да се състои в замъка Кум, с любезното съгласие на почитаемата мисис Хартли-Бут — продължи Фишър. — Проведе се обсъждане за цената на билетите за томболата и след гласуване се реши тя да е шест пенита за билет и трийсет и шест за половин серия. След това ковчежникът мистър Мейнард съобщи, че банковата сметка на асоциацията е с актив от четирийсет и седем паунда и дванайсет шилинга^[1]. Каза, че е писал на всички, които все още не са платили годишния си членски внос. Поради изчерпване на дневния ред срещата беше закрыта в десет часа и дванайсет минути.

— Благодаря, майоре — каза председателят. — А сега да минем на втора точка, списъка с кандидати, препоръчани от централата. Всички разполагахме с няколко дни да обмислим имената, така че откривам обща дискусия, преди да определим онези кандидати, които според вас следва да бъдат поканени за събеседване.

Фишър вече беше показал списъка на лейди Вирджиния и двамата се бяха спрели върху човека, който според тях щеше да им послужи най-добре в дългосрочен план, така че седна и заслуша

внимателно съпартийците си, които изказваха мнения за достойнствата и недостатъците на всеки кандидат. Бързо стана ясно, че избраникът му не е сред лидерите, но поне никой не беше категорично против него.

— Майоре, желаете ли да изкажете мнение, преди да гласуваме?
— попита Хокинс.

— Благодаря, господин председател. Съгласен съм с онези, според които мистър Симпсън, който се бори така храбро в Ебу Вейл на предишните избори, заслужава да бъде поканен на събеседване, но смятам, че трябва да обсъдим и мистър Дънет. В края на краищата съпругата му е местно момиче, което е значително предимство, особено като се има предвид сегашното семейно положение на сър Джайлс.

Около масата се чуха одобрителни възгласи.

След четирийсет минути Грегъри Дънет вече фигурираше в краткия списък заедно с мистър Симпсън, бившия кандидат от Ебу Вейл, плюс един местен адвокат, за когото нямаше надежда, ерген над четирийсетте, за когото също нямаше надежда, както и задължителната според закона жена, за която нямаше абсолютно никаква надежда. За Фишър оставаше само да намери за присъстващите основателна причина да не изберат мистър Симпсън.

Срещата наближи края си и председателят попита дали има други неща за разглеждане.

— Трябва да докладвам нещо на комитета — каза Фишър, докато слагаше капачката на писалката си, — но мисля, че ще е по-добре то да не бъде записвано в протокола.

— Сигурен съм, че вашата преценка в това отношение е най-добра, майоре — каза председателят и огледа присъстващите, за да се увери, че всички са съгласни.

— Миналата седмица се отбих в моя клуб в Лондон и от достоверен източник дочух доста смущаваща информация относно сър Джайлс Барингтън. — Вниманието на целия комитет вече бе насочено изцяло към Фишър. — Както всички знаете, сър Джайлс в момента води бракоразводно дело след злощастния разпад на брака му. Повечето от нас изпитаха известно съчувствие към него, когато той реши да прибегне до варианта с изневярата на съпруга, но едва ли и след като обяви, доста грубо, по моя преценка, че го е направил, за да

защити репутацията на съпругата си. Всички ние сме зрели мъже и много добре знаем, че бракоразводните закони се нуждаят от сериозна реформа. По-късно обаче разбрах, че сме чули само половината от историята. Оказва се, че сър Джайлс има връзка с млада студентка от университета в Кеймбридж въпреки факта, че съпругата му полага всички усилия двамата да се помирят.

— Мили боже, ама че мерзавец — промълви Бил Хокинс. — Трябва да бъде принуден да се оттегли.

— Напълно споделям мнението ви, господин председател. Всъщност той не би имал никакъв шанс да се кандидатира, ако беше кандидат на консерваторите.

Всички около масата замърмориха.

— Надявам се — продължи Фишър, след като председателят въдвори ред с чукчето, — че мога да разчитам на комитета и че чулото тук няма да излезе извън стените на тази зала.

— Разбира се, разбира се — каза председателят. — Това се подразбира.

Фишър се облегна назад. Беше сигурен, че само след няколко часа историята ще е стигнала до ушите на няколко души с добри позиции в лейбъристката партия, което щеше да гарантира, че поне половината избиратели ще са научили до края на седмицата.

След като председателят закри срещата и членовете се запътиха към бара от другата страна на улицата, Питър Мейнард, ковчежникът, дойде при Алекс и го попита дали могат да поговорят на четири очи.

— Разбира се, друже — каза Алекс. — Какво има?

— Както знаеш, председателят на няколко пъти ясно даде да се разбере, че възнамерява да се оттегли преди следващите парламентарни избори.

— Да, чух за това.

— Някои от нас смятат, че на негово място трябва да застане някой по-млад, и ме помолиха да разговарям с теб и да разбера дали имаш нещо против да бъдеш предложен.

— Колко мило от твоя страна, Питър. Ако мнозинството колеги смятат, че съм подходящ за тази работа, разбира се, че ще обмисля дали да приема тази тежка задача. Но разбираш, че няма да го направя, ако някой друг от комитета реши, че може да се справи по-добре от мен, нали?

Когато получи първия си чек от „Барингтън Шипинг“ за работата си като член на борда, Алекс закри сметката си в „Мидланд Банк“ и прехвърли средствата си в „Барклис“. Банката вече обслужваше сметката на компанията, а освен това работеше с Консервативната асоциация. И за разлика от „Мидланд“, управителят ѝ се съгласи да му даде овърдрафт.

На следващия ден Фишър замина за Лондон и си откри сметка в „Джийвс и Хоукс“, където му взеха мярка за три нови костюма, вечерно сако и палто, всичките черни. След като обядва във Военния клуб, той се отби в „Хилдич и Кий“ и си избра половин дузина ризи, две пижами, халат и набор копринени вратовръзки. След като подписа сметката, отиде в „Джон Лоб“, където му взеха мярка за два чифта обувки — едните черни, другите кафяви.

— Ще станат готови след около три месеца, майоре — обеща му служителят.

През следващия месец Фишър покани всеки от членовете на комитета на обяд или вечеря, на разноските на Вирджиния. Накрая беше сигурен, че повечето от тях ще подкрепят Грегъри Дънет като подгласник за партиен кандидат на предстоящите избори и че един-двама го смятат за свой фаворит.

Докато пиеше следобедно бренди с Питър Мейнард, Фишър откри, че партийният ковчежник изпитва временни финансови затруднения. На следващия ден замина за Лондон и след дискретен разговор с лейди Вирджиния затрудненията бяха отстранени. Един член на комитета вече му беше длъжник.

---

[1] До 1971 г. паричната система във Великобритания е следната: фартинг; 4 фартинга — едно пени; дванайсет пенита — един шилинг; два шилинга — флорин; един флорин и шест пенита — половин крона; двайсет шилинга — лира/паунд (240 пенита); един паунд и един шилинг — гвинея. — Б.пр. ↑

18.

Само след няколко месеца в борда на „Барингтън Шипинг“ Алекс забеляза възможност, която би трябвало да се понрави на Вирджиния.

През това време той прилежно присъстваше на всяка среща на борда, четеше всеки доклад и винаги гласуваше с мнозинството, така че никой изобщо не подозираше какво е намислил.

Вирджиния изобщо не се съмняваше, че Джайлс ще е подозрителен, когато Алекс влезе в борда. Дори се питаше дали няма да се помъчи да открие кой притежава седемте и половина процента от компанията, зад които стоеше Фишър. Но дори да го направеше, едва ли щеше да открие нещо — тя се бе погрижила за това.

Макар председателят да го уверяваше, че майорът изглежда свестен, рядко се обажда на срещите и определено не причинява никакви неприятности, Джайлс не беше убеден. Не вярваше, че Фишър може да се промени. Но предстояха избори, на които се очакваше торите да увеличат мнозинството си, а освен това оставаше загадка защо Вирджиния все още не е подписала документите за развода, въпреки че го бе умолявала да му даде повод за това, така че Фишър беше най-малкият му проблем.

— Господа — каза председателят на борда на „Барингтън Шипинг“, — мисля, че няма да преувелича, ако кажа, че предложението, което правя днес, може да се окаже повратна точка в историята на компанията. Дръзкото ново начинание, предложено от нашия изпълнителен директор мистър Комптън, има моята пълна подкрепа и призовавам борда да подкрепи плана компанията да построи първия си нов пътнически лайнер след войната в опит да не изостава от големите ни съперници „Кюнард“ и „П & О“. Искане ми се да вярвам, че нашият основател Джошуа Барингтън би приветствал подобна инициатива.

Алекс слушаше внимателно. Беше започнал да уважава сър Уилям Травърс, който бе заместил Хюго Барингтън (не че някой споменаваше бившия председател), като мъдър и интелигентен

служител, разглеждан от индустрията и града като човек, на когото може да се разчита.

— Разбира се, необходимите средства несъмнено ще поставят на изпитание всичките ни резерви — продължи сър Уилям, — но нашите банкери са склонни да ни подкрепят, тъй като изчисленията ни показват, че дори ако успеем да напълним само четирийсет процента от каютите на новия кораб, инвестициите ще се върнат в рамките на пет години. С радост ще отговоря на всички въпроси на борда.

— Не мислите ли, че споменът за „Титаник“ може да е вкоренен в подсъзнанието на обществото и че мнозина имат опасения да се качат на борда на нов луксозен лайнер? — попита Фишър.

— Добър въпрос, майоре — отвърна сър Уилям, — но неотдавнашното решение на „Кюнард“ да добави нов кораб към флота си по-скоро предполага, че новото поколение пътници са забелязали, че след трагичната катастрофа от хиляда деветстотин и дванайсета не е имало значителен инцидент с големи пътнически кораби.

— Колко време ще е нужно за построяването на този кораб?

— Ако бордът одобри, ще обявим незабавно търг и се надяваме до края на годината да изберем корабните инженери, с план корабът да бъде построен за три години.

Алекс изчака друг член на борда да зададе въпроса, който самият той не искаше да задава.

— Каква е прогнозната цена?

— Трудно е да се назове точна сума — призна сър Уилям, — но предвидих в бюджета три милиона. Смятам обаче, че сумата е завишена.

— Да се надяваме — обади се друг член на борда. — Ще трябва да уведоим акционерите какво сме намислили.

— Съгласен съм — каза сър Уилям. — Ще го направя на годишната среща на акционерите следващия месец, като ще посоча, че прогнозите за печалба са изключително добри и не виждам причина защо да не им платим същите дивиденди като миналата година. Въпреки това бордът трябва да има предвид, че някои акционери може да са скептични относно промяната на курса, както и заради голямата инвестиция. Това може да причини падане на цената на акциите ни. След като обаче стане ясно, че имаме ресурсите да се справим с

краткосрочните затруднения, ще е само въпрос на време цената на акциите да върне сегашните си стойности. Има ли други въпроси?

— Избрали ли сте име на новото пътническо подразделение на компанията и на първия му кораб? — попита Фишър.

— Мислим да наречем новия отдел „Палас Лайн“, а първия лайнер — „Бъкингъм“, с което да демонстрираме готовността на компанията за една нова епоха на Елизабет.

По този въпрос съгласието бе пълно.

* * *

— Обяснете отново — каза Вирджиния.

— Сър Уилям ще обяви на годишното събрание следващия четвъртък, че компанията ще построи луксозен лайнер, превъзхождащ всичко, с което разполагат в момента „Кюнард“ и „П & О“. Прогнозната цена на кораба е три милиона паунда.

— Струва ми се доста дръзко и изобретателно начинание.

— А други го смятат за рисковано, защото повечето борсови инвеститори не са нито дръзки, нито изобретателни и ще се тревожат от високите суми за построяване и дали ще бъдат продадени достатъчно билети, за да се покрият капиталните разходи. Но ако проверят внимателно сметките, ще открият, че „Барингтън“ разполага с предостатъчно пари, за да покрие евентуални краткосрочни загуби.

— Тогава защо ми препоръчвате да продам акциите си?

— Защото ако ги изкупите обратно три седмици по-късно, ще направите страхотен удар.

— Това май не го разбирам — каза Вирджиния.

— Позволете да обясня. Когато купувате акция, можете да платите цената ѝ в срок от двацет и един дни. Същото е в сила и когато продавате. За този триседмичен период можете да търгувате, без да ви се налага да използвате каквито и да било пари, и тъй като разполагаме с вътрешна информация, можем да се възползваме от тази ситуация.

— И какво предлагате?

— Общото събрание се открива следващия четвъртък в десет сутринта с годишния доклад на председателя. Очаквам през

следващите няколко часа цената на акциите да падне от сегашното си ниво от малко над четири паунда до около три паунда и десет шилинга. Ако продадете своите седем и половина процента веднага щом борсата отвори в девет сутринта, цената ще падне още повече, може би под три паунда. Остава само да чакате цената да стигне до дъното и да изкупите всички налични акции на по-ниска цена, докато не си възстановите всичко продадено.

— Брокерите няма ли да заподозрат нещо и да съобщят на борда какво сме замислили?

— Няма да кажат нито дума, защото получават комисиона както при продаването на една акция, така и при купуването ѝ. За тях няма загуба.

— А за нас?

— Само ако цената на акциите скочи след годишния доклад на председателя, защото ще трябва да платите повече, за да си откупите дела. Но, честно казано, това е малко вероятно, след като компанията обяви, че влага три милиона паунда от резервите си в рисковано начинание.

— И след това какво трябва да правя?

— Ако ме упълномощите да действам от ваше име, ще пусна операцията през един мой познат брокер в Хонконг, така че нищо да не бъде проследено обратно до вас или мен.

— Джайлс ще се досети какво сме замислили. Той не е глупак.

— Не и ако три седмици по-късно се окаже, че собственикът на вашите седем и половина процента от компанията не се е променил. Освен това в момента той е зает с доста по-належащи проблеми.

— Например?

— Научих, че го очаква вот на доверие от страна на местния изпълнителен комитет на лейбъристите, след като са открили за връзката му с мис Гуинет Хюз. Има дори шанс да не се яви на следващите избори. Разбира се, ако вече не сте подписали документите за развода.

— Майор Фишър, можете ли да ме уверите, че това изследване няма връзка със сър Джайлс Барингтън или мисис Хари Клифтън?

Представлявал съм и двамата в миналото и подобно нещо би създадо неприемлив конфликт на интереси.

— Питането ми няма нищо общо с фамилия Барингтън — каза Фишър. — Просто местната Консервативна асоциация определи двама кандидати за представители от Бристолското пристанище. Като секретар на асоциацията искам да съм абсолютно сигурен, че в миналото им няма нищо, което би могло да изложи партията в бъдеще.

— Нещо конкретно ли търсите, майоре?

— Искам да използвате връзките си в полицията и да проверите дали имената им не фигурират в полицейските досиета.

— Това включва ли глоби за неправилно паркиране и други дребни нарушения?

— Включва всичко, което лейбъристите биха могли да използват по време на предизборната кампания.

— Схващам — каза Мичъл. — С колко време разполагам?

— Процесът на избиране ще отнеме два месеца, може би дори три, но ще трябва да получа резултатите много преди това — каза Фишър и му подаде лист с две имена на него.

Мичъл прочете имената, прибра листа в джоба си и си тръгна, без да каже нито дума повече.

В девет сутринта в деня на общото годишно събрание на акционерите на „Барингтън Шипинг“ Фишър набра частен номер в Хонконг.

— Бени, майорът съм — каза, когато чу познатия глас от другата страна.

— Как сте, майоре? Отдавна не сме се чували.

— Има причина и ще ти обясня всичко при следващото ти идване в Лондон, но точно сега искам да извършиш една продажба.

— Готов съм да пиша — каза Бени.

— Искам да продадеш двеста хиляди акции на „Барингтън Шипинг“ на текущата цена при отварянето на Лондонската борса.

Бени подсвирна, после каза сериозно:

— Смятайте го за свършено.

— И след като изпълниш продажбата, искам да изкупиш същото количество акции през следващите двама дни, но не и преди

да си преценил, че цената им е достигнала дъното.

— Разбрано. Един въпрос, майоре. Може ли Бени да заложим точно на това конче?

— Ти решаваеш, но не ставай алчен, защото ще има много повече оттам, откъдето идва това.

Майорът затвори, излезе от клуба си на Пал Мал и взе такси до „Савой“. Присъедини се към останалите директори в заседателната зала на хотела и само няколко минути след това председателят стана да изнесе годишната си реч пред акционерите на „Барингтън Шипинг“.

19.

Партийната зала на Дейвис стрийт беше претъпкана, имаше десетки правостоящи членове.

Невил Симпсън и Грегъри Дънет, двамата кандидати от съкращения списък, бяха произнесли силни речи, но Фишър усещаше, че в момента Симпсън мъничко изпреварва неговия фаворит. Лондонският адвокат Симпсън беше няколко години по-възрастен от Дънет, беше се изявил във войната и вече беше участвал в състезание срещу Енайрин Бивън в Ебу Вейл, където беше засилил позициите на торите сред избирателите. Мичъл обаче беше успял да осигури на Фишър достатъчно информация, за да го постави в неудобно положение.

Симпсън и Дънет седяха на сцената от двете страни на председателя, а комитетът беше на първия ред. Новината, че сър Джайлс Барингтън е оцелял след вота на доверие на закрито заседание на местните лейбъристи преди няколко дни, радваше Фишър, макар да не го признаваше пред никого, освен пред Вирджиния. Смяташе да унизи Барингтън публично, в разгара на предизборната кампания, вместо в някаква полутъмна партийна зала на лейбъристите. Планът му обаче нямаше да проработи, ако Дънет не станеше кандидат на торите, а това все още беше несигурно.

Председателят стана от мястото си и се усмихна благо на събралото се множество, изкашля се по характерния за него начин и се обърна към съпартийците си:

— Преди да дам думата за въпроси, бих искал да ви уведомя, че това ще бъде последното ми заседание като председател. Смятам, че асоциацията трябва да тръгне на избори с нов кандидат и нов председател, за предпочитане някой много по-млад от мен.

Замълча за момент, за да види дали някой няма да се опита да го разубеди, но тъй като никой не го направи, продължи с неохота:

— Навлизаме в последния етап на срещата, преди да изберем човека, който ще защитава нашата кауза на следващите избори.

Членовете на партията имат възможността да зададат въпросите си пряко към двамата кандидати.

Висок мъж в дъното на залата скочи на крака и заговори още преди Бил Хокинс да е обявил началото на разискванията.

— Господин председател, мога ли да попитам кандидатите дали ще живеят в изборителния район, ако спечелят място в Парламента?

Симпсън реагира пръв:

— Аз със сигурност ще си купя къща в изборителния район. Но очаквам да живея в Камарата на общините.

Коментарът бе посрещнат с одобрителен смях и ръкопляскания.

— Миналата седмица си позволих да разгледам един имот — не остана по-назад Дънет. — Не с очакването, а с надеждата, че ще ме изберете.

Аплодисментите подсказаха на Фишър, че събранието е разделено на две горе-долу равни части.

Председателят посочи една жена на третия ред. Тя никога не пропускаше да задава въпроси на срещите на асоциацията, затова беше по-добре да мине в началото.

— Тъй като единият от вас е адвокат с голяма практика, а другият — застрахователен агент, ще имате ли достатъчно време, което да посветите на това ключово място в предизборната кампания?

— Ако бъде избран, няма да се върна в Лондон още тази вечер — каза Дънет. — Ще посветя всеки час на спечелването на мястото в Парламента и ще направя всичко по силите си да отстраня Джайлс Барингтън веднъж завинаги.

Този път аплодисментите бяха по-дълги и Фишър за пръв път от началото на срещата си позволи да се отпусне.

— Не е важно колко часове посвещаваме, а как ги използваме — каза Симпсън. — Аз вече се съревновавах на избори срещу силен противник, така че зная какво мога да очаквам. Важно е да изберете човек, който се учи бързо и може да използва наученото, за да победи Джайлс Барингтън и да спечели мястото за Консервативната партия.

Фишър започваше да си мисли, че Дънет май ще има нужда от помощ, ако иска да изкара Симпсън от релси.

Председателят посочи един добре известен местен бизнесмен и той попита:

— Кой според вас е подходящият заместник на Уинстън Чърчил като лидер на нашата партия?

— Не знаех, че мястото е свободно — каза Симпсън и думите му отново бяха посрещнати със смях и аплодисменти. После той добави с по-сериозен тон: — Би било глупаво да си мислим за смяната на най-големия премиер на този век, без да имаме наистина много основателни причини за това.

Аплодисментите бяха оглушителни и мина известно време, докато утихнат и Дънет да може да вземе думата.

— Смятам, че мистър Чърчил ясно даде да се разбере, че когато времето настъпи, лично той предпочита за свой заместник сър Антъни Идън, нашия изтъкнат и многоуважаван външен министър. Щом той е достатъчно добър за мистър Чърчил, значи е добър и за мен.

Този път аплодисментите не бяха чак толкова оглушителни.

През следващите трийсет минути, докато въпросите продължаваха да ваят, Фишър все повече се убеждаваше, че Симпсън се очертава като фаворит на събранието. Фишър обаче бе уверен, че последните три въпроса ще помогнат на неговия кандидат — той самият ги беше подготвил и се бе уговорил с председателя лично да зададе последния.

Бил Хокинс си погледна часовника и каза:

— Мисля, че остана време за още три въпроса. — Посочи един мъж в дъното, който отдавна се опитваше да привлече вниманието му, и Фишър се усмихна.

— Бих помолил двамата кандидати да споделят вижданията си за предложените промени в бракоразводните закони — каза мъжът.

Множеството притихна в очакване; някои в залата си помислиха, че въпросът е насочен по-скоро към сър Джайлс Барингтън, отколкото към двамата кандидати на сцената.

— Лично аз изобщо не харесвам остарелите бракоразводни закони, които несъмнено се нуждаят от реформиране — каза адвокатът. — Надявам се обаче темата да не се окаже основна в избирателната кампания в този район, тъй като предпочитам да победея Барингтън благодарение на заслугите си, а не да разчитам на слухове, намеци и прикрити нападки.

За Фишър не бе трудно да разбере защо централата смята Симпсън за евентуален бъдещ министър, но знаеше също, че това не е

отговорът, който искат да чуят местните избиратели.

Дънет бързо прецени реакцията на публиката и каза:

— Макар да съм съгласен до голяма степен с казаното току-що от мистър Симпсън, смятам, че гласоподавателите от Бристолското пристанище имат правото да научат истината за семейния живот на Барингтън, преди да пуснат гласа си, а не след това.

Този път аплодисментите определено бяха в полза на Дънет.

Председателят посочи Питър Мейнард, който седеше в средата на първия ред.

— В този избирателен район целим нещо повече от представител в Парламента — каза Мейнард, като четеше от предварително подготвените си бележки. — Ние търсим партньорство, екип. Могат ли двамата кандидати да ни уверят, че редовно ще виждаме съпругите им да ги подкрепят по време на предизборната кампания? Защото никога не виждаме лейди Барингтън повече от веднъж годишно.

Залата заръкопляска.

— Моята съпруга вече е до мен — каза Дънет и посочи привлекателна млада жена от втория ред. — И ще остане до мен през цялата кампания. Всъщност, ако стана ваш представител в Парламента, ще виждате Кони много по-често, отколкото мен.

Фишър се усмихна. Знаеше, че въпросът е насочен към силната страна на Дънет и, което бе не по-малко важно, към слабата на Симпсън. Когато беше изпращал поканите за участие в срещата, бе адресирал единия плик до „мистър и мисис Дънет“, а другия само до „Н. Симпсън, ескуайър“.

— Съпругата ми преподава в Лондонското училище по икономика — каза Симпсън, — но ще може да посещава избирателния район през повечето уикенди и по време на ваканциите. — Фишър усещаше как кандидатът губи гласове. — И съм уверен, че ще се съгласите, че не може да има по-голямо призвание от това да обучаваш новото поколение.

Последвалите аплодисменти намекваха, че доста от присъстващите не са съгласни, че Лондонското училище по икономика е най-добрият начин да се посветиш на бъдещето.

— И накрая — каза председателят, — зная, че нашият секретар майор Фишър има въпрос към двамата кандидати.

— Прочетох го днес в „Дейли Мейл“, така че най-вероятно не е истина — каза Фишър. Двата кандидати се разсмяха. — Твърди се, че лондонският избирателен район Фулам Сентръл също е съставил кратък списък и в понеделник ще проведе среща с кандидатите си. Питам се дали някой от вас не фигурира в този списък и ако е така, дали ще сте готови да се оттеглите от него, преди да гласуваме тази вечер?

— Не съм се кандидатира в Фулам Сентръл — каза Дънет, — тъй като винаги съм искал да съм представител от Западна Англия, където е родена и израснала съпругата ми и където се надяваме да създадем дом и деца.

Фишър кимна. Симпсън трябваше да изчака аплодисментите да утихнат.

— Аз съм в съкратения списък на Фулам Сентръл, майор Фишър — започна той, — и смятам за неучтиво да оттегля името си в последния момент без основателна причина. Ако обаче имам щастието да бъда избран тази вечер, едва ли бих имал по-добра причина да се оттегля.

Добра реакция, помисли си Фишър, докато слушаше аплодисментите. Но дали беше достатъчно добра? Председателят стана от мястото си.

— Сигурен съм, че всички ще споделите мнението ми, че и двамата кандидати не само отделиха от ценното си време, за да бъдат с нас тази вечер, но и се представиха великолепно. Не се съмнявам, че и двамата ще влязат в Парламента, но за съжаление, можем да избираме само единия от тях. — Отново се чуха аплодисменти. — И тъй, стигнахме до избора. Позволете да обясня как възнамерявам да продължим. Ако бъдете така добри да се съберете отпред, нашият секретар майор Фишър ще ви раздаде бюлетини. След като поставите кръстче до името на предпочитания от вас кандидат, моля да пуснете бюлетината в кутията. След като приключим с преброяването и двамата със секретаря проверим протоколите, което не би трябвало да отнеме много време, ще обявя кой от кандидатите е избран да представлява Консервативната партия в Бристолското пристанище на предстоящите парламентарни избори.

Членовете се наредиха чинно на опашка и Фишър раздаде над 300 бюлетини. След като бе даден и последният глас, председателят

нареди на стюарда да вземе кутията и да я отнесе в стаичката зад сцената. Двамата с Фишър го последваха.

Стюардът остави кутията на масата, отключи я и излезе, а председателят отвори кутията, изсипа бюлетините на масата и каза:

— Как предлагате да процедираме?

— Няма значение. Вие броят бюлетините на Симпсън, а аз ще броя на Дънет.

Председателят кимна и двамата започнаха да преглеждат бюлетините. Фишър бързо разбра, че Симпсън вероятно ще спечели с двайсет или трийсет гласа. Трябваше да е търпелив и да изчака удобния момент. Той дойде, когато председателят взе кутията от пода, за да провери дали в нея не е останала някоя бюлетина. На Фишър му бе нужна само секунда, за да бръкне в джоба на самото си и да извади пачка бюлетини, в които бе отбелязал предварително името на Дънет. Беше се упражнявал пред огледалото. Умело пъхна бюлетините в собствената си купчина, макар да не бе сигурен дали ще са достатъчни.

— Е — попита след миг Фишър, — колко са гласовете за Симпсън?

— Сто шейсет и осем — отвърна председателят. — А за Дънет?

— Сто седемдесет и три.

Председателят го погледна изненадано.

— Тъй като разликата е толкова малка, какво ще кажете да проверим резултатите отново, за да си спестим евентуални неприятности? — предложи Фишър.

— Напълно съм съгласен — каза председателят. — Да се разменим.

Смениха местата си и започнаха да броят отново.

— Абсолютно точно, Фишър — каза председателят след няколко минути. — Сто седемдесет и три за Дънет.

— И вашият резултат е точен. Сто шейсет и осем за Симпсън.

— Знаете ли, не подозирах, че в залата има толкова много хора.

— Има ужасно много в дъното — каза Фишър. — Както и по пътеките.

— Явно това обяснява нещата — каза председателят. — Но на четири очи ще призная, друже, че гласувах за Симпсън.

— Аз също — каза Фишър. — Но демокрацията си е демокрация.

Председателят се разсмя.

— Е, хайде да се връщаме и да обявим резултата, преди хората да са изгубили търпение.

— Може би ще е по-разумно просто да обявим победителя, без да казваме каква е разликата в гласовете? В края на краищата сега всички трябва да се обединим зад избрания от асоциацията кандидат. Разбира се, в протокола ще отбележа точния брой бюлетини.

— Това е наистина умно, Фишър.

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно в неделя вечерта, лейди Вирджиния, но изникна нещо и ако искате да се възползвате от него, ще ми трябва разрешението ви, за да действам незабавно.

— Дано да си заслужава — отвърна тя сънено.

— Току-що научих, че сър Уилям Травърс, председателят на борда на „Барингтън“...

— Знам кой е Уилям Травърс.

— ... е починал от инфаркт преди два часа.

— Това добра новина ли е, или лоша? — попита тя. Моментално се беше събудила.

— Безусловно добра, защото цената на акциите със сигурност ще падне веднага щом пресата научи. Точно затова се обаждам, тъй като разполагаме само с няколко часа преднина.

— Предполагам, че искате да продадете акциите ми отново, така ли?

— Да, точно така. Сигурен съм, че не е нужно да ви напомням, че направихте добра печалба миналия път, както и че навредихте на репутацията на компанията.

— Но ако продам отново, няма ли шанс цената на акциите да тръгне нагоре?

— Когато умре председателят на акционерно дружество, лейди Вирджиния, цената на акциите върви само в една посока. Особено когато причината за смъртта е инфаркт.

— В такъв случай продавайте.

20.

Джайлс беше обещал на сестра си, че ще пристигне за срещата навреме. Наби спирачки на чакъла пред главната сграда и паркира своя „Ягуар“ до нейния „Морис Травълър“. Остана доволен, че Ема вече е тук, защото макар и двамата да притежаваха по 11% от компанията, Ема проявяваше много по-голям интерес от него към делата на „Барингтън Шипинг“, особено след като започна задочния си курс в Станфорд с онзи двукратен носител на Пулицър, чието име той така и не можеше да запомни.

— Щеше да запомниш името на Сайръс Фелдман много добре, ако беше от твоя избирателен район — беше му се подиграла Ема.

Той не се беше опитал да отрече.

Усмихна се, когато слезе от колата и видя няколко деца да излизат от вагона на Стария Джак. Много занемарен по времето на баща му, пулмановият вагон неотдавна беше възстановен в някогашното му великолепие и бе станал музей в памет на великия мъж. Училищни групи редовно посещаваха жилището на Стария Джак и слушаха истории за Бурската война. Колко ли време щеше да мине, помисли си Джайлс, преди да започнат да преподават в часовете по история за Втората световна?

Докато бързаше към сградата, се зачуди защо Ема бе сметнала за толкова важно да се срещне с новия председател точно тази вечер, когато парламентарните избори вече чукаха на вратата.

Знаеше за Рос Бюканан само онова, което бе чел за него във „Файненшъл Таймс“. Завършил „Фетес“, изучавал икономика в Единбургския университет, след което постъпил на стаж в „П & О“. Тръгнал от дъното и се изкачил до член на борда, преди да бъде назначен за заместник-председател. Предложили му и да оглави борда, но отказал поста, когато член на фамилията решил, че иска мястото за себе си.

Когато Бюканан прие поканата на „Барингтън“ да наследи сър Уилям Травърс, цената на акциите на компанията скочи с пет шилинга

при огласяването на новината и в рамките на няколко месеца се върна на нивото, на което беше преди смъртта на сър Уилям.

Джайлс си погледна часовника — не защото закъсняваше с няколко минути, а защото имаше още три срещи тази вечер, една от които с пристанищния трейдюнион, който не обичаше да чака. Въпреки че се бе обявил за четирийсет и осем часова работна седмица и две седмици гарантирана платена отпуска за всеки член на профсъюза, докерите си оставаха подозрителни към своя депутат и връзката му с компанията, носеща неговото име, макар че бе минала повече от година, откакто бе влизал за последно в тази сграда.

Забеляза, че фасадата е претърпяла доста повече промени от обикновено освежаващо пребоядисване, а вътре краката му стъпиха върху дебел килим в синьо и златно с логото на новия „Палас Лайн“. Влезе в асансьора, натисна бутона за най-горния етаж и като никога не остана с чувството, че кабината се задвижва от неохотните усилия на роби. Когато излезе, първата му мисъл бе за дядо му, почитания председател, вкарал компанията в двайсети век, преди да я направи публична. А после мислите му неизбежно се насочиха към баща му, който едва не бе поставил компанията на колене за нула време. Но най-лошият му спомен, който бе и една от основните причини да избягва това място, беше, че именно тук баща му беше намерил смъртта си. Единственото хубаво нещо от онзи ужасен инцидент бе Джесика, която се очертаваше да бъде новата Берт Моризо^[1].

Джайлс бе първият Барингтън, който не стана член на борда, но пък той бе решил да се занимава с политика още когато се срещна с Уинстън Чърчил при връчването на наградите в Бристолската гимназия, когато беше капитан на училището. А близкият му приятел ефрейтор Бейтс, който бе убит при опита за бягство от германците, неволно го преориентира от сините към червените.

Нахълта в кабинета на председателя и прегърна енергично сестра си, след което стисна ръката на Рей Комптън, който беше изпълнителен директор на компанията, откакто се помнеше.

Първото, което му направи впечатление, докато се ръкуваше с Рос Бюканан, беше колко млад изглежда за своите петдесет и две години. Но пък после си спомни, че в статията от „Файненшъл Таймс“ се посочваше, че Бюканан не пуши и не пие, играе скуош три пъти

седмично, ляга си в десет и половина вечерта и става в шест сутринта. Режим, който определено не подходдаше за един политик.

— За мен е удоволствие най-сетне да се запознаем, сър Джайлс — каза Бюканан.

— Пристанищните работници ме наричат Джайлс, така че може би същото би трябвало да важи и за управата.

Смехът премахна лекото напрежение, уловено от чувствителните политически антени на Джайлс. Той беше приел, че това е неофициална среща, за да се запознае най-сетне с Бюканан, но от лицата на присъстващите си личеше, че в дневния ред има и нещо по-сериозно.

— Нещо не е наред ли? — каза Джайлс, докато сядаше до Ема.

— Боя се, че е така — каза Бюканан. — И нямаше да ви безпокоя в самото навечерие на изборите, ако не смятах, че трябва да бъдете запознат незабавно с положението. Ще пристъпя направо по същество. Може би сте забелязали, че цената на акциите на компанията буквално се срина след смъртта на предшественика си.

— Да, забелязах — рече Джайлс. — Но предположих, че в това няма нищо необичайно.

— При нормални обстоятелства е така, но необичайното в случая е колко бързо паднаха акциите. И колко ниско.

— Но откакто вие поехте нещата, цената им като че ли се възстанови.

— Така е — каза председателят, — но не мисля, че аз съм единствената причина за това. И се запитах дали няма друго обяснение за странното сриване на акциите след смъртта на сър Уилям, особено след като Рей ми посочи, че това не се случва за първи път.

— Точно така — обади се Комптън. — Акциите паднаха също толкова внезапно и когато обявихме решението си да влезем в бизнеса с пътнически лайнери.

— Но ако си спомням правилно, след това цената на акциите скочи — каза Ема.

— Наистина скочи — съгласи се Бюканан. — Но за това бяха нужни няколко месеца и репутацията на компанията пострада. И докато подобна аномалия може да се приеме веднъж, повтарянето ѝ ме кара да се замисля дали зад нея не се крие нещо. Нямам време да се оглеждам непрекъснато през рамо и да се чудя кога подобно нещо

може да се случи отново. — Прокара ръка през гъстата си руса коса. — В края на краищата ръководя акционерно дружество, а не казино.

— И сега ще ми кажете, че и двата случая са станали, след като Алекс Фишър е влязъл в борда.

— Значи познавате майор Фишър?

— Историята е твърде дълга, за да ви занимавам точно сега с нея, Рос. Особено ако искам да стигна за срещата с докерите преди полунощ.

— Всички следи като че ли сочат към Фишър — каза Бюканан. — И в двата случая е имало продажба на двеста хиляди акции, което по една случайност се равнява точно на седем и половина процента от активите на компанията. Първата продажба е станала само часове преди годишната среща на акционерите, на която бе обявена промяната в политиката, а втората — веднага след ненавременната смърт на сър Уилям.

— Трудно може да се нарече съвпадение — каза Ема.

— Става и още по-лошо — продължи Бюканан. — И в двата случая през триседмичния срок след сриването на цената брокерът, който ги е продал, след това е купил абсолютно същото количество акции, донасяйки много добра печалба на клиента си.

— И смятате, че клиентът е Фишър? — попита Ема.

— Не, сумата е прекалено голяма за него — рече Джайлс.

— Определено сте прав — каза Бюканан. — Той явно действа от името на някой друг.

— Лейди Вирджиния, предполагам — каза Джайлс.

— И аз си помислих същото — призна Бюканан, — но мога да докажа, че Фишър стои зад всичко.

— Как?

— Наредих да бъдат проверени борсовите записи за двата триседмични периода — каза Комптън. — И в двата случая продажбите са се извършили в Хонконг от дилър на име Бени Дрискол. Не беше трудно да се установи, че сравнително неотдавна Дрискол е напуснал Ирландия няколко часа преди да бъде пипнат от Гарда^[2] и че със сигурност няма да се връща в близко бъдеще.

— Успяхме да стигнем до дъното на всичко това благодарение на сестра ви — каза Бюканан и Джайлс погледна изненадано Ема. — Тя ми препоръча да потърсим услугите на мистър Дерек Мичъл, който й е

помагал в миналото. По наша молба мистър Мичъл отлетя до Хонконг и след като откри единствения бар на острова, където се предлага „Гинес“, му беше нужна около седмица и няколко кашона бира, за да научи името на най-големия клиент на Бени Дрискол.

— Значи най-сетне ще можем да отстраним Фишър от борда — каза Джайлс.

— Де да беше така лесно — рече Бюканан. — Той има право на място в борда, тъй като представлява седем и половина процента от акциите на компанията. И единственото доказателство за двойната му игра са думите на пиан брокер, живеещ в Хонконг.

— Това означава ли, че не можем да направим нищо?

— Съвсем не — каза Бюканан. — Точно това е причината да поискам спешно да се срещна с вас и с мисис Клифтън. Смятам, че е дошло време да изиграем майор Фишър в собствената му игра.

— Бройте ме.

— Бих искала да чуя какво сте намислили, преди да реша — каза Ема.

— Разбира се. — Бюканан отвори папката на бюрото си. — Вие двамата притежавате двацет и два процента от акциите на компанията. Това ви прави най-големите акционери и не бих си позволил да осъществя плана си без вашата благословия.

— Не се съмняваме — обади се Рей Комптън, — че дългосрочната цел на лейди Вирджиния е да срине компанията с редовни атаки срещу позицията ни на борсата, докато не изгубим доверието на всички.

— И смятате, че го прави само за да си отмъсти на мен? — попита Джайлс.

— Докато има вътрешен човек, тя ще знае кога точно да удари — каза Бюканан, избягвайки въпроса на Джайлс.

— Но нима тя не рискува да изгуби много пари с подобна тактика? — попита Ема.

— На Вирджиния изобщо не ѝ пука за парите — каза Джайлс. — Ако успее да унищожи компанията и мен покрай нея, ще е повече от доволна, както разбра майка ми много преди мен.

— По-лошото е — каза председателят, — че според нашите сметки първите две борсови атаки са ѝ донесли печалба от над

седемдесет хиляди паунда. Затова трябва да действаме сега, преди да е ударила отново.

— Какво сте намислили? — попита Ема.

— Да приемем — каза Комптън, — че Фишър само чака някоя нова лоша новина, за да повтори отново упражнението.

— И ако му подшушнем такава... — каза Бюканан.

— Но как това ще помогне на нас? — не разбра Ема.

— Ще ни помогне, защото този път ще е наш ред да сме търговците отвътре — каза Комптън.

— Когато Дрискол пусне седемте и половина процента на лейди Вирджиния на пазара, ще изкупим акциите незабавно и цената им ще скочи, вместо да падне.

— Но подобно нещо би ни струвало цяло състояние — рече Ема.

— Не и ако дадем на Фишър невярна информация — каза Бюканан. — С ваше позволение смятам да се опитам да го убедя, че компанията е изправена пред финансова криза, която може да заплаши самото ѝ съществуване. Ще му кажа, че тази година няма да обявим печалби поради разходите около построяването на „Бъкингъм“, които вече надвишават предвидения бюджет с двайсет и пет процента, така че няма да можем да предложим дивиденди за акционерите.

— И предполагате, че той ще посъветва Вирджиния да продаде своя дял с намерението да го изкупи на по-ниска цена през триседмичния период — каза Ема.

— Точно така. Но ако цената на акциите се покачи през тези три седмици, лейди Вирджиния може да не е склонна да изкупи обратно своите седем и половина процента и така Фишър ще изгуби мястото си в борда. Така ще се отървем и от двамата.

— Каква сума ще ви е нужна, за да осъществите това? — попита Джайлс.

— Сигурен съм — каза Бюканан, — че ако разполагам с бюджет от половин милион паунда, ще успея да се справя.

— А времето на операцията?

— Ще съобщя поверително лошата новина на следващата среща на борда и ще посоча, че ще се наложи да съобщим на акционерите на годишната среща.

— Кога се провежда годишната среща?

— Тук ще трябва да се посъветвам с вас, сър Джайлс. Имате ли представа кога ще се проведат парламентарните избори?

— Повечето залагат на двацет и шести май. Аз също се готвя за тази дата.

— Кога ще знаете със сигурност? — попита Бюканан.

— Обикновено има предупреждение около месец преди разпускането на Парламента.

— Добре, в такъв случай ще обявя заседание на борда за... — Бюканан прелисти бележника си, — за осемнайсети април и ще насроча годишната среща за пети май.

— Защо искате срещата на акционерите да се проведе в разгара на предизборната кампания? — попита Ема.

— Защото така ще съм сигурен, че един председател на избирателен район няма да може да присъства на срещата.

— Председател? — със съживен интерес повтори Джайлс.

— Явно не сте чели вечерния вестник — каза Рей Комптън и му подаде броя на „Бристол Ивнинг Поуст“.

Джайлс прочете заглавието: „Бивш герой от Тобрук става председател на консерваторите от Бристолското пристанище. Майор Алекс Фишър беше единодушно избран...“.

— Какво е намислил този човек? — възкликна той.

— Предполага, че ще изгубите мястото, и иска да е начело на консерваторите, когато...

— Ако това беше истина, щеше да подкрепи Невил Симпсън, а не Грег Дънет за кандидат на консерваторите, защото Симпсън щеше да се окаже много по-силен противник. Намислил е нещо.

— Какво искате да направим, мистър Бюканан? — попита Ема, която не забравяше причината, поради която председателят бе поискал да се срещне с тях.

— Искам разрешението ви да изкупя всяка акция, която се появи на пазара на пети май, и да продължавам да купувам през следващите три седмици.

— Колко можем да изгубим?

— Боя се, че между двацет и трийсет хиляди паунда. Но този път поне ще сме избрали датата на сражението и бойното поле, така че в най-лошия случай ще излезете на нула, а може би дори да направите известна печалба.

— Ако това означава изхвърляне на Фишър от борда и елиминиране на Вирджиния, трийсет хиляди паунда са ниска цена — каза Джайлс.

— И като стана въпрос за заместването на Фишър в борда...

— Не ме бройте — каза Джайлс. — Дори да изгубя изборите.

— Не мислех за вас, сър Джайлс. Надявах се мисис Клифтън да се съгласи да стане член на борда.

— Премиерът сър Антъни Идън посети Бъкингамския дворец в четири часа следобед за аудиенция с Нейно Величество кралицата. Сър Антъни поиска разрешение от Нейно Величество да разпусне Парламента и да насрочи нови избори за двайсет и шести май. Нейно Величество благоволи да удовлетвори молбата му.

— Точно както предвидих — каза Вирджиния и изключи радиото. — Кога смятате да кажете на горкия мистър Дънет какво сте намислили за него?

— Улучването на подходящия момент е всичко — каза Фишър. — Реших да изчакам до неделя следобед, преди да го помоля да се срещне с мен.

— Защо неделя следобед?

— Не искам наоколо да има други членове на комитета.

— Макиавели би се гордял, ако бяхте председател на неговия комитет — каза Вирджиния.

— Макиавели не е вярвал в комитети.

Вирджиния се разсмя.

— А кога смятате да звъннете на нашия приятел в Хонконг?

— Ще се обадя на Бени вечерта преди годишната среща на акционерите. Важно е да пусне акциите на пазара точно когато Бюканан стане да говори пред събранието.

Вирджиния извади цигара от табакерата си, облегна се и зачака майора да ѝ запали. Дръпна няколко пъти и каза:

— Майоре, не мислите ли, че е странно, че всичко се нарежда така чудесно в един и същи ден?

---

[1] Френска художничка (1841 — 1895), представител на импресионизма. — Б.пр. ↑

[2] Ирландската полиция. — Б.пр. ↑

21.

— Дънет, радвам се, че успяхте да се отзовете така бързо, особено в неделя следобед.

— За мен е удоволствие, господин председател. Знам, че ще се зарадвате да научите колко добре върви кампанията. Предварителните проучвания показват, че може би ще спечелим мястото с повече от хиляда гласа.

— Да се надяваме, че сте прав заради партията, Дънет, защото се боя, че моите новини не са толкова радостни. По-добре седнете.

Усмивката на лицето на кандидата се смени с объркано изражение.

— Какъв е проблемът, господин председател?

— Мисля, че знаете много добре какъв е проблемът.

Дънет задържа долната си устна и впери поглед в председателя.

— Оказва се, че когато кандидатствахте за мястото и представихте на комитета автобиографията си, не сте били изцяло честен с нас. — Фишър беше виждал човек да пребледнява така само на бойното поле. — Спомнете си, че трябваше да отбележите каква е била ролята ви по време на войната. — Фишър извади автобиографията на Дънет от бюрото си и зачете на глас: — „Поради контузия при игра на ръгби нямах друг избор, освен да служа в Кралския медицински корпус.“

Дънет се отпусна в стола като марионетка с прерязани конци.

— Неотдавна открих, че това твърдение е в най-добрия случай подвеждащо, а в най-лошия лицемерно.

Дънет затвори очи.

— Истината е, че съзнателно сте отказали да служите в армията и сте прекарвали шест месеца в затвора. Постъпили сте в Медицинския корпус едва след освобождаването ви.

— Но това беше преди повече от десет години — отчаяно рече Дънет. — Няма начин някой да научи.

— Искане ми се да беше така, Дънет, но за съжаление получихме писмо от човек, който е служил с вас в Паркхърст — каза Фишър и

извади плик, в който имаше само сметка за газ. — Ако продължаваме с тази измама, това означава, че одобрявам лъжата ви. А ако истината излезе наяве по време на кампанията или, още по-лошо, след като влезете в Парламента, ще трябва да призная на колегите си, че съм знаел, и те ще имат всички основания да поискат оставката ми.

— Но аз все пак мога да спечеля изборите, ако ме подкрепите.

— Ако лейбъристите научат, Барингтън ще спечели с огромно мнозинство. Не забравяйте, че той не само е носител на Военния кръст, но и избяга от германски лагер за военнопленници.

Дънет наведе глава и се разплака.

— Стегнете се, Дънет, и се дръжте като джентълмен. Все още има начин да излезете от това положение.

Дънет вдигна глава и за момент на лицето му се изписа надежда. Фишър побутна към него бланка на комитета и махна капачката на писалката си.

— Защо не го направим заедно? Пишете.

— Скъпи господин председател — задиктува Фишър и Дънет с неохота започна да пише. — С огромно съжаление намирам за необходимо да подам оставката си като кандидат на Консервативната партия за предстоящите избори... — Фишър замълча за момент, после добави: — поради здравословни проблеми.

Дънет вдигна очи.

— Жена ви знае ли, че сте били противник на военната служба?

Дънет поклати глава.

— В такъв случай да го оставим така, става ли? — Фишър му се усмихна разбиращо и продължи: — Бих искал да споделя колко съжалявам, че причинявам такова неудобство на комитета в навечерието на изборите... — замълча отново и загледа как Дънет пише с трепереща ръка — и пожелавам късмет на щастливца, който ще заеме моето място. Искрено ваш...

Изчака, докато Дънет се подпише, после взе листа, грижливо прочете написаното, сложи писмото в плик и го бутна по бюрото.

— Адресирайте го „До председателя, лично и поверително“.

Дънет се подчини, вече примирен със съдбата си.

— Ужасно съжалявам, Дънет — каза Фишър, докато завинтваше капачката на писалката си. — Наистина ви съчувствам. — Прибра плика в горното чекмедже на бюрото и го заключи. — Горе главата,

друже. — Стана и хвана Дънет за лакътя. — Сигурен съм, че разбирате, че винаги съм имал най-добри намерения — добави, докато бавно го подбутваше към вратата. — Може би ще е разумно да напуснете избирателния район колкото се може по-бързо. Не искаме някой любопитен журналист да надуши всичко това, нали така?

Дънет го погледна с ужас.

— И преди да си ме попитал, Грег, можеш напълно да разчиташ на моята дискретност.

— Благодаря, господин председател — каза Дънет, докато вратата се затваряше.

Фишър се върна до бюрото си, вдигна телефона и набра номера, който бе записан в бележника му.

— Питър, Алекс Фишър се обажда. Съжалявам, че ви безпокоя в неделя следобед, но се появи проблем и искам спешно да го обсъдим. Какво ще кажете да вечеряме заедно?

— Господа, с огромно съжаление трябва да ви уведомя, че вчера следобед бях посетен от Грегъри Дънет, който със съжаление ми съобщи, че се налага да подаде оставката си като наш кандидат за парламента, поради което и свиках тази извънредна среща.

Целият изпълнителен комитет заприказва едновременно. Непрекъснато се повтаряше една и съща дума — защо?

Фишър търпеливо изчака възстановяването на реда, преди да отговори на този въпрос.

— Дънет призна пред мен, че е подвел комитета, когато е посочил, че през войната е служил в Кралския медицински корпус, а в действителност е отказал да служи в армията и е излежал шестмесечна присъда. Чул, че пресата се добрала до един от съкилийниците му в Паркхърст, и решил, че не му остава друга възможност, освен да се оттегли от предизборното състезание.

Този път възклицанията и въпросите бяха много по-шумни, но Фишър отново изчака търпеливо. Можеше да си го позволи. Той беше написал сценария и знаеше какво следва.

— Сметнах, че не ми остава друго, освен да приема оставката му, и се разбрахме, че той трябва да напусне избирателния район час по-

скоро. Надявам се да не ме намирате за прекалено снизходителен към младежа.

— Но как ще намерим нов кандидат за толкова кратък срок? — като по поръчка попита Питър Мейнард.

— Точно такава беше и моята първа реакция — каза Фишър. — Затова незабавно се обадох в централата за съвет, но тъй като беше неделя следобед, не успях да открия много хора. Все пак, когато разговарях с юридическия отдел, открих нещо, което може да ви се стори важно. Ако не можем да си намерим кандидат преди дванайсети май, което се пада следващия четвъртък, съгласно изборителния закон ще бъдем дисквалифицирани от участие в изборите, което ще гарантира на Барингтън огромна победа, тъй като единственият му опонент ще бъде също лейбъристски кандидат.

Шумът около масата достигна трескаво ниво, но Фишър и не очакваше друго. След като се възстанови някакво подобие на ред, той продължи:

— Следващото ми обаждане беше до Невил Симпсън.

На лицата на присъстващите се появиха изпълнени с надежда усмивки.

— За съжаление той вече е ангажиран от Фулам Сентръл и е подписал документите, че се явява като техен кандидат. След това прегледах отново първоначалния списък, изпратен ни от централата. Оказа се, че по-добрите кандидати вече са си намерили изборителни райони, а все още свободните ще бъдат направо схрускани от Барингтън, ако трябва да говорим честно. Така че се оставям във вашите ръце, господа.

Неколцина тутакси вдигнаха ръце и Фишър кимна на Питър Мейнард, сякаш той пръв бе привлякъл вниманието му.

— Господин председател, това е тъжен ден за партията, но не мисля, че друг би се справил по-добре от вас с подобна деликатна ситуация.

Присъстващите замърмориха одобрително.

— Много мило от ваша страна, Питър. Просто направих онова, което сметнах за най-добро.

— Мога да говоря само от свое име, господин председател, но все пак ще попитам — продължи Мейнард. — Предвид проблема, пред

който сме изправени, не е ли най-добре вие да поемете нещата и да продължим напред?

— Не, не — каза Фишър и махна театрално с ръка, сякаш играеше ролята на Касий. — Сигурен съм, че ще успеете да намерите някой много по-добър от мен, който да ни представлява.

— Но никой не познава избирателния район и противника ни по-добре от вас, господин председател.

Фишър остави да бъдат направени още няколко подобни изявления, след което партийният секретар каза:

— Съгласен съм с Питър. Определено не можем да си позволим да губим повече време. Колкото повече отлагаме, толкова по-добре за Барингтън.

След като се увери, че това мнение като че ли се споделя от повечето членове на комитета, Фишър сведе глава. Това послужи като знак за Мейнард, който тутакси стана и взе думата.

— Предлагам майор Алекс Фишър да бъде поканен да се яви като кандидат на Консервативната партия за Парламента от Бристолското пристанище.

Фишър вдигна глава да види дали някой няма да възрази срещу предложението.

— Кой е за? — попита Мейнард. Неколцина около масата вдигнаха ръце. Мейнард изчака, докато и последният присъстващ с неохота се присъедини към мнозинството, след което каза: — Обявявам решението за единодушно.

Последваха гръмки аплодисменти.

— Направо не зная какво да кажа, господа — въздъхна Фишър. — Приемам със смирение доверието, което ми оказвате, защото, както знаете, винаги съм поставял партията на първо място, но все пак това е последното, което съм очаквал. Можете обаче да сте сигурни, че ще направя всичко по силите си да победя Джайлс Барингтън на изборите и да направя така, че Бристолското пристанище да бъде представлявано отново от Консервативната партия в Камарата на общините. — Беше репетирал кратката реч няколко пъти, тъй като знаеше, че няма да може да прави справка с предварително написани бележки.

Членовете на комитета се изправиха и бурно заръкопляскаха. Фишър наведе глава и се усмихна. Щеше да се обади на Вирджиния

веднага щом се прибере и да ѝ каже, че малката сума, която бе отпуснала, за да може Мичъл да открие дали някой от кандидатите няма в миналото си нещо, способно да zlepостави партията, се е оказала повече от добра инвестиция. Вече бе сигурен, че ще може да унизи Барингтън, макар и на друго бойно поле.

— Бени, майор Фишър се обажда.

— Винаги се радвам да ви чуя, майоре, особено след като едно птиче ми каза, че предстои да приемате поздравления.

— Благодаря — каза Фишър, — но не това е причината да се обаждам.

— Готов съм да записвам, майоре.

— Искам да направя същата трансакция като преди, но този път няма причина да не си качиш малко комисионата.

— Явно сте много уверен в себе си, майоре — каза Бени. Отговор не последва и той добави: — Значи искате да продам двеста хиляди акции на Барингтън.

— Точно така — каза Фишър. — Но и този път времето е жизненоважно.

— Просто ми кажете кога да ги пусна на пазара, майоре.

— На пети май, в деня на годишната среща на акционерите на компанията. Важно е обаче трансакцията да започне преди десет сутринта.

— Разбрано. — И след кратка пауза Бени добави: — Значи цялата трансакция ще бъде завършена в деня на изборите?

— Точно така.

— Идеален ден да убиеш с един куршум два заека.

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1955

22.

Телефонът извъня малко след полунощ. Джайлс знаеше, че има само един човек, който би се осмелил да му звъни в този час.

— Никога ли не си лягаш, Гриф?

— Не и когато кандидатът на консерваторите се оттегля в разгара на предизборната кампания — отвърна агентът му.

— Какви ги говориш? — попита Джайлс и моментално се разсъни.

— Грег Дънет се е оттеглил. Официално поради здравословни причини, но сигурно има нещо друго, тъй като мястото му зае Фишър. Искам да дойдеш при мен в седем, за да решим как да действаме. Честно казано, това вече е съвсем друга игра, както казват американците.

Тази нощ Джайлс не заспа. От известно време подозираше, че Фишър е намислил нещо, и сега вече знаеше какво точно. Явно беше планирал от самото начало той да е кандидатът. Дънет бе просто жертвено агне.

Джайлс вече беше приел, че трябва да запази крехкото си мнозинство от 414 гласа, и тъй като проучванията показваха, че торите ще засилят позициите си, го очакваше наистина сериозна битка. И ето че сега се изправяше срещу противник, който беше готов да прати хора в гроба, ако смята, че това ще му помогне да оцелее. Грегъри Дънет беше поредната му жертва.

На следващата сутрин Хари и Ема минаха през Барингтън Хол и завариха Джайлс на масата за закуска.

— Край с обедите и вечерите през следващите три седмици — каза Джайлс, докато мажеше масло по поредната препечена филийка. — Чака ме само търкане на подметки по паважа и ръкуване с безброй избиратели. И гледайте да не ми се мяркате пред очите. Не искам някой да ми напомни, че сестра ми и зет ми са отявлени тори.

— Ние също ще сме навън и ще работим за каузата, в която вярваме — каза Ема.

— Само това ми трябваше.

— Веднага щом научихме, че Фишър ще се кандидатира от името на консерваторите, решихме да станем пълноправни членове на лейбъристката партия — каза Хари. — Дори направихме дарение за предизборния ти фонд.

Джайлс спря да дъвче.

— И през следващите три седмици смятаме да работим денонощно за теб, до момента на затварянето на изборните бюра, ако с това ще помогнем Фишър да не спечели.

— Но — каза Ема, — има едно-две условия, преди да се съгласим да зарежем дълго отстояваните си принципи и да те подкрепим.

— Знаех си, че ще има някаква уловка — каза Джайлс и си наля кафе.

— Ще дойдеш да живееш с нас в Имението до края на кампанията. Ако те оставим на грижите на Гриф Хаскинс, ще ядеш само риба и пържени картофи, ще прекаляваш с бирата и ще спиш на пода в предизборния щаб.

— Права си. Но те предупреждавам, че няма да се прибирам преди полунощ.

— Нищо против. Само гледай да не будиш Джесика.

— Съгласен. — Джайлс стана с препечена филийка в едната ръка и вестник в другата. — Ще се видим довечера.

— Не ставай от масата, преди да си приключил с храненето — каза Ема досущ като майка им.

Джайлс се разсмя и напомни на сестра си:

— На мама никога не ѝ се е налагало да участва в избори.

— Макар че от нея би станал адски добър депутат — отбеляза Хари.

— По този въпрос мисля, че сме единодушни — каза Джайлс и изхвърча от стаята с филията в ръка.

Проведе бърз разговор с Денби, изтича навън — и откри Хари и Ема на задната седалка на ягуара.

— Къде сте тръгнали пък вие двамата? — попита, докато седнаше зад волана и завърташе ключа.

— На работа — каза Ема. — Трябва ни превоз, ако искаме да се запишем като доброволци.

— Нали си давате сметка, че това е осемнайсетчасов работен ден, при това без заплащане?

В предизборния щаб се бяха събрали десетки доброволци на всякаква възраст. Джайлс вкара Хари и Ема в кабинета на агента си Гриф Хаскинс и каза:

— Още двама доброволци.

— Доста странни хора се присъединяват към каузата ни, откакто Алекс Фишър стана кандидат на торите — каза Хаскинс. — Добре дошли, мистър и мисис Клифтън. И тъй, участвали ли сте досега в предизборна кампания?

— Не, никога — призна Хари. — Дори за торите.

— В такъв случай елате с мен — каза Гриф, изведе ги в основното помещение и спря пред една дълга маса, отрупана с бележници. — Има предвидени за всяка улица и булевард — обясни той, като им подаде по един бележник и по един червен, зелен и син молив.

— Днес е щастливият ви ден — продължи Гриф. — Пада ви се Удбайн, една от твърдините ви. А сега да ви обясня основните правила. Когато почукате на вратата по това време на деня, най-вероятно ще ви отвори домакинята, защото съпругът ѝ вече ще е на работа. Ако отвори мъж, той най-вероятно е безработен и следователно е по-вероятно да гласува за лейбъристите. Но който и да отвори, трябва да казвате: „Добро утро, тук съм от името на Джайлс Барингтън — никога сър Джайлс — кандидата на лейбъристката партия за парламентарните избори в четвъртък, дваисет и шести май — винаги споменавайте датата — и се надявам, че ще го подкрепите“. Следва моментът, в който трябва да използвате ума си. Ако ви отговорят: „Аз цял живот подкрепям лейбъристите, можете да разчитате на мен“, отбелязвате името с червения молив. Ако са възрастни, попитайте ги дали се нуждаят от превоз до избирателната секция. Ако кажат да, запишете до името „кола“. Ако кажат: „Досега подкрепях лейбъристите, но този път не съм сигурен“, отбелязвате ги със зелено и местният агитатор ще ги потърси през следващите няколко дни. Ако ви кажат, че никога не

говорят за политическите си възгледи, че ще трябва да си помислят, че още не са решили или нещо от този род, значи са тори, така че ги отбележете със син молив и повече не си губете времето с тях. Разбрахте ли ме дотук?

Двамата кимнаха.

— Резултатите от тези проучвания са жизненоважни — продължи Гриф, — защото в деня на изборите ще посетим отново всички червени, за да сме сигурни, че са гласували. Ако не са го направили, ще им напомним да отидат до избирателната секция. Ако се съмнявате в искреността на някой, отбележете го със зелено, защото последното, което искаме, е да напомняме на хората да гласуват или дори да ги закараме до секцията, а те да пуснат гласа си за противника.

Млад доброволец дотича, подаде на Гриф някакъв лист и попита:

— Какво да правя с този?

Гриф прочете написаното и отсече:

— Кажи му да се разкара. Той е известен тори, който само се опитва да ти изгуби времето. Между другото — обърна се отново към Хари и Ема, — ако някой ви задържа на прага си за повече от шейсет секунди и каже, че очаква да го убедите, че иска да обсъдите подробно партийната политика или иска да научи нещо повече за кандидата, значи сте попаднали на тори, който се опитва да ви изгуби времето. Пожелавате им приятен ден и продължавате. Успех. Докладвайте ми, като приключите обиколката.

— Добро утро, казвам се Рос Бюканан и съм председател на борда на директорите на „Барингтън Шипинг Груп“. Посрещам ви с добре дошли на годишната среща на акционерите. На столовете си сте намерили копие от годишния отчет на компанията. Бих искал да насоча вниманието ви върху някои основни неща. Тази година годишната печалба се покачи от сто и осем на сто дваисет и две хиляди паунда, или ръст с дванайсет процента. Спряхме се на инженери, които да проектират първия ни луксозен лайнер, и очакваме да представят планове си в рамките на следващите шест месеца. Уверявам всички акционери, че няма да дадем начало на проекта, докато не се убедим, че той има бъдеще. Предвид това с удоволствие ви съобщавам, че тази година ще увеличим дивидентите с пет процента. Имам всички

основания да смятам, че ръстът на компанията ще се запази и дори ще стане още по-голям през следващата година.

Последвалите аплодисменти дадоха време на Бюканан да обърне страницата на речта си и да провери какво следва. Когато вдигна очи, забеляза как двама финансови журналисти се изнасят от залата, за да не закъснеят за първите издания на вечерните си вестници — председателят на борда вече беше отбелязал основните моменти и сега му оставаше да запознае акционерите с подробностите.

След като Бюканан завърши речта си, двамата с Рей Комптън отговаряха на въпроси почти час. Когато срещата най-сетне приключи, председателят с известно задоволство забеляза, че повечето акционери си тръгват с усмивка и бърбят оживено.

Докато Бюканан слизаше от подиума на заседателната зала на хотела, секретарката му се материализира до него.

— Имате спешно обаждане от Хонконг. Телефонистът чака да ви свърже в стаята ви.

Хари и Ема се върнаха в щаба на лейбъристите напълно изтощени.

— Как мина? — попита Гриф, докато проверяваше с опитно око бележниците им.

— Не много зле — отвърна Хари. — Ако може да се съди по Удбайн, победата ни е в кърпа вързана.

— Де да беше така — рече Гриф. — Кварталът е твърдо лейбъристски, но утре ще ви пусна на Аркадия авеню и тогава ще разберете наистина пред какво сме изправени. Преди да си тръгнете, напишете на дъската най-добрия отговор за деня. Победителят печели кутия „Кадбъри Милк Трей“.

Ема се ухили.

— Една жена ми каза: „Съпругът ми гласува за торите, но аз винаги съм подкрепяла сър Джайлс. Само ви моля за нищо на света да не му казвате“.

Гриф се усмихна.

— Това не е необичайно. И не забравяйте, Ема, че най-важната ви работа е да се уверите, че кандидатът е нахранен и се е наспал добре.

— Ами аз? — попита Хари.

— Вие не ме интересувате — отвърна Гриф. — Вашето име не фигурира в бюлетината.

— Колко срещи имам за тази вечер? — попита Джайлс, който тъкмо влизаше.

— Три — каза Гриф. — В седем часа с Християнската младежка асоциация на Хамънд стрийт, в снукър клуба на Канън Роуд в осем и в Клуба на работниците в девет. Гледай да не закъсняваш за никоя и да си в леглото преди полунощ.

— Чудно ми е Гриф кога ли си ляга — каза Ема, след като агентът забързано излезе, за да се справи с поредната криза.

— Никога — прошепна Джайлс. — Той е вампир.

Телефонът звънеше. Рос Бюканан бързо отиде до него и вдигна слушалката.

— Свързвам ви с Хонконг, сър.

— Добър ден, мистър Бюканан — каза глас с шотландски акцент по прациящата линия. — Обажда се Санди Макбрайд. Реших да се свържа с вас и да ви уведомя, че всичко се случи точно както предсказахте, до секунда.

— И кой е брокерът?

— Бени Дрискол.

— Изобщо не се изненадвам — каза Бюканан. — Кажете ми подробностите.

— Веднага след отварянето на Лондонската борса по телеграфа дойде оферта за двеста хиляди акции на „Барингтън“. Както ни инструктирахте, незабавно изкупихме цялото количество.

— На каква цена?

— Четири паунда и три шилинга.

— Оттогава пускани ли са други акции?

— Не много, пък и има повече оферти за купуване, отколкото за продажба след отличните резултати, които обявихте на годишната среща на акционерите.

— Каква е цената сега? — Бюканан чуваше тракането на телеграфа на заден план.

— Четири паунда и шест шилинга — каза Макбрайд. — Цената като че ли се успокоява на това ниво.

— Добре — каза Бюканан. — Не купувайте повече, освен ако цената не падне под четири паунда и три шилинга.

— Разбрано, сър.

— Това ще държи майора буден през следващите три седмици.

— Майорът ли? — повтори брокерът, но Бюканан вече беше затворил.

Както ги беше предупредил Гриф, Аркадия авеню се оказа твърдина на торите, но Хари и Ема не се върнаха в щаба с празни ръце.

Гриф провери бележниците им и ги погледна объркано.

— Спазвахме строго правилата — каза Хари. — И при най-малкото съмнение ги отбелязвахме със зелено: колебаещи се.

— Ако сте прави, надпреварата ще се окаже много по-лесна, отколкото предричат социолозите — каза Гриф.

В същия момент дойде задъханият Джайлс: размахваше „Бристол Ивнинг Поуст“.

— Видя ли първата страница, Гриф? — И подаде вестника на агента си.

Гриф прочете заглавието и му върна вестника.

— Не обръщай внимание. Не коментирай, не прави нищо.

Ема надникна над рамото на Джайлс, за да види заглавието. „Фишър предизвиква Барингтън на дебат“.

— Звучи интересно — каза тя.

— Би било интересно, но само ако Джайлс е достатъчно глупав, за да приеме.

— Че защо да не приеме? — попита Хари. — В края на краищата той е много по-обигран от Фишър в дебатите и има много по-голям политически опит.

— Може и да е така, но никога не трябва да давате платформа на противника — каза Гриф. — Докато заема мястото в Парламента, Джайлс диктува условията.

— Да, но прочете ли какво казва по-нататък кучият му син? — попита Джайлс.

— За какво ми е да си губя времето с Фишър, след като няма да има дебат? — попита Гриф.

Джайлс пренебрегна коментара му и зачете на глас:

— „Барингтън има да отговаря на много въпроси, ако все още се надява да стане депутат от Бристолското пристанище след изборите на двайсет и шести май. Познавам го много добре и съм убеден, че героят от Тобрук няма да се уплаши от предизвикателството. Следващия четвъртък, деветнайсети май, ще бъде в Колстън Хол и с готовност ще отговоря на всички въпроси, зададени ми от публиката. На сцената ще има три стола и ако сър Джайлс не се появи, не се съмнявам, че избирателите ще могат сами да си направят заключенията.“

— Три стола ли? — попита Ема.

— Фишър знае, че либералите ще се появят, защото нямат какво да губят — каза Гриф. — Съветът ми обаче си остава същият. Не обръщай внимание на Фишър. Утре ще има друго заглавие, а дотогава това — той посочи вестника — ще става само за увиване на риба и картопки.

— Санди Макбрайд ви търси от Хонконг, сър — каза секретарката на Рос Бюканан. — Ще приемете ли обаждането?

— Свържете ме.

— Добро утро, сър — каза Санди. — Помислих си, че ще искате да научите, че Бени Дрискол звъни през няколко часа и пита дали имаме акции на „Барингтън“ за продажба. Онези двеста хиляди са все още при мен и тъй като цената продължава да расте, се обаждам да ви попитам дали не искате да пусна някаква част от тях.

— Не и докато не изтече триседмичният период и не се отвори нова сметка. Дотогава купуваме, не продаваме.

Когато на следващия ден видя заглавието в „Ивнинг Поуст“, Джайлс разбра, че вече не може да избягва пряката конфронтация с Фишър. „Епископът на Бристол ще ръководи предизборния дебат.“ Този път Джайлс прочете първата страница по-внимателно.

Преподобният Фредерик Кокин, епископ на Бристол, се съгласи да влезе в ролята на водещ на предизборния дебат, който ще се проведе в Колстън Хол следващия четвъртък, 19 май, в 19:30 ч. Майор Алекс Фишър, кандидат на консерваторите, и мистър Реджиналд Елсуърти, кандидат на либералите, се съгласиха да участват. Кандидатът на лейбъристите сър Джайлс Барингтън все още не е отговорил на поканата.

— Пак смятам, че не трябва да им обръщаш внимание — каза Гриф.

— Виж само снимката на първа страница — каза Джайлс и бутна вестника в ръцете му.

Гриф погледна снимката. На нея се виждаше празен стол в средата на сцената на Колстън Хол, осветен от прожектор. Текстът отдолу гласеше: „Ще се появи ли сър Джайлс?“.

— Нали се сещаш, че ако не отида, ще отбележат успех — каза Джайлс.

— А ако отидеш, ще триумфират. — Гриф замълча за момент. — Изборът обаче си е твой и тъй като си твърдо решен да участваш, ще трябва да обърнем дебата в наша полза.

— Как ще го направим?

— Ще дадеш изявление пред пресата утре в седем сутринта, така че този път заглавията да са наши.

— И какво ще кажа?

— Ще кажеш, че с удоволствие приемаш предизвикателството, защото ще имаш възможност да изобличиш политиката на торите такава каквата е, и нека този път жителите на Бристол сами да решат кой е подходящият човек, който да ги представлява в Парламента.

— Какво те накара да размислиш? — попита Джайлс.

— Прегледах последните резултати от обиколките и от тях излиза, че най-вероятно ще изгубим с повече от хиляда гласа. Така че вече не си фаворитът, а съперникът.

— Какво друго може да се издъни?

— Възможно е да се появи жена ти, да се настани на първия ред и да ти зададе въпрос. После да цъфне приятелката ти и да я зашлеви.

Така няма да е нужно да се тревожим за „Бристол Ивнинг Поуст“, защото ще си на първата страница на всички вестници.

23.

Тримата кандидати бяха нервни като ученици на първия си урок по танци. Епископът, който изпълняваше ролята на водещ, им обясни как смята да протече вечерта.

— Ще ви дам думата за встъпителна реч, която не бива да е по-дълга от осем минути. На седмата минута ще позвъня със звънеца. — И им показа как. — Ще позвъня отново на осмата минута, за да покажа, че времето ви е изтекло. След това следват въпроси от публиката.

— Как ще определите реда на изказване? — попита Фишър.

— С жребий. — Епископът вдигна три клечки и прикани кандидатите да си изберат.

Фишър изтегли късата.

— Вие откривате дебата, майор Фишър — каза епископът. — Мистър Елсуърти, вие сте втори, а вие, сър Джайлс, сте последен.

Джайлс се усмихна на Фишър.

— Лош късмет, Алекс.

— О, аз исках да съм пръв — отвърна Фишър, при което дори епископът повдигна вежди.

Водещият качи тримата опоненти на сцената точно в 19:25 и всички в залата заръкопляскаха. Джайлс зае мястото си и погледна претъпканата аудитория. Над хиляда души се бяха събрали да гледат сблъсъка.

Джайлс знаеше, че всяка от трите партии е раздала по 200 билета за поддръжниците си, което означаваше, че се състезава за около 400 колебаещи се — горе-долу колкото мнозинството, с което беше спечелил предишните избори.

В 19:30 епископът откри дебата: представи тримата кандидати и даде думата на майор Фишър.

Фишър бавно излезе напред, постави предварително написаната си реч на катедрата и почука микрофона. Говореше нервно и без да

вдига глава: явно се страхуваше да не изгуби мястото, до което е стигнал.

Когато епископът позвъни, за да покаже, че му остава само една минута, Фишър зачете по-бързо и започна да се запъва. Джайлс си помисли, че някой би трябвало да го предупреди, че щом разполага с осем минути, речта му трябва да е не повече от седем. Защото е по-добре да завършиш малко по-рано, отколкото да те прекъснат насред изречението. Въпреки това Фишър се върна на мястото си под продължителните аплодисменти на поддръжниците си.

Джайлс се изненада, когато Редж Елсуърти стана да представи каузата на либералите. Елсуърти нямаше предварително написана реч, нито дори конспект, който да му напомня върху кои теми да се спре. Вместо това заговори за местни проблеми и когато прозвуча предупредителният звънец, спря насред изречението и се върна на мястото си. С което постигна нещо, което Джайлс бе смятал за невъзможно — успя да направи така, че Фишър да изглежда добре. Въпреки това една пета от събралите се изпратиха кандидата си с овации.

Джайлс беше посрещнат топло от своите двеста поддръжници, макар че голяма част от присъстващите не ръкопляскаха — нещо, с което той бе свикнал при речите си в парламента. Застана зад катедрата, като само от време на време поглеждаше бележките си.

Започна с описание на провалите на консерваторите и очерта каква ще е политиката на лейбъристите, ако следващото правителство е тяхно. След това засегна местни въпроси, с което дори успя да развесели залата. Когато свърши речта си, поне половината публика аплодираше. Ако срещата свършеше в този момент, победителят можеше да е само един. Той.

— А сега кандидатите ще отговарят на въпроси на публиката — каза епископът. — И се надявам, че срещата ще продължи прилично и цивилизовано.

Трийсет привърженици на Джайлс скочиха и вдигнаха ръце с внимателно обмислени въпроси, целящи да помогнат на кандидата си да разбие на пух и прах съперниците си. Единственият проблем бе, че в същото време бяха вдигнати също толкова решително още шейсет ръце.

Епископът беше достатъчно схватлив, за да определи къде са седнали поддръжниците на тримата съперници, и умело подбра неутрални членове от останалата публика, които искаха да научат какво е мнението на кандидатите за въвеждането на колонки за паркиране в Бристол, което даде шанс на кандидата на либералите да блесне; за края на купонната система, който всички одобряваха; и за предложеното разширяване на електрическите железопътни линии, което не спомогна за ничия кауза.

Джайлс обаче знаеше, че рано или късно ще изстрелят стрела по него, и трябваше да се погрижи тя да не улучи целта си. Накрая чу избръмчаването на тетивата.

— Може би сър Джайлс да обясни защо при предишния си мандат посещаваше по-често Кеймбридж, отколкото избирателния си район? — попита един висок слаб мъж на средна възраст, който му се стори познат.

Джайлс за момент замръзна. И тъкмо да се изправи, Фишър скочи на крака — явно не беше изненадан от въпроса и приемаше, че всички присъстващи знаят за какво намеква питащият.

— Искам да уверя всички в тази зала — каза Фишър, — че ще прекарвам много повече време в Бристол, отколкото в който и да е друг град, каквито и съблазни да има там.

Джайлс огледа публиката и видя редици неразбиращи лица. Явно събралите се нямаха представа за какво говори Фишър.

Кандидатът на либералите също стана. Очевидно не беше разбрал намека, защото каза:

— Като възпитаник на Оксфорд, аз никога не ходя никъде, освен ако не е абсолютно наложително.

Неколцина в залата се разсмяха.

Двамата опоненти на Джайлс му бяха осигурили боеприпаси, за да отвърне на удара, и той стана и се обърна към Фишър.

— Искам да попитам майор Фишър следното. Щом възнамерява да прекарва повече време в Бристол, отколкото в който и да е друг град, това означава ли, че ако победи следващия четвъртък, няма да отиде в Лондон и да заеме мястото си в Камарата на общините?

Изчака смехът и аплодисментите да утихнат и добави:

— Сигурен съм, че не е нужно да напомням на кандидата на консерваторите думите на Едмънд Бърк: „Избран съм да

представявам хората на Бристол в Уестминстър, а не хората на Уестминстър в Бристол“. Това е консерватор, с когото се съгласявам с цялото си сърце.

И си седна сред бурни аплодисменти. Макар да знаеше, че не е отговорил на въпроса, му се беше разминало.

— Мисля, че има време само за още един въпрос — каза епископът и посочи една жена, която му се струваше неутрална.

— Може ли всеки от тримата кандидати да ни каже къде са тази вечер съпругите им? — попита тя.

Фишър се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си, а Елсуърти изглеждаше озадачен. Епископът се обърна към Джайлс.

— Мисля, че сега е ваш ред да говорите пръв.

— Със съпругата ми — започна той — в момента сме в развод и се надявам въпросът да бъде приключен в най-близко бъдеще.

В залата настъпи неловко мълчание. Елсуърти стана и заяви високо:

— Признавам, че откакто станах кандидат на либералите, нямам време да открия жена, която да е готова да излезе с мен, а още по-малко да се омъжи за мен.

Думите му бяха посрещнати със смях и аплодисменти. За момент Джайлс си помисли, че Елсуърти е помогнал за отслабване на напрежението.

Фишър бавно се изправи и каза за най-голяма изненада на Джайлс:

— Моята приятелка, която тази вечер е тук и седи на първия ред, ще е плътно до мен до края на кампанията. Джени, стани да те видят, ако обичаш.

Една привлекателна млада жена стана, обърна се към публиката и помахаша. Беше посрещната с аплодисменти.

— Къде съм виждала тази жена? — прошепна Ема, но вниманието на Хари бе изцяло съсредоточено върху Фишър, който още не бе седнал и явно искаше да каже още нещо.

— Реших, че може би ще ви е интересно да научите, че тази сутрин получих писмо от лейди Барингтън.

В залата се възцари пълна тишина, каквато никой от тримата не бе успял да постигне досега. Джайлс се напрегна. Фишър извади от вътрешния джоб на самото си лист, бавно го разгъна и зачете:

— „Скъпи майор Фишър, пиша ви, за да изразя възхищението си от доблестната кампания, която водите от името на Консервативната партия. Искам да ви уверя, че ако живеех в Бристол, не бих се поколебала да гласувам за вас, тъй като смятам, че сте най-добрият кандидат от всички. С нетърпение очаквам да ви видя в Камарата на общините. Искрено ваша, Вирджиния Барингтън.“

В залата настъпи истински пандемониум и Джайлс осъзна, че всичко, което бе постигнал през последния час, се е изпарило за секунди. Фишър сгъна писмото, прибра го в джоба си и седна. Епископът напразно се опитваше да въдвори ред, докато поддръжниците на Фишър надаваха ликуващи викове, а последователите на Джайлс гледаха отчаяно.

Гриф се беше оказал прав. Никога не давай платформа на противника си.

— Успя ли да изкупиш поне част от онези акции?

— Още не — каза Бени. — „Барингтън“ все още са на гребена на вълната благодарение на по-добрите от очакваното годишни резултати и изгледите торите да увеличат мнозинството си на изборите.

— Каква е цената им в момента?

— Четири паунда и седем шилинга. Не виждам как може да падне в близко бъдеще.

— Колко се очертава да изгубим? — попита Фишър.

— Ние? Не ние, а само вие — каза Бени. — Лейди Вирджиния няма да изгуби нищо. Тя продаде всичките си акции на много по-висока цена от онази, която бе платила за тях.

— Но ако не ги изкупи, ще изгубя мястото си в борда.

— А ако ги изкупи, ще трябва да плати тлъста премия и предполагам, че това едва ли ще й се хареса. — Помълча няколко секунди и добави: — Опитайте се да погледнете от добрата страна на нещата, майоре. Другата седмица по това време ще бъдете в Парламента.

На следващия ден местните вестници не представляваха добро четиво за сегашния депутат. Речта на Джайлс почти не се

споменаваше, а на първата страница имаше голяма снимка на сияещата Вирджиния, под която бе текстът на писмото ѝ до Фишър.

— Не обръщай страницата — каза Гриф.

Джайлс моментално обърна страницата и видя резултатите от последните социологически проучвания, според които торите щяха да увеличат мнозинството си с двайсет и три места. Бристолското пристанище беше осмо в списъка на спорните райони, които най-вероятно щяха да преминат към консерваторите.

— Един депутат не може да направи кой знае какво, когато настроенията на нацията се обърнат срещу партията му — каза Гриф, след като Джайлс прочете статията. — Е, ако е много добър, депутатът може да спечели допълнителни хиляда гласа, а лошият съперник съответно да изгуби толкова, но ако трябва да съм честен, не съм сигурен, че дори две хиляди допълнителни гласа ще са достатъчни. Това обаче няма да ни спре да се борим за всеки глас до девет вечерта в четвъртък. Така че се погрижи винаги да си нащрек. Искам те на улицата и да се ръкуваш с всичко, което мърда. С изключение на Алекс Фишър. Ако ти се изпречи на пътя, имаш разрешението ми да го удушиш.

— Успя ли да купиш акции на „Барингтън“?

— Съжалявам, но не, майоре. Не слязоха под четири паунда и три шилинга.

— В такъв случай губя мястото си в борда.

— Мисля, че това е влизало в плана им от самото начало — отвърна Бени.

— Какво искаш да кажеш?

— Санди Макбрайд купи акциите ви в мига, когато излязоха на пазара, и пак той беше основният купувач през последните двайсет и един дни. Всички знаят, че е брокер на „Барингтън“.

— Кучи син такъв!

— Явно са усетили какво предстои, майоре. Но новината не е чак толкова лоша, защото лейди Вирджиния излезе с повече от седемдесет хиляди печалба в сравнение с първоначалната инвестиция, така че предполагам, че тя ви е длъжник.

През последната седмица от кампанията Джайлс работеше всеотдайно, макар понякога да се чувстваше като Сизиф, бутащ камъка си нагоре по планината.

Когато се появи в щаба в навечерието на изборите, за първи път видя Гриф потиснат.

— Десет хиляди от тези са били пуснати в пощенските кутии снощи, за да не ги пропусне никой.

Джайлс погледна репродукцията на първата страница на „Бристол Ивнинг Поуст“ със снимката на Вирджиния и писмото ѝ до Фишър. Отдолу имаше текст: „Ако искате да бъдете представлявани в Парламента от честен и почтен човек, гласувайте за Фишър“.

— Този тип е абсолютно лайно — заяви Гриф. — При това пуснато право върху главите ни от голяма височина — добави, докато един от първите доброволци влизаше със сутрешните вестници.

Джайлс се плъсна в стола си и затвори очи. Секунда по-късно обаче можеше да се закълне, че чу Гриф да се смее. Наистина се смееше. Джайлс вдигна глава. Гриф му подаваше новия брой на „Дейли Мейл“.

— Ще е на косъм, момчето ми, но поне отново сме на пистата.

Джайлс не разпозна веднага красивото момиче на първата страница, избрано наскоро да играе в „Шоуто на Бени Хил“. Джени разказваше на кореспондент от шоубизнеса за работата си, преди да направи големия удар.

„Плащаха ми по десет паунда на ден да съпровождам един кандидат на торите из избирателния му район и да казвам на всички, че съм приятелката му.“

Макар и красива, снимката определено не представяше Фишър в особено добра светлина.

* * *

Щом видя първата страница на „Дейли Мейл“, Фишър изруга.

Макар и ядосан, изпи кафето и стана, за да тръгне към предизборния щаб, но чу сутрешната поща да пада на килима. Всички писма трябваше да почакат до довечера и той щеше да ги подмине, ако

не беше забелязал един плик с логото на „Барингтън“. Наведе се, взе го и се върна в кухнята. Отвори го и извади два чека. Единият беше на негово име и на стойност 1000 паунда, колкото бе тримесечното му възнаграждение като член на борда на директорите. Вторият бе за 7341 паунда, годишният дивидент на лейди Вирджиния, също изпратен до „Майор Александър Фишър“, така че никой да не знае, че именно нейните 7,5% са му осигурили мястото в управата на компанията. Това вече бе минало.

Вечерта трябваше да напише чек за същата сума и да го изпрати на лейди Вирджиния. Погледна си часовника и се запита дали не е твърде рано да ѝ се обажда. Едва минаваше осем и той трябваше да е пред Темпъл Мийдс и да се среща с гласоподавателите, които излизаха от гарата на път към работните си места. Е, лейди Вирджиния несъмнено вече беше будна. Фишър вдигна слушалката и набра номер в Кенсингтън.

Телефонът иззвъня няколко пъти, преди да му отговори сънен глас. Фишър едва не затвори.

— Кой е? — сърдито попита Вирджиния.

— Алекс Фишър. Реших да се обадя и да ви съобщя, че продадох всичките ви акции на „Барингтън“ и направихте печалба от над седемдесет хиляди паунда. — Зачака „благодаря“, но такова не последва. — Смятате ли да изкупите обратно акциите си? В края на краищата изкарахте добри пари, откакто съм в борда.

— Същото се отнася и за вас, майоре, но съм сигурна, че не е нужно да ви го припомням. Плановете ми за бъдещето претърпяха известна промяна и „Барингтън“ вече не фигурира в тях.

— Но ако не изкупите своите седем и половина процента, ще изгубя мястото си в борда.

— Това няма да се отрази никак на съня ми, майоре.

— Но аз се питах, предвид обстоятелствата...

— Какви обстоятелства?

— Дали няма да решите, че един малък бонус няма да се окаже подходящ — каза той, докато гледаше чека за 7341 паунда.

— Колко малък?

— Ами, може би пет хиляди паунда?

— Ще си помисля. — Настъпи тишина и Алекс се замисли дали не са му затворили. Накрая Вирджиния заговори отново. — Помислих

си, майоре, и съм против.

— Тогава може би заем... — каза той, като се мъчеше да скрие отчаянието си.

— Бавачката не ви ли е казвала „нито давай, нито вземай заем“? О, разбира се, че не, защото не сте имали бавачка.

Вирджиния се обърна и почука силно три пъти по дървената рамка на леглото.

— А, майоре, току-що пристигна прислужницата със закуската, така че трябва да се сбогувам. И когато казвам сбогом, наистина имам предвид сбогом.

Телефонът изцрака. Фишър се загледа в чека за 7341 паунда, адресиран на негово име, и си спомни думите на Бени: „Тя ви е длъжник“.

24.

В изборния ден Джайлс стана в пет сутринта, и не само защото не можеше да спи.

Когато слезе долу, Денби отвори вратата на трапезарията и каза: „Добро утро, сър Джайлс“, сякаш всеки ден се провеждаха избори.

Джайлс влезе, взе си купа от бюфета и я напълни с мюсли и плодове. Докато преглеждаше графика си за деня, вратата се отвори и влезе Себастиан, облечен в елегантно синьо сако и сив панталон.

— Себ. Кога се върна?

— Късно снощи, чичо Джайлс. Повечето училища имат почивен ден, защото в тях ще се гласува, и затова помолих да се върна у дома, за да ти помагам.

— Какво ти се прави? — попита Джеймс, докато Денби му поднасяше яйца с бекон.

— Всичко, само и само да ти помогна да спечелиш.

— В такъв случай ме слушай внимателно. В изборния ден партията има шест щаба, пръснати из изборителния район. Във всички тях има доброволци, някои от които имат опит от много избори. Доброволците разполагат с последните резултати от обиколките на районите си. Всяка улица, булевард и алея са отбелязани, за да се знае къде живеят поддръжниците ни. Освен това пред всеки изборителен пункт имаме доброволец, който отбелязва имената на хората, които са гласували. Най-големият ни проблем е връщането на списъците в щабове, така че да знаем кои от поддръжниците ни още не са гласували и да се погрижим да отидат до урните преди края на гласуването в девет вечерта. Като правило повечето от хората гласуват между осем и десет сутринта, малко след отварянето на изборителните секции, и продължават да се явяват докъм четири следобед. Най-важното време обаче е след това, когато гласоподавателите се връщат от работа, защото ако не гласуват на път към дома, е почти невъзможно да ги накараш да излязат отново.

Точно в този момент влязоха Ема и Хари и Джайлс попита:

— С какво ви натовари Гриф за днес?

— Аз съм в един щаб — каза Ема.

— А аз ще обикалям червените избиратели — каза Хари. — И ако се нуждаят от превоз, ще ги карам до избирателната им секция.

— Не забравяй, че някои от тях са се качвали в кола сигурно при предишните избори, освен ако през последните четири години в семейството им не е имало сватба или погребение — каза Джайлс. — В кой щаб те разпредели Гриф? — обърна се към Ема.

— При мис Париш в Удбайн.

— Трябва да си поласкана — рече Джайлс. — Мис Париш е легенда. Зрели мъже се страхуват за живота си, ако забравят да гласуват и са в нейния район. Между другото, Себ иска да стане вестоносец. Вече му обясних какви ще са задълженията му.

Ема се усмихна на сина си.

— Аз изчезвам — каза Джайлс и скочи на крака, но не преди да сложи две резенчета бекон между две филийки черен хляб.

Ема вече беше приела, че единствено Елизабет би могла да накара брат ѝ да закуси нормално, макар че и тя сигурно щеше да претърпи неуспех в изборния ден.

— През деня ще мина през всички щабове, така че ще се видим по-късно — каза Джайлс и излезе.

Денби го чакаше до външната врата.

— Извинете, че ви безпокоя, сър, но се надявам, че няма да е неудобно, ако персоналът си вземе половин час почивка между четири и четири и трийсет.

— Има ли някаква основателна причина за това?

— За да гласуват, сър.

Джайлс се смути, после попита уж на шега:

— Как са гласовете?

— Шест за вас, сър, и един колебаещ се. — Джайлс повдигна вежда. — Новият градинар, сър, има идеи, които не отговарят на положението му. Смята се за тори.

— В такъв случай да се надяваме, че няма да изгубя с един глас — каза Джайлс и изтича навън.

Джесика стоеше на алеята и държеше вратата на колата отворена, както правеше всяка сутрин.

— Мога ли да дойда с теб, чичо Джайлс?

— Не и този път. Но ти обещавам, че ще си до мен на следващите избори. Ще кажа на всички, че си моята приятелка, и направо ще размажем противниците.

— Мога ли да помогна по някакъв начин?

— Не... Всъщност да. Познаваш ли новия градинар?

— Албърт ли? Да, много е приятен.

— Решил е да гласува за консервите. Виж дали няма да успееш да го обърнеш в правата вяра до четири следобед.

— Ще успея, ще успея! — обеща Джесика, докато Джайлс седнаше зад волана.

Джайлс спря пред входа на пристанището малко преди седем сутринта. Ръкува се с всички работници, преди да започнат сутрешната смяна, както и с всички, които се връщаха от нощната. Беше изненадан колко много от тях искат да говорят с него.

— Този път няма да те разочаровам, шефе.

— Можете да разчитате на мен.

— Още сега отивам при урните.

Когато се появи нощният началник-смяна Дейв Колман, Джайлс го дръпна настрана и го попита дали знае каква е причината за възбудата на хората.

— Много от тях смятат, че е крайно време да разрешите семейните си проблеми — каза Колман, който бе известен с прямотата си, — но дотолкова се отвращават от надутия майор Фишър, че за нищо на света не биха искали да го видят да представлява несгодите ни в Парламента. Лично аз щях да уважавам Фишър повече, ако беше имал куража да разходи физиономията си на пристанището. В трейдюниона има неколцина тори, а той изобщо не си направи труда да разбере кои са те.

Джайлс се обнадежди още повече от начина, по който го приеха в цигарената фабрика „Уилс“, както и от срещата си с работниците от самолетната компания. Даваше си обаче сметка, че в деня на парламентарните избори всеки кандидат е убеден, че ще победи, дори либералите.

Появи се в първия щаб няколко минути след десет. Местният председател му каза, че двайсет и два процента от известните

поддръжници вече са гласували, което отговаряше на резултатите от изборите през 1951 г., когато Джайлс беше спечелил с 414 гласа.

— Ами торите? — попита той.

— Шестнайсет процента.

— Как се съотнася това с петдесет и първа?

— Те са с един процент нагоре — призна председателят.

Когато Джайлс стигна осмия щаб, минаваше четири следобед. Мис Париш го очакваше до вратата с поднос сандвичи със сирене и домати в едната ръка и голяма чаша мляко в другата. Мис Париш бе сред малкото хора в Удбайн, които имаха хладилници.

— Как върви? — попита Джайлс.

— Слава на небето, че валя между десет и четири, но сега изгря слънце. Започвам да вярвам, че Бог може би е социалист. Все пак имаме още много работа, ако искаме да наваксаме изгубеното през последните пет часа.

— Винаги си познавала какви ще са резултатите, Айрис. Какво е мнението ти за тези избори?

— Честно?

— Честно.

— На кантар.

— В такъв случай, на работа. — Джайлс започна да обикаля стаята и да благодари лично на всеки от помощниците.

— Роднините ви се оказаха голям коз, като се има предвид, че са тори — каза мис Париш.

— Ема е способна да се занимава с всичко.

— Добра е — съгласи се мис Париш, докато Джайлс гледеше как сестра му изписва новополучените резултати върху дъската. — Но най-голямата звезда е младият Себастиан. Ако имяхме десет като него, никога не бихме изгубили.

Джайлс се усмихна.

— И къде е младежът сега?

— Или отива към поредната изборителна секция, или се връща насам. Определено не вярва в стоенето на едно място.

Себастиан всъщност стоеше на едно място и чакаше преброителят да му даде последния списък с имена, за да ги отнесе на

мис Париш, която непрекъснато го наливаше с шоколадено мляко въпреки неодобрителните погледи на майка му.

— Проблемът е — казваше преброителят на свой приятел, който тъкмо бе пуснал гласа си, — че и шестимата Милър от номер дваисет и едно не искат да си направят труда да пресекат улицата, въпреки че непрекъснато ругаеха това правителство на торите. Така че ако изгубим с шест гласа, ще знаем кого да виним.

— Защо не им пратиш мис Париш? — попита приятелят му.

— Тя е затрупана с достатъчно работа и без да идва дотук. Аз бих го направил, но не мога да напусна поста си.

Себастиан се обърна и изведнъж откри, че пресича улицата. Спря пред номер 21, но мина известно време, преди да събере достатъчно смелост да почука. Едва не побягна, когато видя грамадата, която отвори вратата.

— Какво искаш, дребосък? — изрева мъжът.

— Идвам от името на майор Фишър, кандидата на консерваторите — каза Себастиан с най-добрия си школки акцент. — Той се надява, че ще го подкрепите днес, тъй като прогнозите показват, че силите на двете страни са изравнени.

— Пръждосвай се, преди да съм ти зашлевил една — каза мистър Милър и затръшна вратата пред носа му.

Себастиан изтича обратно и докато вземаше последните резултати от преброителя, видя вратата на номер 21 да се отваря. Мистър Милър се появи отново и поведе петимата от семейството си през улицата. Себастиан ги добави към списъка и се втурна обратно към щаба.

В шест часа Джайлс беше отново на пристанището, за да посрещне дневната и нощната смяна.

— Цял ден ли висят тук, шефе? — обади се един от работниците.

— Такова чувство имам — отвърна Джайлс, докато стискаше поредната ръка.

Един-двама обърнаха назад, като го видяха, и бързо тръгнаха към близката избирателна секция, докато излизащите като че ли се насочваха в една и съща посока — и то не към най-близката кръчма.

В 18:30, след като докерите или застъпиха на смяна, или се разотидоха по домовете си, Джайлс направи онова, което бе правил и в предишните два изборни дни — качи се на първия двуетажен автобус, който пътуваше към града.

Качи се на горния етаж и се ръкува с неколцина изненадани пътници. Когато обиколи и долния, слезе на първата спирка и се качи на друг автобус, пътуващ в обратната посока. Продължи да сменя автобуси през следващите два и половина часа и стискаше ръце, докато не стана девет и една минута.

Слезе от последния автобус и се озова сам на спирката. Не можеше да направи нищо повече, за да спечели тези избори.

Джайлс чу далечен звън и си погледна часовника — 21:30. Време беше да действа. Реши, че няма да понесе още един автобус, и бавно закрачи към центъра с надеждата, че вечерният въздух ще проясни главата му преди преброяването.

Междувременно местната полиция сигурно беше започнала да събира кутиите от избирателните секции, за да ги откара в Градския съвет — процес, който щеше да отнеме повече от час. След като всички кутии бъдеха доставени и двукратно проверени, общинският секретар мистър Уейнрайт щеше да нареди печатите да бъдат счупени и да започне преброяването. Истинско чудо щеше да е, ако резултатите се обявят преди един след полунощ.

Сам Уейнрайт не беше от хората, на които им е писано да чупят рекорди по скорост на вода или суша. Сигурно на надгробния му камък щяха да изсекат думите „Бавно, но сигурно“. Джайлс бе имал вземане-даване с общинския секретар по местни въпроси през последното десетилетие, но така и не знаеше на коя партия е привърженик. Може би просто не гласуваше. Едно обаче беше сигурно — това щяха да са последните избори за Уейнрайт, тъй като в края на годината щеше да се пенсионира. Лично според Джайлс градът щеше да извади голям късмет, ако можеше да намери негов достоен заместник. Някой можеше и да наследи Уейнрайт, но никой не би могъл да го замести, както бе казал Томас Джеферсън, когато станал американски посланик във Франция след Бенджамин Франклин.

Един-двама минувачи помахаха на Джайлс, докато вървеше към Градския съвет, но повечето просто не му обърнаха внимание. Джайлс се замисли за живота си и какво ли ще прави, ако не стане депутат от Бристолското пристанище. След две седмици щеше да навърши трийсет и пет. Вярно, не беше стар, но откакто се беше върнал в Бристол след войната, беше работил само едно нещо и, честно казано, не го биваше особено за друго. Това бе вечният проблем за всеки депутат, чието място не е сигурно.

Мислите му се насочиха към Вирджиния, която можеше да направи живота му много по-лесен, ако беше подписала един лист преди половин година. Сега осъзнаваше, че изобщо не е смятала да го прави. От самото начало бе възнамерявала да чака изборите, за да го zlepостави колкото се може повече. Беше сигурен, че именно тя е вкарала Фишър в борда на компанията, и дори се запита дали не му е пуснала мухата, че може да победи Джайлс на изборите и да заеме мястото му в Парламента.

Сигурно в момента седеше в дома си в Лондон и чакаше резултатите от изборите, макар че в действителност се интересувахе само от едно място. Дали се готвеше за поредната атака с акциите на компанията като част от дългосрочния ѝ план да постави на колене фамилия Барингтън? Беше сигурен, че Вирджиния ще си намери майстора в лицето на Рос Бюканан и Ема.

Грейс беше онази, която най-сетне успя да му отвори очите за Вирджиния, и след като го направи, никога повече не повдигна темата. Трябваше също да ѝ благодари и че го е срещнала с Гуинет. Тя много искаше да дойде в Бристол и да му помогне да си запази мястото, но пък и първа призна, че ако я видят с него на улиците, спечелилият от това ще бъде единствено Фишър.

Джайлс звънеше на Гуинет в Кеймбридж всяка сутрин, преди да тръгне за щаба, но не и когато се връщаше вечер, въпреки че тя непрекъснато му казваше, че може да я буди — той рядко се прибираще преди полунощ. Ако изгубеше, утре сутринта щеше да замине за Кеймбридж, за да изплаче болката си пред нея. Ако спечелеше, щеше да иде при нея следобед и да сподели триумфа си. Независимо от резултата нямаше да я изгуби.

— Успех, сър Джайлс — каза един минувач и го върна в реалния свят. — Сигурен съм, че ще се справите.

Джайлс отвърна на уверената усмивка на човека, но самият той не бе така сигурен.

Сградата на Градския съвет вече се издигаше пред него. Златните еднорози, кацнали в двата края на покрива, ставаха все по-големи с всяка следваща крачка.

Доброволците, избрани да помагат с преброяването, вече сигурно бяха по местата си. Преброяването се смяташе за голяма отговорност и обикновено се извършваше от местни юристи или старши представители на партиите. Също като при предишните четири избирателни кампании, мис Париш щеше да е начело на шестимата преброители на лейбъристите и Джайлс знаеше, че е поканила Хари и Ема в екипа си.

— Щях да взема и Себастиан, но той още не е достатъчно голям — каза тя на Джайлс.

— Ще е разочарован — отвърна Джайлс.

— Да, наистина се разочарова. Но му дадох пропуск, така че ще може да следи от балкона всичко.

— Благодаря.

— Не ми благодарете — каза мис Париш. — Иска ми се Себастиан да работеше през цялата кампания.

Джайлс си пое дъх и изкачи стъпалата на Градския съвет. Какъвто и да бе резултатът, не биваше да забравя да благодари на многото хора, които го бяха подкрепили и чиято единствена награда щеше да е победата. Спомни си думите на Стария Джак, когато бе отбелязал сто точки на крикет. Всеки може да бъде добър победител. Великият човек обаче си личи по начина, по който посреща поражението.

25.

Гриф Хаскинс го чакаше на входа. Ръкуваха се, сякаш не се бяха виждали от седмици.

— Ако спечеля — каза Джайлс, — ще те...

— Стига си се разнежвал — прекъсна го Гриф. — Имаме още работа.

Минаха през въртящата се врата и влязоха в основната зала. Хилядата седалки, които обикновено изпълваха помещението, бяха сменени с двайсет работни маси и дървени столове покрай тях.

Сам Уейнрайт стоеше на сцената с ръце на кръста и леко разкрячени крака. Наду свирка, за да обяви началото. Появиха се ножици, печатите бяха срязани, кутиите бяха отворени и обърнати и пред преброителите на масите бяха изсипани хиляди малки листчета, върху всяко от които имаше по три имена.

Първата работа на преброителите на всяка маса бе да сортират бюлетините на три купчини: едната за Фишър, втората за Барингтън, третата за Елсуърти.

Джайлс и Гриф обикаляха нервно залата и се опитваха да преценят по големината на купчините дали няма очевидно водеща страна. Но по всичко личеше, че силите са изравнени. Джайлс можеше да се радва на голяма преднина, ако се съдеше по купчината бюлетини от Удбайн, но пък Фишър излизаше победител, ако се гледаха кутиите от Аркадия авеню. Единственото сигурно бе, че либералите ще са на трето място.

В другия край на залата избухнаха аплодисменти — Фишър току-що бе влязъл заедно с агента си и неколцина видни поддръжници. Джайлс позна някои от тях от вечерта на дебата. Забеляза също, че Фишър е със скъпа риза и елегантен двуреден костюм и вече прилича на депутат. След като побъбри с един-двама преброители, той също започна да обикаля залата, като много внимаваше да не се натъкне на Барингтън.

Джайлс и Гриф, заедно с мис Париш, Хари и Ема продължиха бавно да вървят по пътеките и следяха как купчините бюлетини се

събират по десет, а после, когато станеха сто, се връзваха с широки сини или жълти ивици, за да се разпознават бързо. Накрая ги подреждаха по петстотин, подобно на войници на парад.

Проверяващите преглеждаха всяка редица, за да са сигурни, че в десетиците няма девет или единайсет бюлетини, и което бе още по-важно, че стотиците не са сто и десет или деветдесет. Ако сметнеха, че може би има грешка, можеха да поискат повторно преброяване на купчината в присъствието на мистър Уейнрайт или някой от заместниците му. А подобно нещо не бива да се допуска, предупреди екипа си мис Париш.

След два часа броене Гриф сви рамене, когато Джайлс шепнешком го попита как според него вървят нещата. По това време през 1951 г. вече беше определил, че Джайлс е спечелил, пък било то и само с няколкостотин гласа. Не и тази нощ обаче.

След като подреждаха спретнатите купчини по петстотин, преброителите вдигаха ръка, за да покажат на общинския секретар, че са приключили и са готови да потвърдят резултатите. Накрая, когато бе вдигната и последната ръка, мистър Уейнрайт отново наду свирката и обяви:

— А сега проверете още веднъж всяка купчина. Моля кандидатите и агентите им да бъдат така добри да се качат при мен на сцената.

Джайлс и Гриф първи изкачиха стъпалата, плътно следвани от Фишър и Елсуърти. На масата в средата на сцената, където всеки можеше да види какво точно става, имаше малка купчинка бюлетини. Не повече от десетина, прецени Джайлс.

— Господа — каза общинският секретар, — това са невалидните бюлетини. Според изборния закон аз и единствено аз трябва да реша дали някоя от тях следва да бъде включена в окончателното преброяване. Вие обаче имате право да възразите на преценката ми.

Уейнрайт застана над купчината, нагласи очилата си и огледа първата бюлетина. На нея беше маркирано името на Фишър, но имаше и надпис „Боже, пази кралицата“.

— Това несъмнено е глас за мен — каза Фишър още преди Уейнрайт да е изразил мнението си.

Общинският секретар погледна Джайлс и Елсуърти. Те кимнаха и секретарят постави бюлетината от дясната си страна. На следващата

бюлетина името на Фишър беше отбелязано с чавка вместо с хикс.

— Ясно е, че са искали да гласуват за мен — твърдо заяви Фишър.

Джайлс и Елсуърти отново кимнаха.

Общинският секретар постави бюлетината в купчината на Фишър и кандидатът на консерваторите се усмихна, но усмивката му бързо изчезна, когато видя следващите три бюлетини. На тях имаше чавки срещу името на Барингтън.

Дойде ред на бюлетина, на която имената и на тримата кандидати бяха задраскани и заместени с „Глас за Отчаяния Дан“. Всички се съгласиха, че гласът е невалиден. Следващата бюлетина беше с чавка до името на Елсуърти и беше приета като глас в полза на либерала. Осмата призоваваше „Не на бесилките“ и без коментар отиде към невалидните. Деветата имаше чавка в квадратчето на Барингтън и Фишър нямаше друг избор, освен да я признае. Така Джайлс вече имаше преднина 4:2, като оставаха още две бюлетини. Следващата имаше чавка до името на Барингтън и думата *никога* до името на Фишър.

— Тази трябва да отиде при невалидните — заяви Фишър.

— В такъв случай ще трябва да направя същото и с онази с надписа „Боже, пази кралицата“ — отбеляза общинският секретар.

— Напълно логично — обади се Елсуърти. — По-добре махнете и двете.

— Съгласен съм с майор Фишър — каза Джайлс. Даваше си сметка, че така ще увеличи преднината си на 4:1.

Фишър като че ли искаше да възрази, но премълча.

Всички погледнаха последната бюлетина. Уейнрайт се усмихна.

— Не и докато съм жив, предполагам — каза той, докато добавяше бюлетината с надпис „Независимост за Шотландия“ към невалидните.

След това отново провери всяка бюлетина и обяви:

— Четири гласа за Барингтън, един за Фишър и един за Елсуърти. — Записа числата в бележника си. — Благодаря, господа.

— Да се надяваме, че това не е единственото спечелено преброяване тази нощ — промърмори Гриф на Джайлс, докато слизаха от сцената, за да се върнат при мис Париш и проверяващите.

Общинският секретар отиде в предната част на сцената и отново наду свирката си. Заместниците му незабавно тръгнаха покрай масите, за да запишат окончателните резултати от всеки преброител и да ги предадат на началника си.

Мистър Уейнрайт внимателно проверяваше всяко число, преди да го въведе в сметачната машина — единствената отстъпка, която бе направил на модерния свят — и след като натисна за последен път копчето за събиране, записа окончателните резултати срещу трите имена, позагледа ги за момент и покани кандидатите отново да се качат на сцената. Каза им резултата и се съгласи с молбата на Джайлс.

Мис Париш се намръщи, когато видя Фишър да вдига палец на поддръжниците си и осъзна, че са изгубили. Погледна нагоре към галерията и видя, че Себастиан ѝ маха енергично. Тя му помаха в отговор, но отклони погледа си от него, когато мистър Уейнрайт почука микрофона. Залата се изпълни с напрегната тишина.

— В качеството си на главен преброител за избирателния район на Бристолско пристанище обявявам общия брой гласове, подадени за всеки кандидат, както следва: сър Джайлс Барингтън — осемнайсет хиляди седемстотин и четиринайсет; мистър Реджиналд Елсуърти — три хиляди четиристотин седемдесет и два; майор Александър Фишър — осемнайсет хиляди деветстотин и осем.

Поддръжниците на Фишър закрещяха ликуващо. Уейнрайт изчака залата да утихне и добави:

— Настоящият депутат поиска повторно преброяване и аз удовлетворих молбата му. Всеки преброител да бъде така добър да провери отново купчините си и да се увери, че не е направена грешка.

Преброителите започнаха да проверяват всички десет, после всички сто и накрая всички петстотин бюлетини, след което вдигаха ръце, за да обявят, че са приключили задачата си.

Джайлс погледна нагоре в мълчалива молитва и видя, че Себастиан му маха като полудял, но Гриф заговори и отклони вниманието му.

— Трябва да помислиш за речта си — каза агентът му. — Трябва да благодариш на общинския секретар, на екипа му, на своя екип и най-вече, ако Фишър се окаже победител, да проявиш великодушие. В края на краищата ще има и други избори.

Джайлс не беше сигурен, че ще има други избори за него. Тъкмо се канеше да го каже на глас, когато мис Париш забърза към тях.

— Извинете, че ви прекъсвам, но Себастиан май се опитва да привлече вниманието ви.

Джайлс и Гриф погледнаха към балкона. Себастиан се беше надвесил през парапета и буквално умоляваше някой от тях да се качи при него.

— Идете и вижте какъв му е проблемът — рече Гриф.

Мис Париш се качи на балкона. Себастиан я сграбчи за ръката, задърпа я към парапета и посочи надолу към залата.

— Виждате ли онзи човек със зелената риза в края на третия ред?

Мис Париш се загледа натам.

— Да. Какво?

— Мамеше.

— Как така е мамил? — попита мис Париш, като се мъчеше да скрие вълнението си.

— Обяви петстотин бюлетини за Фишър на един от заместниците на общинския секретар.

— Да, точно така — рече мис Париш. — Пред него има пет купчини по сто бюлетини.

— Знам — каза Себастиан. — Но една от купчините е с бюлетина на Фишър отгоре, а деветдесет и деветте отдолу са за чичо Джайлс.

— Сигурен ли си? — попита мис Париш. — Защото ако Гриф помоли мистър Уейнрайт да провери гласовете лично и се окаже, че грешиш...

— Сигурен съм — упорито заяви Себастиан.

Мис Париш все още не изглеждаше сигурна, но въпреки това едва ли не се затича надолу — нещо, което не ѝ се беше случвало от години. Щом се върна в залата, забърза към Джайлс, който се опитваше да изглежда уверен и бърбеше с Ема и Гриф. Каза им какво твърди Себастиан и думите ѝ бяха посрещнати с изумление. И четиримата погледнаха нагоре към балкона и видяха Себастиан да сочи трескаво мъжа със зелената риза.

— Според мен Себастиан може и да е прав — каза Ема.

— Вярвате, че е видял онзи човек да поставя бюлетина на Фишър върху една от нашите купчини? — попита Гриф.

— Да. Аз пък го видях на дебата миналия четвъртък. Тъкмо той попита защо през последния си мандат Джайлс е посещавал Кеймбридж по-често, отколкото Бристол.

Джайлс се вгледа по-внимателно в мъжа. Междувременно все повече и повече преброители вдигаха ръце. Проверката на резултатите беше почти приключила.

— Мисля, че си права — каза той.

Гриф ги остави, без да каже нито дума, бързо се качи на сцената и помоли общинския секретар да поговорят на четири очи.

След като чу твърденията на агента, мистър Уейнрайт погледна нагоре към Себастиан, след което премести поглед върху преброителя, който седеше в края на третата редица маси.

— Това е много сериозно твърдение, за да се прави въз основата на думите на едно дете — каза той и отново погледна Себастиан.

— Не е дете — каза Гриф. — А младеж. И освен това се обърнах към вас с официална молба да направите проверка.

— В такъв случай отговорността е на вашите плещи — каза Уейнрайт и отново погледна въпросния преброител. После извика двама от заместниците си и без никакви обяснения им нареди да го последват.

Тримата слязоха от сцената и тръгнаха право към масата в края на третия ред, следвани по петите от Джайлс и Гриф. Общинският секретар изгледа отгоре мъжа със зелената риза.

— Сър, ще позволите ли да заема мястото ви, тъй като агентът на сър Джайлс ме помоли да проверя бюлетините ви лично?

Мъжът бавно стана и се дръпна настрани, а Уейнрайт седна на стола му и огледа петте купчини с гласовете за Фишър пред себе си.

Взе първата купчина и махна синята гумена лента. Достатъчен му бе само повърхностен оглед, за да потвърди, че всички сто гласа са правилно определени за Фишър. Втората купчина даде същия резултат, третата също... вече единствено Себастиан, който гледаше от балкона, все още изглеждаше уверен.

Когато Уейнрайт махна горната бюлетина от четвъртата купчина, под нея цъфна хикс срещу името на Барингтън. Уейнрайт провери бавно и внимателно купчината и се оказа, че всички деветдесет и девет

бюлетини са за Барингтън. Накрая прегледа и петата купчина, която беше в полза на Фишър.

Никой не бе забелязал, че кандидатът на консерваторите се е присъединил към малката група около масата.

— Проблем ли има? — попита Фишър.

— Нищо, с което да не мога да се справя — отвърна общинският секретар и се обърна към единия си заместник. — Помолете полицията да изведе този господин от залата.

След това каза нещо на секретаря си, върна се на сцената и зае мястото си зад сметачната машина. Отново въведе бавно и методично всяко число, дадено му от заместниците. След като натисна копчето за събиране за последен път, записа новите резултати срещу името на всеки кандидат и когато най-сетне остана доволен, ги повика да се качат отново на сцената. Този път, когато чу новите числа, Джайлс не поиска ново преброяване.

Уейнрайт се върна при микрофона да обяви резултата от второто преброяване на аудиторията, която досега разчиташе единствено на слухове.

— ... обявявам общия брой гласове, подадени за всеки кандидат, както следва: сър Джайлс Барингтън — осемнайсет хиляди осемстотин и тринайсет; мистър Реджиналд Елсуърти — три хиляди четиристотин седемдесет и два; майор Александър Фишър — осемнайсет хиляди осемстотин и девет.

Този път ликуващите викове бяха нададени от поддръжниците на лейбъристите и минаха няколко минути, преди Уейнрайт да успее да съобщи на събралите се, че майор Фишър е поискал ново преброяване.

— Ще помоля всички преброители да проверят внимателно резултатите си за трети път и незабавно да съобщят на някой от заместниците ми дали има промени за докладване.

Когато Уейнрайт се върна на бюрото си, секретарят му подаде справочника, който бе поискал, и той прелисти няколко страници на „Избирателен закон на Маколи“, докато не намери текста, който си бе отбелязал предварително следобед. Докато Уейнрайт потвърждаваше схващането си за задълженията на главен преброител, хората на Фишър сновяха нагоре-надолу между масите и настояваха да видят втората бюлетина от всяка купчина за Барингтън.

След четирийсет минути Уейнрайт обяви, че няма промени в резултатите от второто преброяване. Фишър незабавно настоя за нова проверка на бюлетините.

— Не съм склонен да удовлетвори това искане — каза Уейнрайт. — Резултатите са еднакви при три отделни преброявания — добави той, като цитираше дословно думите на Маколи.

— Това не е вярно! — викна Фишър. — Еднакви са само два пъти. Много добре помните, че при първото преброяване водех с достатъчно преднина.

— Резултатите са еднакви и в трите случая — повтори Уейнрайт, — като се има предвид грешката, направена от вашия колега при първото преброяване.

— Мой колега ли? — избухна Фишър. — Това е безобразна клевета срещу мен! Никога през живота си не съм виждал онзи човек. Ако не оттеглите думите си и не наредите ново преброяване, ще бъда принуден утре сутринта да се посъветвам с адвокатите си.

— Това би било крайно неприятно — каза Уейнрайт, — защото не бих искал да видя съветник Питър Мейнард на свидетелската банка, опитващ се да обясни как никога не е виждал председателя на местната асоциация на собствената си партия, който в същото време е и кандидат за Парламента.

Фишър се изчерви до ушите и напусна сцената.

Мистър Уейнрайт стана от мястото си, излезе бавно напред и почука за последен път микрофона. Прочисти гърлото си и се обърна към залата.

— В качеството си на главен преброител за избирателния район на Бристолско пристанище обявявам общия брой гласове, подадени за всеки кандидат, както следва: сър Джайлс Барингтън — осемнайсет хиляди осемстотин и тринайсет; мистър Реджиналд Елсуърти — три хиляди четиристотин седемдесет и два; майор Александър Фишър — осемнайсет хиляди осемстотин и девет. Съгласно тези резултати обявявам сър Джайлс Барингтън за законно избран парламентарен представител на избирателен район Бристолско пристанище.

Парламентарният представител на Бристолското пристанище погледна нагоре към балкона и се поклони на Себастиан Клифтън.

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1955 — 1957

26.

— Да вдигнем чаши за мъжа, който ни спечели изборите! — извика Гриф, кацнал несигурно върху една маса наред с чаша шампанско в едната ръка и цигара в другата.

— За Себастиан! — извикаха всички сред смях и аплодисменти.

— Пил ли си някога шампанско? — попита Гриф, след като слезе несигурно и отиде при Себастиан.

— Само веднъж — призна Себастиан. — Когато приятелят ми Бруно навърши петнайсет и баща му ни заведе на вечеря в една кръчма. Така че това ми е втората чаша.

— Един съвет от мен — каза Гриф. — Не свиквай с него. Това е нектарът на богатите. Ние, момчетата от работническата класа — добави той, като го прегръщаше през раменете, — можем да си позволим една-две чашки годишно, при това за сметка на някой друг.

— Но аз смятам да стана богат.

— Защо ли не се изненадвам? — отвърна Гриф и отново напълни чашата му. — В такъв случай ще станеш шампански социалист, а бог ми е свидетел, имаме си достатъчно такива в нашата партия.

— Аз не съм от вашата партия — твърдо рече Себастиан. — Аз съм тори във всяко отношение, освен когато става дума за мястото на чичо Джайлс.

— В такъв случай ще трябва да дойдеш да живееш в Бристол — каза Гриф, докато новоизбраният парламентарист се присъединяваше към тях.

— Вероятността за това е малка — каза Джайлс. — Родителите му споделиха, че много се надяват да спечели стипендия в Кеймбридж.

— Е, щом ще е Кеймбридж вместо Бристол, сигурно ще виждаш чичо си по-често от нас.

— Май си прекалил с чашките, Гриф — каза Джайлс и потупа агента си по гърба.

— Щях да прекаля много повече, ако бяхме изгубили — отвърна Гриф и изпи чашата си на един дъх. — И гледай да не забравяш, че проклетите тори са увеличили мнозинството си в Парламента.

— Себ, трябва да се прибираме, ако искаме да си във форма за училище утре. Бог знае колко правила наруши през последните два часа.

— Мога ли преди това да се сбогувам с мис Париш?

— Да, разбира се. Аз междувременно ще оправя сметката. Изборите свършиха, така че питиетата са от мен.

Себастиан тръгна покрай групи доброволци, някои от които се олюляваха като клонки на вятъра, докато други бяха забили глави в масите и спяха или просто не можеха да помръднат. Забеляза мис Париш в едно сепаре в другия край на помещението в компанията на две празни бутилки шампанско. Когато най-сетне стигна до нея, не беше съвсем сигурен, че го е познала.

— Мис Париш, исках да ви благодаря, че ми позволихте да вляза в екипа ви. Научих много от вас. Искане ми се да бяхте от учителите ми.

— Много мил комплимент, Себастиан — рече мис Париш. — Боя се обаче, че се родих в неподходящия век. Ще мине много време преди жени да могат да преподават в училище за момчета. — Надигна се и го прегърна. — Успех, Себастиан. Надявам се да спечелиш стипендия в Кеймбридж.

— Какво искаше да каже мис Париш с това, че се е родила в неподходящия век? — попита Себастиан, докато двамата с Джайлс пътуваха към Имението.

— Че жените от нейното поколение не са имали възможността да правят кариера — отвърна Джайлс. — Тя е можела да стане чудесна учителка и стотици деца щяха да спечелят от нейната мъдрост и здрав разум. Истината е, че изгубихме две поколения мъже в световните войни и две поколения жени, на които не им бе даден шанс да заемат местата им.

— Чудесни думи, чичо Джайлс, но какво смяташ да направиш по въпроса?

Джайлс се засмя.

— Бих могъл да направя доста повече, ако бяхме спечелили изборите, защото утре сигурно щях да съм член на кабинета. А сега трябва да се задоволя само с работа от банките на опозицията.

— И майка ми ли ще има същия проблем? — попита Себастиан.
— Защото от нея би станал много добър депутат.

— Не, макар да не виждам как би могла да спечели избори и да влезе в Парламента. За жалост тя трудно понася глупаците, а това е част от трудовата характеристика на един депутат. Имам обаче чувството, че в крайна сметка ще изненада всички ни.

Джайлс спря колата пред Имението, изключи двигателя и вдигна пръст пред устните си.

— Ш-ш-ш. Обещах на майка ти, че няма да будя Джесика.

Тръгнаха на пръсти по чакъла и Джайлс отвори предпазливо вратата, като се молеше да не изскърца. Бяха в средата на коридора, когато Джайлс я видя, заспала свита в едно кресло до догарящите въглени в камината. Взе я нежно на ръце и я понесе нагоре по стълбите. Себастиан избърза пред него, отвори вратата на спалнята ѝ и дръпна одеялото, а Джайлс я сложи на леглото и я зави. И тъкмо да затвори вратата, чу гласа ѝ.

— Спечелихме ли, чичо Джайлс?

— Спечелихме, Джесика — прошепна Джайлс. — С четири гласа.

— Един от тях е мой — каза Джесика след дълга прозявка. — Убедих Албърт да гласува за теб.

— Това се равнява на два гласа — каза Себастиан. Но преди да успее да обясни защо, Джесика вече беше заспала.

Когато на следващия ден Джайлс се появи на закуска, по-скоро наближаваше време за обяд.

— Здравсти, здрасти, здрасти — каза той, докато минаваше покрай масата. Взе си чиния от бюфета, вдигна похлупаците на трите сребърни подноса и си сложи обилно количество бъркани яйца, бекон и печен фасул, сякаш още беше малко момче. Настани се между Себастиан и Джесика.

— Мама казва, че трябва да изпиеш чаша портокалов фреш и да хапнеш мюсли с мляко, преди да посегнеш към котлона — каза Джесика.

— И е напълно права — отвърна Джайлс, — но това няма да ми попречи да седя до любимата си приятелка.

— Не съм любимата ти приятелка — заяви Джесика и му затвори устата по-добре, отколкото би могъл да го направи който и да е министър от торите. — Мама ми каза, че любимата ти приятелка е Гуинет. Политици! — добави тя, имитирайки Ема, която избухна в смях.

Джайлс се опита да мине на по-сигурна почва и се обърна към Себастиан.

— Тази година ще играеш ли в основния отбор?

— Не и ако искаме да спечелим някой мач — отвърна момчето. — А и трябва да уча здравата, за да изкарам осем отлични оценки, ако искам да имам някакъв шанс да се преместя догодина.

— Това би се харесало на леля ти Грейс.

— Да не говорим за майка му — обади се Ема, без да откъсва поглед от вестника.

— Каква специалност ще избереш, ако успееш да влезеш? — попита Джайлс, който все още се мъчеше да се измъкне от дупката.

— Съвременни езици, с втора специалност математика.

— Е, ако наистина спечелиш стипендия в Кеймбридж, ще изпревариш и баща ти, и мен.

— Баща си и мен — поправи го Ема.

— Но не и мама или леля Грейс — напомни му Себастиан.

— Така е — призна Джайлс и реши да замълчи и да се съсредоточи върху сутрешната поща, която Марсдън му беше донесъл от Барингтън Хол. Отвори дълъг бял плик и извади листа, който очакваше от месеци. Прочете го два пъти за по-сигурно и чак заподскача от радост.

Всички спряха да се хранят и го зяпнаха. Накрая Хари попита:

— Да не би кралицата да те е поканила да съставиш правителство?

— Не. Но тази новина е дори по-добра — каза Джайлс. — Вирджиния е подписала документите за развода. Най-сетне съм свободен човек!

— Излиза, че ги е подписала в последния момент — обади се Ема и вдигна поглед от „Дейли Експрес“.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джайлс.

— В колонката на Уилям Хики има нейна снимка. Изглежда ми бременна в седмия месец.

— Пише ли кой е бащата?

— Не, но е снимана в прегръдката на херцог Арецо. — Ема подаде вестника на брат си. — И той явно иска всички да научат, че е най-щастливият мъж на света.

— След мен — поправи я Джайлс.

— Това означава ли, че никога вече няма да разговарям с лейди Вирджиния? — попита Джесика.

— Да, означава — отвърна Джайлс.

— Ура!

Джайлс отвори друг плик и извади от него чек. Прочете го и вдигна чашата си с кафе в памет на дядо си, сър Уолтър Барингтън, както и в името Рос Бюканан.

Ема кимна, когато той вдигна чека да ѝ го покаже, и каза само с устни: „И аз получих“.

След няколко минути вратата се отвори и влезе Денби.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър Джайлс, но доктор Хюз е на телефона.

— Тъкмо се канех да ѝ се обадя — каза Джайлс, взе пощата си и стана.

— Можеш да говориш на спокойствие от кабинета ми — каза Хари.

— Благодаря — рече Джайлс и почти изтича навън.

— Себ, май е по-добре и ние да тръгваме, ако искаме да стигнем навреме — каза Хари.

Себастиан позволи на майка си да го целуне и се качи горе да си вземе куфара. Когато се върна, Денби му държеше вратата отворена.

— Довиждане, мистър Себастиан — каза той. — Очакваме с нетърпение да ви видим отново през лятната ваканция.

— Благодаря, Денби — отвърна Себастиан и изтича на алеята.

Джесика го очакваше до вратата на колата. Той я прегърна и се настани на предната седалка до баща си.

— И гледай да вземеш с отличен и осемте изпита, за да мога да казвам на приятелките си колко умен е брат ми — заръча му Джесика.

Директорът пръв би признал, че момчето, което си бе взело отпуска, за да помогне на чичо си за парламентарните избори, не беше същото като младежа, върнал се в „Бийчкрофт Аби“ няколко дни по-късно.

Директорът на пансиона мистър Ричардс описа промяната като „прозрение по пътя към Бристол“. Когато се върна, за да кълве за последните си изпити, Клифтън вече не разчиташе само на повърхностното четене и естествената си дарба за езици и математика, благодарение на която винаги успяваше да премине в по-горен клас. За първи път в живота си той започна да работи здраво като не толкова талантливите си приятелчета Бруно Мартинес и Вик Кауфман.

И когато резултатите от изпитите бяха изложени на училищното табло, никой не се изненада, че и тримата ще продължат последната учебна година, макар че неколцина, но не и леля му Грейс, бяха изумени, че Себ е попаднал в групата избраници, които щяха да се състезават за стипендия в Кеймбридж.

Директорът на пансиона се съгласи Клифтън, Кауфман и Мартинес да делят един кабинет през последната си година и макар че Себастиан като че ли работеше здраво като двамата си приятели, мистър Ричардс каза на директора на училището, че все още се тревожи, че има опасност момчето отново да тръгне по стария път. Опасенията му можеха да се окажат неоснователни, ако през последната година в „Бийчкрофт Аби“ не се бяха случили четири събития, които щяха да определят бъдещето на Себастиан.

Първото беше в началото на новия срок, когато Бруно покани Себастиан и Вик да отпразнуват с баща му успешното вземане на изпитите в „Бийчкрофт Армс“. Себастиан прие с радост и очакваше с нетърпение отново да се отдаде на насладите на шампанското, но празненството бе отменено в последния момент. Бруно обясни, че неочакван ангажимент накарал баща му да промени плановете си.

— По-скоро е размислил — каза Вик, след като Бруно отиде на репетиция с хора.

— Какво имаш предвид? — попита Себастиан и вдигна глава от учебника.

— Мисля, че мистър Мартинес се е отказал, когато е разбрал, че съм еврейин и че Бруно няма да се съгласи да празнува без мен.

— Бих разбрал да се откаже, ако е разбрал, че си гола вода, Кауфман, но на кого му пука дали си еврейин, или не?

— На много повече хора, отколкото предполагаш — каза Вик. — Помниш ли какво стана, когато Бруно те покани на петнайсетия си рожден ден? Обясни, че му позволили да вземе само един гост и че догодина щял да е моят ред. Ние евреите не забравяме такива неща.

— И все пак не мога да повярвам, че мистър Мартинес ще отмени вечерята само защото си еврейин.

— Разбира се, че не можеш, Себ, но това е само защото родителите ти са цивилизовани. Те не съдят за хората по това в коя кошара са родени и са предали тази липса на предразсъдъци и на теб, без изобщо да го осъзнаваш. За жалост обаче ти не представляваш мнозинството, дори в това училище.

Себастиан понечи да възрази, но приятелят му още не беше приключил.

— Знам, че някои смятат, че ние евреите сме параноици относно холокоста. И кой може да ни вини след продължаващите разкрития за онова, което се е случвало в немските концлагери? Повярвай ми обаче, мога да надуша антисемит от трийсет крачки и е само въпрос на време сестра ти да се изправи пред същия проблем.

Себастиан избухна в смях.

— Джесика не е еврейка. В нея може би има нещо бохемско, но не и еврейско.

— Мога да те уверя, Себ, че е еврейка, макар че съм я виждал само веднъж.

Никак не беше лесно да накараш Себастиан да изгуби дар слово, но в случая Вик успя.

Второто събитие се случи през лятната ваканция, когато Себастиан отиде в кабинета на баща си, за да прегледат годишния отчет. Себастиан гледаше многобройните семейни снимки на бюрото на Хари и една привлече вниманието му — майка му, хванала под ръка

баща му, и чичо Джайлс на ливадата на Имението. По онова време майка му би трябвало да е на около дванайсет, може би на тринайсет, и беше с училищната си униформа от „Ред Мейдс“. За момент Себ си помисли, че вижда Джесика, толкова много си приличаха. Сигурно беше просто някаква игра на светлината. После обаче си спомни посещението в дома за сираци и колко бързо родителите му бяха отстъпили, когато той настоя, че Джесика е единственото момиче, което би приел за сестра.

— Като цяло е доста задоволително — каза баща му, след като обърна последната страница на отчета. — Съжалявам, че спираш латинския, но съм сигурен, че директорът има причини за това. И съм съгласен с доктор Банкс-Уилямс, че ако продължиш да се трудиш упорито, имаш големи шансове да спечелиш стипендия в Кеймбридж. — Хари се усмихна. — Банкс-Уилямс не си пада по хиперболите, но ми каза, че урежда да посетиш някогашния му колеж през следващия срок, тъй като се надява, че ще тръгнеш по неговите стъпки в Питърхаус, където самият той е бил стипендиант.

Себастиан още се взираше в снимката.

— Ти слушаш ли ме изобщо? — попита баща му.

— Тате — тихо каза Себ. — Не мислиш ли, че е дошло времето да ми кажеш истината за Джесика? — И погледна баща си в очите.

Хари избута отчета настрани, поколеба се за момент, после се облегна назад и му разказа всичко. Започна с това как дядото на Себастиан умрял от ръката на Олга Петровски, след което продължи с момиченцето, открито в кошница в кабинета му, и как Ема беше открила Джесика в дома за сираци в Бриджуотър. Когато приключи, Себ имаше само един въпрос.

— А кога ще кажеш истината и на нея?

— Аз самият си задавам този въпрос всеки ден.

— Но защо си чакал толкова дълго, татко?

— Защото не искам да минава през онова, което преживява всеки ден Вик Кауфман, както самият ти ми каза.

— Джесика ще мине през много по-лоши неща, ако сама се натъкне на истината — каза Себастиан. — Искаш ли аз да ѝ кажа?

Хари зяпна невярващо седемнайсетгодишния си син. „Кога едно дете става голям човек?“

— Не — каза той най-сетне. — Тази отговорност е моя и на майка ти. Трябва обаче да намерим подходящия момент.

— Няма да има подходящ момент — каза Себ.

Хари се опита да си спомни кога беше чувал тези думи.

Третото събитие беше първото влюбване на Себастиан. Не в жена, а в град. Беше любов от пръв поглед, защото никога не беше попадал на нещо така прекрасно, грабващо, желано и изкушаващо едновременно. Когато му обърна гръб, за да се върне в „Бийчкрофт“, Себастиан беше още по-твърдо решен да види името си изписано със златни букви на почетното табло на училището.

След като се върна от Кеймбридж, Себастиан започна да чете до часове, за чието съществуване не бе подозирал, и дори директорът на училището започна да вярва, че малко вероятното може да се окаже възможно. Но тогава Себастиан срещна втората си любов, което бе и последното събитие.

От известно време си даваше сметка за съществуването на Руби, но я забеляза едва през последния срок в „Бийчкрофт“. Сигурно и тогава нямаше да я забележи, ако не беше докоснала ръката му, докато се редяха на опашка за овесена каша. Себ прие, че е станало случайно, и щеше да забрави инцидента, ако той не се беше повторил на следващия ден.

Редеше се за допълнително овесена каша въпреки факта, че първия път Руби вече му беше сипала повече, отколкото на другите. Докато се обръщаше да се върне на масата си, тя пхна в ръката му бележка. Себастиан я прочете чак когато остана сам в кабинета си.

„На Скул Лейн в пет?“

Себ много добре знаеше, че Скул Лейн е забранена територия и че ако някое момче бъде хванато там, го очаква здраво конско от директора. Все пак реши, че рискът си заслужава.

Когато звънецът обяви края на последния час, Себ се измъкна от класната стая и направи дълга обиколка около игрищата, преди да прескочи дървената ограда и да се спусне по стръмния склон към Скул Лейн. Беше закъснял с петнайсет минути, но Руби се появи иззад едно дърво и тръгна право към него. Себастиан си помисли, че изглежда различно — и не само защото не беше с престилка, а с бяла блуза и черна плисирана пола. Беше разпуснала косата си и за първи път я виждаше с червило.

Не намериха много общи теми за разговор, но въпреки това продължиха да се срещат по два, понякога по три пъти седмично за не повече от половин час, тъй като и двамата трябваше да се върнат навреме за вечерята в шест.

Себ целуна Руби няколко пъти по време на втората среща, а после тя го запозна с усещането какво става, когато устните се разделят и езиците им се докоснат. Той обаче не напредна повече от това да я опипа и да се опита да открие различни части от тялото ѝ, докато се криеха зад едно дърво. Но когато до края на срока оставаха само две седмици, тя му позволи да разкопчае копчетата на блузата ѝ и да постави ръка на гърдата ѝ. Седмица по-късно Себ откри как да разкопчае сутиена ѝ и реши, че след като изпитите минат, ще има не една, а две дипломи.

И точно тогава всичко се обърка.

28.

— Временно отстранен?

— Не ми оставяш друг избор, Клифтън.

— Но до края на срока остават само четири дни, сър.

— И един бог знае какво щеше да направиш дотогава, ако не те бях отстранил — контрира директорът.

— Но с какво съм заслужил такова сурово наказание, сър?

— Мисля, че много добре знаеш с какво, Клифтън, но ако държиш да изредя на глас колко правила си нарушил през последните няколко дни, с радост ще го направя.

Себастиан едва не се ухили, когато си спомни последната лудория.

Д-р Банкс-Уилямс погледна записките, които си бе направил, преди да извика момчето в кабинета си, и продължи:

— Тъй като до края на срока остава по-малко от седмица и тъй като си взел изпитите, бих могъл да си затворя очите за това, че са те хванали да пушиш в стария павилион, и дори да игнорирам празната бутилка от бира под леглото ти, но последното ти провинение не може да бъде пренебрегнато така лесно.

— Последното ми провинение ли? — повтори Себастиан, като се наслаждаваше на смущението на директора.

— Това, че са те заварили в кабинета с прислужница след загасването на лампите.

На Себастиан му се прииска да попита дали щеше да му се размине, ако тя не беше прислужница и ако бяха оставили лампите запалени. Осъзна обаче, че подобно лекомислие само ще му докара още по-големи неприятности и че ако не беше спечелил стипендията в Кеймбридж, която бе първата за училището от повече от поколение, като едното нищо можеше да го изключат, а не да го отстранят временно. Въпреки това вече обмисляше как да превърне наказанието в почетен медал. След като Руби ясно бе дала да се разбере, че срещу скромно възнаграждение е готова да удовлетвори желанията му, Себастиан с радост беше приел условията и тя се бе съгласила да се

вмъкне през прозореца на кабинета му след загасването на лампите. И макар Себастиан за първи път в живота си да видя гола жена, бързо се досети, че Руби се е качвала през този прозорец и преди.

Директорът прекъсна мислите му.

— Трябва да те попитам нещо по мъжки — каза той още по-надут, отколкото обикновено. — Отговорът ти може да повлияе на решението ми дали да посъветвам приемащия наставник от Кеймбридж да отмени стипендията ти, което ще е тежък удар за всички нас в „Бийчкрофт“. Основната ми отговорност обаче е да се грижа за репутацията на училището.

Себастиан стисна юмруци и се опита да запази спокойствие. Временното отстраняване беше едно, а загубата на място в Кеймбридж — съвсем друго. Стоеше неподвижно и чакаше директора да продължи.

— Помисли добре, преди да отговориш на въпроса ми, Клифтън, защото това може да определи бъдещето ти. Кауфман и Мартинес имаха ли пръст в твоето... — Директорът се поколеба, мъчейки се да намери подходящата дума, но накрая се задоволи да повтори: — провинение?

Себастиан потисна усмивката си. Идеята Виктор Кауфман да произнесе думата „кюлоти“, още повече да се опита да свали тази част от облеклото от Руби, щеше да бъде посрещната с изумление и бурно веселие дори в по-долните класове.

— Мога да ви уверя, господин директор — каза Себастиан, — че никога не съм виждал Виктор да докосва цигара или да отпива и глътка бира. А колкото до жените, той се смуцава, когато трябва да се съблече и пред старшата медицинска сестра.

Директорът се усмихна. Явно Клифтън му беше дал отговора, който искаше да чуе. А допълнително предимство бе, че е самата истина.

— А Мартинес?

Себастиан трябваше да помисли хубаво, ако искаше да спаси приятеля си. Двамата с Бруно бяха неразделни, откакто Себастиан му се беше притекъл на помощ по време на един бой с възглавници в спалното през първия срок на първата година. Единственото престъпление на новото момче бе, че е „чужденец“ и нещо повече, че идва от страна, в която не се играе крикет. Себастиан пък

ненавиждаше тази игра и това само скрепи връзката им още по-здраво. Себастиан знаеше, че Бруно си угажда от време на време с някоя цигара и веднъж бяха пили бира в една местна кръчма, но беше след изпитите. Знаеше също, че Бруно не би отказал онова, което можеше да му предложи Руби. Не беше обаче сигурен какво от всичко това е известно на директора. Освен всичко това на Бруно също му бе предложено място в Кеймбридж през септември и макар да бе виждал баща му само два пъти, Себастиан не искаше да бъде виновникът, ако синът му не продължи в университета.

— А Мартинес? — повтори директорът малко по-твърдо.

— Бруно, както несъмнено знаете, господин директор, е ревностен католик и ми е казвал на няколко пъти, че първата жена, с която ще преспи, ще е неговата съпруга. — Това поне бе истина, макар приятелят му напоследък да не изразяваше мнението си чак толкова категорично.

Директорът кимна замислено и Себастиан тъкмо се запита дали няма да му се размине, когато д-р Банкс-Уилямс добави:

— А как стои въпросът с пушенето и пиенето?

— Веднъж си дръпна от моята цигара през ваканцията — призна Себастиан, — но му прилоша и доколкото знам, оттогава не е опитвал. — Е, поне не от снощи, едва не се изкуши да добави той.

Директорът не изглеждаше особено убеден.

— И съм го виждал да пие чаша шампанско веднъж, но чак след като му беше предложено място в Кеймбридж. При това бяхме с баща му.

Пропусна да каже, че когато мистър Мартинес ги върна в училище с червения си „Ролс-Ройс“, той успя да вмъкне тайно бутилката в кабинета и двамата с Бруно я довършиха след изгасването на лампите. Себастиан обаче бе чел доста от криминалетата на баща си и знаеше, че виновниците често се издават, като казват едно изречение повече от необходимото.

— Клифтън, благодарен съм ти за откровеността по този въпрос. Не е лесно да те разпитват за приятел. Никой не обича доносниците.

Последва нова дълга пауза, но Себастиан не я наруши.

— Явно няма причина да безпокоя Кауфман — рече накрая директорът, — макар че ще се наложи да поговоря с Мартинес, за да

съм сигурен, че няма да наруши някое училищно правило през последните си дни в „Бийчкрофт“.

Себастиан се усмихна, а по носа му се стече капка пот.

— Въпреки това писах на баща ти и му обясних, че ще се прибереш у дома няколко дни по-рано. Но поради прямотата ти и очевидното ти съжаление няма да информирам приемащия наставник, че си временно отстранен.

— Изключително съм ви благодарен, сър — с истинско облекчение каза Себастиан.

— А сега ще си събереш багажа и ще се приготвиш да си тръгнеш незабавно. Директорът на пансиона е предупреден и ще уреди превоза ти до Бристол.

— Благодаря, сър — каза Себастиан и наведе глава, за да не може директорът да види ироничната му усмивка.

— Не прави опити да се свържеш с Кауфман или Мартинес, преди да си напуснал територията на училището. И още нещо, Клифтън — училищните правила важат за теб до края на срока. Ако нарушиш дори едно от тях, няма да се поколебая да преосмисля позицията си относно влизането ти в Кеймбридж. Разбра ли ме?

— Абсолютно — каза Себастиан.

— Да се надяваме, че си научил нещо от това изживяване, Клифтън. Нещо, което ще ти бъде от полза в бъдеще.

— Да се надяваме — каза Себастиан.

Директорът стана и му подаде писмо.

— Моля да предадеш това на баща си веднага щом се прибереш у дома.

— Разбира се — каза Себастиан и прибра плика във вътрешния джоб на самото си.

Директорът протегна ръка и Себастиан я стисна, но не особено ентусиазирано.

— Успех, Клифтън — неуверено каза директорът.

— Благодаря, сър — отвърна Себастиан, излезе и тихо затвори вратата.

Директорът седна, доволен от начина, по който бе минала срещата. Изпитваше облекчение, но не и изненада, че Кауфман не е

участвал в този противен инцидент, особено като се имаше предвид, че баща му, Сол Кауфман, беше в училищното настоятелство, а също и директор на „Кауфман Банк“, една от най-уважаваните финансови институции в Лондон.

Определено не искаше да си разваля отношенията и с бащата на Мартинес, който неотдавна беше намекнал, че ще дари 10 000 паунда на училищната библиотека, ако синът му влезе в Кеймбридж. Директорът не беше съвсем сигурен как дон Педро Мартинес е натрупал състоянието си, но всички такси и допълнителни екстри винаги се плащаха със запис.

Клифтън, от друга страна, беше проблем от момента, когато влезе в училището. Директорът се беше опитвал да прояви разбиране предвид всичко, през което бяха минали майката и бащата на момчето, но търпимостта на училището си имаше граници. Всъщност, ако нямаше изгледи Клифтън да спечели стипендията в Кеймбридж, д-р Банкс-Уилямс нямаше да се поколебае да го изключи още преди време. Радваше се, че скоро ще му види гърба, и се надяваше, че той няма да се включи към Старите момчета.

— Старите момчета — каза директорът на глас.

Вечерта трябваше да говори на годишната им вечеря в Лондон и да представи доклада си за края на учебната година — неговата последна, след петнайсет години като директор. Не му пукаше особено за уелсеца, който беше избран да го наследи: той беше от онези, които не си връзваха вратовръзката, и може би щеше да остави Клифтън само с едно предупреждение.

Секретарката беше преписала речта му на машина и му бе оставила копие на бюрото, за да го прегледа и евентуално да нанесе някои последни промени. Искаше му се да я прочете още веднъж, но срещата с Клифтън бе направила това невъзможно. Всички промени трябваше да бъдат добавени на ръка във влака до Лондон.

Погледна си часовника, прибра речта в куфарчето и се качи в личните си покои. Остана доволен, че жена му вече е приготвила вечерното сако и панталоните, колосана бяла риза, папийонка, резервен чифт чорапи и тоалетни принадлежности. Ясно беше изразил пред председателя на Старите момчета неодобрението си, когато бяха гласували да престанат да носят бели папийонки и фракове на годишната вечеря.

Жена му го откара до гарата само минути преди пристигането на експреса за Падингтън. Директорът си купи билет за отиване и връщане в първа класа и забърза по надлеза към последния перон, където влакът тъкмо спираше, за да изсипе пътниците. Стъпи на перона и отново си погледна часовника. Разполагаше с четири минути. Кимна на железничаря, който сменяше червеното си флагче със зелено.

— Всички да се качват — извика той, докато директорът вървеше към първокласните купета в началото на влака.

Директорът се качи, седна на мястото си в ъгъла и бе посрещнат от облак дим. Отвратителен навик. Напълно споделяше мнението на кореспондента от „Таймс“, който смяташе, че железниците трябва да осигурят повече места за непушачи в първа класа.

Директорът извади речта от куфарчето и я сложи в скута си. Когато димът се разсея, вдигна очи и го видя да седи срещу него.

29.

Себастиан смачка фасата, скочи, грабна куфара си от багажника над седалката и излезе, без да каже нито дума. Много добре осъзнаваше, че макар да не каза нищо, директорът не откъсна нито за миг поглед от него.

Помъкна куфара през няколко вагона до края на влака и се намърда в претъпканата трета класа. Загледа се през прозореца и се опита да измисли някакъв изход от положението.

Може би да се върне в първа класа и да обясни на директора, че ще прекара няколко дни в Лондон с чичо си, депутатът сър Джайлс Барингтън? Но защо да го прави, след като му бе наредено да се върне в Бристол и да предаде писмото на д-р Банкс-Уилямс на баща си?

Истината бе, че родителите му бяха заминали за Лос Анджелис за церемонията, на която майка му щеше да получи дипломата си с пълно отличие, и щяха да се върнат в Англия едва в края на седмицата.

Защо не ми го каза от самото начало, несъмнено щеше да го попита Банкс-Уилямс, така че директорът на пансиона да ти купи съответния билет? Защото смяташе да се върне в Бристол в последния ден на срока, така че когато родителите му се върнеха в неделя, да не разберат нищо. Сигурно щеше да се получи, ако не се бе настанил в първа класа и не бе запалил цигара. В края на краищата беше предупреден какви ще са последствията, ако наруши още едно училищно правило преди края на срока. Край. Беше нарушил три правила още в първия час, след като бе излязъл от училището. Но пък откъде да знае, че ще се натъкне на директора?

Искаше му се да каже, че вече е от Старите момчета и може да прави каквото си иска, но знаеше, че това няма да проработи. А и ако решише да се върне в първа класа, имаше опасност директорът да открие, че билетът му е за трета — номер, който опитваше всеки път, когато пътуваше до и от училище в началото и края на срока.

Настаняваше се в ъгъла на купето, за да може да наблюдава коридора. Когато се появяваше кондукторът, се измъкваше и се скриваше в тоалетната, но не заключваше вратата и оставяше знака за

свободно. След като кондукторът продължеше в следващия вагон, Себастиан се връщаше в купето и оставаше там до края на пътуването. И тъй като влакът не спираше никъде, номерът винаги успяваше. Е, веднъж за малко да се провали, понеже кондукторът се върна. Себастиан моментално избухна в сълзи и се извини с обяснението, че майка му и баща му винаги пътували в първа класа и че той дори не знаел, че има и трета. Размина му се, но по онова време беше само на единайсет. Сега бе седемнайсетгодишен и никой не би му повярвал, дори кондукторът.

Нямаше никакви шансове за измъкване и след като прие, че няма да продължи в Кеймбридж през септември, Себастиан се замисли какво да прави, след като влакът пристигне на Падингтън.

Докато влакът летеше към столицата, директорът дори не погледна речта си.

Дали да потърси момчето и да му поиска обяснение? Знаеше, че директорът на пансиона му е купил билет за трета класа до Бристол, така че какво търсеше в първа класа, при това на път за Лондон? Да не би случайно да е объркал влака? Изключено. Просто не беше очаквал да го хванат. Както и да е, той пушеше, въпреки че изрично му беше казано, че училищните правила важат до последния ден. Момчето не бе издържало дори един час и ги бе нарушило. Нямаше смекчаващи вината обстоятелства. Клифтън просто го беше оставил без избор.

Утре сутринта трябваше да оповести пред учениците, че Клифтън е изключен. След това щеше да се обади на приемащия наставник в Питърхаус и на бащата на момчето, за да обясни защо синът му няма да продължи в Кеймбридж наесен. В края на краищата д-р Банкс-Уилямс трябваше да се грижи за доброто име на училището, което бе поддържал така грижливо през последните петнайсет години.

Обърна няколко страници от речта си и намери съответния откъс. Прочете думите, които бе написал за постиженията на Клифтън, поколеба се за момент и ги зачеркна.

Себастиан се чудеше дали да слезе пръв или последен. Нямаше кой знае какво значение, стига да внимаваше да не се натъкне на

директора.

Реши да е пръв и прекара последните дваайсет минути от пътуването, седнал на ръба на седалката. Провери джобовете си и установи, че разполага с един паунд, дванайсет шилинга и шест пенса — много повече от обичайното, защото директорът на пансиона му бе върнал всички джобни пари, които не бе изхарчил през срока.

Бе смятал да прекара няколко дни в Лондон и да се върне в Бристол в последния ден на срока, без абсолютно никакво намерение да предава писмото на директора на баща си. Извади го от джоба си. Беше адресирано до „Х. А. Клифтън, ескуайър: лично“. Себастиан се огледа, за да се увери, че никой не го следи, и го отвори. Прочете го бавно, после го прочете още веднъж. Писмото беше премерено, честно и, за негова изненада, не споменаваше нищо за Руби. Ако беше взел влака за Бристол, за да се прибере у дома и да предаде писмото на баща си, след като се върне от Америка, нещата щяха да са съвсем различни. По дяволите! Какво изобщо търсеше директорът в този влак?

Прибра писмото в джоба си и се опита да измисли какво ще прави в Лондон, защото определено нямаше да се върне Бристол, докато всичко не отшуми, а това нямаше да стане много скоро. Но колко време можеше да изкара с един паунд, дванайсет шилинга и шест пенса? Скоро щеше да разбере.

Беше до вратата на вагона много преди влакът да влезе в Падингтън и я отвори, докато още беше в движение. Скочи навън, затича се с всички сили към бариерата, тикна билета си на кондуктора и се смеси с тълпата.

Досега беше идвал в Лондон само веднъж, при това с родителите си, и тогава пред гарата ги чакаше кола, за да ги откара до къщата на чичо му на Смит Скуеър. Чичо Джайлс го беше завел до Тауър да види кралските бижута, а след това до музея на мадам Тюсо, където се полюбуваха на восъчните фигури на Едмънд Хилари, Бети Грейбъл и Дон Брамман, преди да седнат на чай и кифла в хотел „Риджънт Палас“. На следващия ден ги заведе в Камарата на общините и видяха Уинстън Чърчил да гледа свирепот от първия ред. Себастиан остана изненадан, когато видя колко е дребен.

Когато дойде време да се приберат, Себастиан каза на чичо си, че с нетърпение очаква отново да дойде в Лондон. Ето че сега беше тук,

но този път не го очакваше кола, а чичо му бе последният човек, при когото би се осмелил да отиде. Нямаше представа къде ще прекара нощта.

Докато вървеше през тълпата, един забързан млад мъж го блъсна и едва не го събори — и дори не си направи труда да се извини.

Себастиан излезе от гарата и се озова на улица с викториански къщи, на някои от които имаше табели, че предлагат легло и закуска. Избра си онази с най-ярко полираното чукче на вратата и най-подредените саксии на прозорците. Приятна жена в найлонова домашна роба на цветя отговори на почукването му и се усмихна дружелюбно на потенциалния си гост. Дори и да се бе изненадала да види младеж в ученическа униформа на прага си, не го показва с нищо.

— Заповядайте — каза тя. — Търсите къде да отседнете ли, сър?

— Да — отвърна Себастиан, изненадан от обръщението „сър“.
— Трябва ми стая за през нощта и се питах каква е цената?

— Четири шилинга на нощ заедно със закуската, или един паунд за седмица.

— Ще остана само една нощ — каза Себастиан. Явно на сутринта трябваше да потърси по-евтина квартира, ако възнамеряваше да остане в Лондон малко по-дълго.

— Заповядайте — каза тя, взе куфара му и тръгна по коридора.

Себастиан никога досега не бе виждал жена да носи куфар, но домакинята вече беше изкачила наполовина стълбите, преди той да успее да реагира по някакъв начин.

— Аз съм мисис Тибит — каза тя, — но редовните ми гости ме наричат Тиби. — И когато стигна площадката на първия етаж, добави:
— Ще ви настаня в седма стая. Тя е в дъното на къщата, така че едва ли ще се събудите от сутрешния трафик.

Себастиан нямаше представа за какво му говори, тъй като никога през живота си не се бе будил от трафик.

Мисис Тибит отключи вратата на седма стая и се дръпна настрана, за да направи път на госта си.

Стаята бе по-малка от кабинета му в „Бийчкрофт“, но подобно на собственичката, беше спретната и чиста. Имаше легло с чисти чаршафи и умивалник в ъгъла.

— Банята е в дъното на коридора — обясни мисис Тибит, преди да я е попитал.

— Размислих, мисис Тибит — каза той. — Ще взема стаята за цяла седмица.

Тя извади ключ от джоба на робата си, но преди да му го подаде, каза:

— В такъв случай цената е един паунд, предварително.

— Да, разбира се — каза Себастиан. Бръкна в джоба на панталона си и откри, че е празен. Опита друг джоб, после друг, но парите му ги нямаше никакви. Накрая коленичи, отвори куфара си и започна трескаво да търси сред дрехите.

Мисис Тибит постави ръце на кръста си. Усмивката ѝ беше изчезнала. Себастиан напразно тършуваше из багажа си, докато най-сетне не се отказа, просна се на леглото и се замоли Тибит да прояви малко повече съчувствие от директора.

Директорът влезе в стаята си в „Риформ Клуб“ и бързо се изкъпа, преди да се преоблече във вечерния костюм и да слезе долу.

Ник Джъд, председателят на Старите момчета, въведе почетния гост в приемната, при другите членове на комитета.

— Какво ще пиете, господин директор?

— Само сухо шери, благодаря.

Следващите думи на Джъд го обезпокоиха.

— Позволете пръв да ви поздравя — каза той, след като поръча питиетата, — за най-големите стипендии, спечелени от училището в Питърхаус. Достойна награда, увенчаваща последната ви година.

Директорът не каза нищо, но си даде сметка, че трите реда, които бе зачеркнал в речта си, ще трябва да бъдат върнати. Новината за изключването на Клифтън щеше да бъде оповестена по-късно. В края на краищата момчето беше спечелило стипендията и това нямаше да се промени, докато не разговаряше с приемащия наставник в Кеймбридж на сутринта.

За съжаление председателят не беше единственият, който спомена постижението на Клифтън, и когато стана да представи годишния си доклад, директорът не виждаше причина да съобщава на събранието какво беше възнамерявал да направи на следващия ден. Изненада се, че обявяването на стипендиите бе посрещнато с толкова продължителни аплодисменти.

Речта се прие добре и когато д-р Банкс-Уилямс си седна, толкова много от Старите момчета дойдоха на масата му да го поздравят и да му пожелаят щастливо пенсиониране, че едва не изпусна последния влак за Бийчкрофт.

Веднага щом се настани в първокласното купе, мислите му се върнаха към Себастиан Клифтън и той започна да си води бележки за обръщението утре; дойдоха му наум думи като „правила“, „почтеност“, „чест“, „дисциплина“ и „уважение“, и когато влакът спря в Бийчкрофт, вече беше готов с първата чернова.

Предаде билета си и с облекчение видя, че въпреки късния час жена му го чака с колата.

— Как мина? — попита го тя още преди да е затворил вратата.

— Мога да кажа, че речта ми бе приета добре, предвид обстоятелствата.

— Обстоятелства?

Докато стигнат до къщата, той вече й беше разказал всичко за злополучната среща с Клифтън във влака за Лондон.

— И какво възнамеряваш да направиш? — попита тя, докато той отключваше входната врата.

— Нямам избор. Утре ще обявя, че Клифтън е изключен и че за съжаление няма да продължи в Кеймбридж през септември.

— Мярката не е ли малко драконовска? — попита мисис Банкс-Уилямс. — В края на краищата може да е имал основателна причина да пътува за Лондон.

— Тогава защо изхвърча от купето веднага щом ме видя?

— Сигурно не е искал да прекарва целия път в компанията ти, скъпи. Все пак можеш да бъдеш доста плашещ.

— Но не забравяй, че го хванах и да пуши — каза той, без да обръща внимание на коментара й.

— И защо да не пуши? Намирал се е извън пределите на училището и не е бил *in statu pupillari*^[1].

— Съвсем ясно му заявих, че училищните правила важат за него до края на срока, в противен случай ще трябва да си понесе последствията.

— Искаш ли питие преди лягане, скъпи?

— Не, благодаря. Трябва да се опитам да се наспя. Утре няма да е лесно.

— За теб или за Клифтън? — поинтересува се тя, преди да изгаси лампата.

Себастиан седна на ръба на леглото и разказа на мисис Тибит всичко, което се бе случило през деня. Не скри нищо, дори ѝ показа писмото на директора.

— Не мислиш ли, че ще е по-добре да се прибереш у дома? Родителите ти ще се обезпокоят до смърт, ако не те заварят, когато се върнат. Пък и не можеш да си сигурен, че директорът ще те изключи.

— Повярвайте ми, мисис Тибит, Хили-Били вече си го е наумил и ще обяви решението си още утре сутринта.

— Въпреки това е по-добре да се прибереш у дома.

— Не мога, след като така ги разочаровах. Единственото, което са искали винаги, е да постъпя в Кеймбридж. Никога няма да ми простят.

— На твое място не бих била толкова сигурна — каза мисис Тибит. — Баща ми винаги казваше — ако имаш проблем, първо се наспи, преди да вземеш решение, за което по-късно може да съжаляваш. Нещата винаги изглеждат по-розови сутрин.

— Но аз дори нямам къде да преспя.

— Стига глупости — каза мисис Тибит и постави ръка на рамото му. — Ще пренощуваш тук. Но не и на празен стомах, така че след като си разопаковаш багажа, слез долу при мен в кухнята.

---

[1] В качеството си на ученик (лат.). — Б.пр. ↑

30.

Сервитьорката нахълта в кухнята и каза:

— Имам проблем с трета маса.

— Какъв проблем, Джанис? — спокойно попита мисис Тибит, докато чупеше две яйца и ги пускаше в един тиган.

— Не им разбирам нито думичка.

— А, да, мистър и мисис Ферер. Мисля, че са французи. Достатъчно ти е да знаеш само „ун“, „дю“ и „уф“.

Джанис не изглеждаше особено убедена.

— Просто говори бавно — каза ѝ мисис Тибит — и не повишавай тон. Не са виновни, че не знаят английски.

— Искате ли да превеждам? — попита Себастиан и остави ножа и вилицата си.

— Знаеш ли френски? — попита мисис Тибит, докато поставяше тигана на газовия котлон.

— Да.

— Тогава нямам нищо против.

Себастиан стана от масата и последва Джанис в салона. И деветте маси бяха заети. Джанис тръгна към двойка на средна възраст в отсрещния ъгъл на помещението.

— Bonjour monsieur — каза Себастиан. — Comment puis-je vous aider?^[1]

Гостът се сепна и го погледна объркано.

— Somos espanol.^[2]

— Buenos días, señor. Como puedo ayudarte? — повтори Себастиан въпроса си на испански.

Джанис стоеше до него и го гледаше невярващо.

— Volvere en uno momento — каза Себастиан на мистър и мисис Ферер и се върна в кухнята.

— И какво искат нашите французи? — попита мисис Тибит, докато чупеше поредните две яйца.

— Не са французи, а испанци — каза Себастиан. — Искат леко препечен черен хляб, по две яйца, варени три минути, и черно кафе.

— Нещо друго?

— Да. Питат как могат да стигнат до испанското посолство.

— Джанис, сервирай им кафето и филийките, а аз ще се погрижа за яйцата.

— Между другото, дадох ми това — каза Себастиан и сложи на масата монета от шест пенса.

Мисис Тибит се усмихна.

— Първият ти бакшиш.

— Първите пари, които съм печелил — каза Себастиан и бутна монетата по масата. — Значи сега ви дължа три шилинга и шест пенита.

Излезе от кухнята и взе телефонния указател от масата в коридора. Намери номера на испанското посолство, откри го на картата, обясни на мистър и мисис Ферер как да стигнат до Чешам Плейс и след минута се върна в кухнята с още шест пенса.

— Задръж ги — каза мисис Тибит. — И ще те направя партньор.

Себастиан свали самото си, нави ръкави и тръгна към умивалника.

— Сега пък какво си намислил?

— Ще измия чиниите — отвърна той, докато пускаше топлата вода. — Нали във филмите клиентите правят това, когато не могат да си платят сметката?

— Обзалагам се, че и това ти е за пръв път — каза мисис Тибит, докато поставяше две резенчета бекон до две пържени яйца. — Джанис, първа маса, мистър и мисис Рамсботъм от Йоркшър. И на тях не им разбирам нито думичка. Кажи ми, Себастиан — продължи тя, след като сервитьорката излезе от кухнята, — знаеш ли други езици?

— Немски, италиански, френски и иврит.

— Иврит? Да не си евреин?

— Не, но един приятел в училище е евреин и ме научи на иврит в часовете по химия.

Мисис Тибит се разсмя.

— Май е по-добре да тръгваш за Кеймбридж колкото се може по-бързо, защото просто не си квалифициран за мияч.

— Няма да ходя в Кеймбридж, мисис Тибит — напомни й Себастиан. — И нямам кого да обвинявам за това, освен себе си. Смятам обаче да ида на Итън Скуеър и да се опитам да намеря дома на

приятеля ми Бруно Мартинес. Би трябвало да се върне от училище в петък следобед.

— Добра идея — рече мисис Тибит. — Той със сигурност ще знае дали си изключен или... как беше другото?

— Временно отстранен — каза Себастиан, докато Джанис влизаше забързано в кухнята с две празни чинии — най-искрената похвала, която може да получи един готвач. Подаде ги на Себастиан и взе още две варени яйца.

— Пета маса — напомни ѝ мисис Тибит.

— А на девета искат още мюсли — каза Джанис.

— В такъв случай извади нов пакет от килера, заспала шматко.

Когато Себастиан приключи миенето, минаваше десет.

— Какво следва? — попита той.

— Джанис оправя салона и сменя покривките за утрешната закуска, а аз почиствам кухнята. Стаите се освобождават в дванайсет и след като гостите си тръгнат, сменяме чаршафите, оправяме леглата и поливаме цветята в саксиите.

— С какво да се заема аз? — попита Себастиан, докато си спускаше ръкавите.

— Вземи автобуса до Итън Скуеър и виж дали приятелят ти ще се върне в петък. — Себастиан си облече самото. — Но не и преди да си оправил леглото и да си подредил стаята си.

Той се разсмя.

— Започвате да говорите като майка ми.

— Ще го приема като комплимент. Гледай да се върнеш до един, защото очаквам германци и може да се окажеш полезен.

Себастиан тръгна към вратата.

— Ще ти потрябва това — добави тя и му подаде двете монети по шест пенса. — Разбира се, освен ако не си решил да вървиш пеша до Итън Скуеър и обратно.

— Благодаря, мисис Тибит.

— Тиби. Вече е ясно, че ще станеш редовен клиент.

Себастиан прибра монетите и я целуна по бузите, което за пръв път я накара да млъкне.

Той излезе от кухнята, преди тя да е дошла на себе си, качи се бързо по стълбите, оправя леглото и подреди стаята си и слезе в коридора да направи справка с картата. Остана изненадан, че Итън

Скуеър се произнася малко по-различно от училището, което бе отказало да приеме чичо му Джайлс заради някаква простъпка, за която никой в семейството не говореше.

Преди да излезе, Джанис го посъветва да вземе автобус 36, да слезе на Слоун Скуеър и да продължи пеша.

Първото, което забеляза, след като излезе, бе колко много хора бързат във всички посоки, с много по-различно темпо от жителите на Бристол. Нареди се на опашка на спирката. Няколко двуетажни автобуса пристигнаха и заминаха, преди да се появи един с номер 36. Той се качи на горния етаж и седна отпред, тъй като искаше да вижда добре всичко.

— Накъде, млади момко? — попита кондукторът.

— До Слоун Скуеър — отвърна Себастиан. — И бихте ли ми казали, когато стигнем?

— Два пенса.

Себастиан направо се омая от гледките, докато пътуваха през Марбъл Арч, по Парк Лейн и около Хайд Парк Корнър, но в същото време се опитваше да се съсредоточи върху това какво ще прави, когато стигне. Знаеше само, че Бруно живее на Итън Скуеър, но нямаше представа на кой номер. Надяваше се площадът да е малък.

— Слоун Скуеър! — извика кондукторът.

Себастиан бързо слезе, стъпи на тротоара и се огледа за някакъв ориентир. Погледът му се спря върху Кралския театър, където Джоан Плоурайт играеше в „Столовете“. Направи справка с картата, мина покрай театъра и зави надясно. Итън Скуеър се намираше на около двеста крачки.

Когато стигна, забави темпо с надеждата, че ще забележи червения „Ролс-Ройс“ на дон Педро, но от колата нямаше и следа. Едва сега си даде сметка, че ако не извади късмет, ще са му нужни часове, за да открие къде живее Бруно.

Докато обикаляше, забеляза, че близо половината къщи са превърнати в жилищни кооперации с апартаменти и до звънците има списък на обитателите. Другата половина си бяха къщи без никакъв знак кой живее в тях — имаха само месингови чукчета или звънец с надпис „Доставки“. Себастиан беше сигурен, че бащата на Бруно не е от онези, които биха делили входната врата с някой друг.

Изкачи стъпалата на № 1 и натисна звънеца за доставки. След секунди се появи иконом с дълъг черен жакет и бяла вратовръзка, който му напомни за Марсдън в Барингтън Хол.

— Търся мистър Мартинес — любезно каза Себастиан.

— Тук не живее джентълмен с такова име — отвърна икономът и затвори вратата преди Себастиан да успее да попита дали има някаква представа къде живее мистър Мартинес.

През следващия час Себастиан се сблъска с отговори от „Не живее тук“ до затръшнати в лицето му врати. В края на втория час, когато бе стигнал отсрещната страна на площада, повтори за пореден път въпроса си и една прислужница попита:

— Това да не е чуждестранният господин с червения „Ролс-Ройс“?

— Да, точно той — с огромно облекчение потвърди Себастиан.

— Мисля, че ще го откриете на номер четирийсет и четири, две врати по-натат — каза прислужницата и посочи.

— Много ви благодаря — каза Себастиан.

Забърза към № 44, изкачи стъпалата, пое дълбоко дъх и почука два пъти с чукчето.

Мина известно време, преди вратата да се отвори, и Себастиан се озова пред огромен мъж с яко телосложение: приличаше повече на боксьор, отколкото на иконом.

— Какво искаш? — попита той с акцент, който Себастиан не успя да разпознае.

— Тук ли живее Бруно Мартинес?

— Кой си ти?

— Себастиан Клифтън.

Тонът на мъжа моментално се промени.

— Да, чух да споменава за вас, но го няма.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Мистър Мартинес каза, че ще се прибере в петък следобед.

Себастиан реши да не задава повече въпроси и каза просто: „Благодаря“. Гигантът кимна отсечено и затръшна вратата. Или просто я затвори?

Себастиан се затича обратно към Слоун Скуеър, твърдо решен да се върне навреме, за да помогне на мисис Тибит с германските ѝ гости.

Взе първия автобус в посока към Падингтън. Щом се върна на Прейдстрийт 37, отиде при мисис Тибит и Джанис в кухнята.

— Успя ли, Себ? — попита тя веднага щом той влезе.

— Да! Открих къде живее Бруно — ликуващо обяви Себастиан.
— И...

— На Итън Скуеър четирийсет и четири — каза мисис Тибит, посочи му да седне и постави пред него чиния с кренвирши и пюре.

— Откъде знаете?

— Намерих фамилията Мартинес в телефонния указател, но когато се сетих да потърся, ти вече беше изчезнал. Разбра ли кога ще си дойде?

— Да, по някое време в петък следобед.

— В такъв случай ще останеш тук още два дни. — Себастиан я погледна смутено и тя добави: — Кое то може да се окаже добре дошло, защото германците ще останат до петък следобед, така че...

Енергично почукване на входната врата я прекъсна.

— Ако не греша, това трябва да е мистър Крол с приятелите си. Ела с мен, Себ. Да видим дали ще ги разбереш какво говорят.

Себастиан с неохота остави кренвиршите и пюрето и тръгна след мисис Тибит.

През следващите четирийсет и осем часа почти не мигна — мъкнеше куфари нагоре и надолу по стълбите, спираше таксите, сервираше питиета и, което бе най-важното, превеждаше безброй въпроси, от „Къде е Лондон Паладиум?“ до „Знаете ли добри германски ресторанти?“, на повечето от които мисис Тибит успяваше да отговори, без да ѝ се налага да прави справки с карти и наръчници. В четвъртък вечерта Себастиан се изчерви, когато му зададоха въпрос, на който не можеше да отговори, но мисис Тибит му се притече на помощ.

— Кажи им, че ще намерят всякакви момичета при театъра „Уиндмил“ в Сохо.

Немците се поклониха и излязоха.

Когато си тръгнаха в петък следобед, хер Крол даде на Себастиан един паунд и стисна топло ръката му. Себастиан връчи парите на мисис Тибит, но тя отказа да ги вземе.

— Твои са. Напълно си ги заслужил.

— Но не съм платил за нощувките и храната. А ако не го направя, баба ми, която беше управителка на „Гранд Хотел“ в Бристол, няма да ми позволи да ѝ доразкажа всичко.

Мисис Тибит го прегърна.

— Успех, Себ. — А когато го пусна, отстъпи назад, огледа го и добави: — Свали си панталоните.

Себастиан се смути повече, отколкото от въпроса на хер Крол къде могат да намерят заведение със стриптийз.

— Трябва да ги изглежда, ако не искаш да изглеждаш така, сякаш току-що се връщаш от работа — засмя се мисис Тибит.

---

[1] Добър ден, господине, с какво мога да ви помогна? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Аз съм испанец (исп.). — Б.пр. ↑

31.

— Не съм сигурен, че е тук — каза мъжът, когото Себастиан никога нямаше да забрави. — Но ще проверя.

— Себ! — отекна глас в мраморния коридор. — Толкова се радвам да те видя, друже — добави Бруно, докато стискаше ръката на приятеля си. — Боях се, че никога вече няма да те видя, ако слуховете са верни.

— Какви слухове?

— Карл, би ли помолил Елена да сервира чай в салона?

Бруно поведе Себастиан в къщата. В „Бийчкрофт“ Себ винаги беше начело, а Бруно го следваше по петите. Сега ролите се бяха разменили и гостът вървеше след домакина по дългия коридор. Себастиан винаги бе смятал, че е израснал в относителен комфорт и дори лукс, но онова, което видя в салона, сигурно би изненадало и някоя по-дребна кралска особа. Картините, мебелите, дори килимите щяха да изглеждат съвсем на мястото си в някой музей.

— Какви слухове? — нервно повтори Себастиан, докато седнаше на ръба на канапето.

— След малко ще стигна и до това — каза Бруно. — Първо обаче ми кажи защо изчезна така неочаквано? В един момент седиш с Вик и мен в кабинета, а в следващия изчезваш.

— Директорът нищо ли не каза на следващата сутрин?

— Нито дума, което само засили мистерията. Естествено, всички си имат свои теории, но тъй като директорът на пансиона и Банкс-Уилямс мълчат като гроб, никой не знае кое е истина и кое измислица. Попитах икономката, която знае всичко, но тя мълчи като пън, направо да не повярваш. Вик се боеше от най-лошото, но пък за него чашата винаги е наполовина празна. Убеден е, че са те изключили и че повече няма да чуем за теб, но аз му казах, че ще се видим отново в Кеймбридж.

— Боя се, че не — рече Себастиан. — Вик е прав.

И разказа на приятеля си всичко, което се бе случило след разговора с директора, без да скрива колко е отчаян, че е изгубил

мястото си в Кеймбридж.

Когато Себастиан завърши историята си, Бруно каза:

— Значи затова Хили-Били ме извика в кабинета си след сбора в сряда сутринта.

— Какво наказание ти наложи?

— Разжалва ме като префект и ме предупреди, че при още едно провинение ще бъда временно отстранен.

— А аз сигурно щях да се отърва само с временното отстраняване, ако Хили-Били не ме беше хванал да пуша във влака за Лондон — рече Себастиан.

— Защо си тръгнал за Лондон, след като си имал билет до Бристол?

— Смятах да се помотая тук до петък и да се върна у дома в последния ден на срока. Майка и татко ще се върнат от Щатите утре и реших, че няма да разберат нищо. Ако не се бях сблъскал с Хили-Били във влака, щеше да ми се размине.

— Но ако вземеш днес влака за Бристол, те пак няма да разберат.

— Няма начин — рече Себастиан. — Не забравяй какво каза Хили-Били. „Училищните правила важат за теб до края на срока — имитира директора той и се хвана за реверите на сакото. — Ако нарушиш дори едно от тях, няма да се поколебая да преосмисля позицията си относно влизането ти в Кеймбридж. Разбра ли ме?“ А само за един час, след като ме изрита от кабинета си, аз наруших три правила — и той ме видя!

В стаята влезе прислужница с голям сребърен поднос, отрупан с храна, каквато никой от двамата не бе вкусвал в „Бийчкрофт“.

Бруно си намаза една гореща кифличка с масло и каза:

— След като свършим с чая, иди в пансиона и си вземи нещата. Ще пренощуваш тук и ще опитаме да измислим какво да правим.

— Но какво ще каже татко ти?

— На връщане от училище му казах, че нямаше да отида в Кеймбридж през септември, ако ти не беше поел вината върху себе си. Той каза, че съм щастливец, че имам приятел като теб, и че би искал да ти благодари лично.

— Ако Банкс-Уилямс беше извикал първо теб, ти щеше да направиш абсолютно същото за мен, Бруно.

— Не е там работата, Себ. Той извика най-напред теб, така че аз се измъкнах само с конско, а на Вик съвсем му се размина, при това тъкмо навреме, защото се надяваше да опознае Руби по-отблизо.

— Руби — повтори Себастиан. — Разбрахте ли какво се е случило с нея?

— Изчезна в същия ден, в който изчезна и ти. Готвачът ми каза, че повече няма да я видим.

— И още ли си мислиш, че имам шанс да продължа в Кеймбридж?

Двете момчета се умълчаха.

— Елена — каза Бруно, когато прислужницата се върна с голям плодов кейк, — приятелят ми ще се върне на Падингтън да си вземе нещата. Би ли помолила шофьора да го закара? И се погрижи да приготвят една стая за гости, докато се върне.

— Шофьорът току-що излезе да вземе баща ви от офиса. Едва ли ще се приберат преди вечеря.

— В такъв случай ще трябва да вземеш такси — каза Бруно. — Но не и преди да си дегустирал плодовия кейк на готвача.

— Но аз едва имам пари за автобус, та какво остава за такси — прошепна Себастиан.

— Ще ти поръчам едно и ще го пиша на сметката на баща ми — каза Бруно и взе ножа за сладкиши.

— Чудесна новина — каза мисис Тибит, след като Себастиан ѝ разказа всичко, което се бе случило този следобед. — Но все пак си мисля, че трябва да се обадиш на родителите си и да им кажеш къде си. В края на краищата няма как да си сигурен, че си изгубил мястото си в Кеймбридж.

— Руби е изхвърлена, директорът на пансиона отказва да говори по въпроса, дори икономката, която никога не пропуска да си изкаже мнението, не продумва нито дума. Бъдете сигурна, мисис Тибит, няма да продължа в Кеймбридж. А и родителите ми ще се върнат от Америка чак утре, така че не мога да се свържа с тях, дори да го исках.

Мисис Тибит помълча, после каза:

— Е, щом ще си тръгваш, по-добре иди да си събереш нещата, защото стаята може да ми потрябва. Вече ми се наложи да отпратя

трима клиенти.

— Изобщо няма да се бавя.

Себастиан излезе от кухнята и изтича по стълбите до стаята си. След като си събра багажа и оправи стаята, се върна и видя, че мисис Тибит и Джанис го чакат в коридора.

— Беше паметна седмица, направо незабравима — каза мисис Тибит, докато отваряше външната врата. — Двете с Джанис едва ли ще я забравим.

— Когато седна да пиша мемоарите си, Тиби, ще ти посветя цяла глава — каза Себастиан, докато излизаха на тротоара.

— Дотогава отдавна ще си ни забравил — каза тя малко тъжно.

— Няма начин. Това място ще стане мой втори дом, ще видиш. — Себастиан лепна целувка на бузата на Джанис и прегърна силно Тиби. — Няма да се отървете така лесно от мен — добави, докато се качваше в чакащото такси.

Мисис Тибит и Джанис му махаха, докато таксито потегляше обратно към Итън Скуеър. Тиби искаше да му каже още веднъж да се опита да позвъни на майка си веднага щом тя се върне от Америка, но знаеше, че е безсмислено.

— Джанис, иди да смениш чаршафите в седма стая — каза тя, когато таксито зави надясно и изчезна от поглед, и бързо влезе в къщата.

Щом Себ нямаше да се свърже с майка си, щеше да го направи тя.

Вечерта бащата на Бруно заведе момчетата на вечеря в „Риц“. Пак имаше шампанско и Себастиан за пръв път опита стриди. Дон Педро, както настоя Себастиан да се обръща към него, му благодареше отново и отново, че е поел вината върху своите рамене и че е направил възможно Бруно да продължи в Кеймбридж. „Толкова британско“ — повтаряше непрекъснато.

Бруно ровеше мълчаливо храната си и рядко се включваше в разговора. Цялата му самоувереност от следобеда сякаш се бе изпарила в присъствието на баща му. Най-голямата изненада на вечерта обаче дойде, когато дон Педро разкри, че Бруно има двама по-големи братя, Диего и Луис — нещо, за което приятелят му никога не

бе споменавал, а и те определено не бяха идвали да го видят в училище. На Себастиан му се искаше да попита защо, но тъй като приятелят му продължаваше да седи с наведена глава, реши, че е по-добре да изчака, докато останат насаме.

— Работят с мен в семейния бизнес — каза дон Педро.

— А какъв е семейният ви бизнес? — невинно попита Себастиан.

— Импорт и експорт — отвърна дон Педро, без да навлиза в подробности.

После предложи на младия си гост първата му кубинска пура и попита какво смята да прави, след като няма да заминава за Кеймбридж.

— Май ще трябва да си търся работа — призна Себастиан, докато кашляше от пурата.

— Искаш ли да спечелиш сто паунда в брой? Можеш да свършиш една работа в Буенос Айрес и ще се върнеш в Англия към края на месеца.

— Благодаря, сър, много щедро от ваша страна. Но какво ще очаквате от мен срещу такава голяма сума?

— Ела с мен в Буенос Айрес следващия понеделник, остани за няколко дни като мой гост и после се върни с една пратка в Саутхамптън на борда на „Куин Мери“.

— Но защо аз? Нима някой от хората ви не може да изпълни подобна проста задача?

— Защото пратката съдържа семейни ценности — каза дон Педро, без да му мигне окото. — И ми трябва човек, който говори испански и английски и на когото мога да се доверя. Това, което си направил, когато Бруно е загазил, ме убеждава, че ти си подходящият човек. — Погледна Бруно и добави: — И може би това е моят начин да ти се отблагодаря.

— Много мило от ваша страна, сър — каза Себастиан, който не можеше да повярва на късмета си.

— Ще ти дам десет паунда в аванс — каза дон Педро и извади портфейла си. — Ще получиш другите деветдесет в деня, в който се върнеш в Англия.

Извади две банкноти от по пет паунда и ги сложи на масата. Парите бяха повече, отколкото Себастиан бе получавал през целия си

живот.

— Защо двамата с Бруно не се позабавлявате този уикенд? В края на краищата напълно сте го заслужили.

Бруно не каза нищо.

* * *

След като и последният гост беше обслужен, мисис Тибит заръча на Джанис да почисти салона и да приготви масите за утрешната закуска, но първо да измие чиниите, сякаш никога досега не ѝ бе давала подобни нареждания. После се качи горе. Джанис предположи, че отива в кабинета си да приготви списък за покупките. Мисис Тибит обаче седна на бюрото и се загледа в телефона. Наля си чаша уиски — нещо, което правеше много рядко, преди последният ѝ гост да си е легнал — отпи глътка и вдигна слушалката.

— Телефонни поръчки — каза и зачака да я свържат.

— Име? — попита гласът.

— Мистър Хари Клифтън — отвърна тя.

— Кой град?

— Бристол.

— Адрес?

— Не го зная, но той е прочут писател — каза мисис Тибит, като се мъчеше да говори така, сякаш го познава.

Изчака известно време и тъкмо започна да се чуди дали линията не е прекъснала, когато гласът каза:

— Името на абоната не фигурира в указателя, мадам. Не мога да ви свържа.

— Въпросът е спешен.

— Съжалявам, мадам, но не бих могъл да ви свържа дори да сте английската кралица.

Мисис Тибит затвори. Поседя известно време, като се чудеше дали няма друг начин да се свърже с мистър Клифтън. Накрая се сети за Джанис, слезе в кухнята и я попита:

— Откъде купуваш онези книжки, с които все си пълниш главата?

— От гарата, докато идвам на работа — отвърна Джанис, без да спира да мие чиниите.

Докато обмисляше отговора ѝ, мисис Тибит почисти печката и след като остана доволна от резултата, свали престилката си, сгъна я прилежно, взе пазарската кошница и заяви:

— Отивам на пазар.

Излезе от пансиона, но не зави надясно, както правеше всяка сутрин, когато искаше да посети месаря за най-добрия датски бекон, зарзаватчията за най-свежите плодове и хлебаря за най-топлите хлябове, току-що извадени от пещта и предлагани на разумна цена. Не и днес. Днес зави наляво и тръгна към гара Падингтън.

Държеше здраво чантата си, тъй като често ѝ се случваше да слуша разказите на разочаровани и ядосани гости как са били ограбени секунди след като кракът им стъпи в Лондон; Себастиан беше последният пример. Момчето беше толкова зряло за възрастта си — и в същото време ужасно наивно.

Мисис Тибит беше необичайно нервна, когато пресече улицата и се вля в оживената тълпа, влизаща в гарата. Може би защото никога досега не бе влизала в книжарница. Не беше имала много време за четене, откакто съпругът и малкият ѝ син бяха убити преди петнайсет години при една бомбардировка в Ийст Енд. Ако детето бе оцеляло, сега щеше да е горе-долу на възрастта на Себастиан.

Останала без покрив над главата, Тиби бе заминала на запад, подобно на птица, търсеща ново място за преживяване. Започна работа в пансиона „Сейф Хейвън“ като обща работничка. Три години по-късно стана сервитьорка и когато собственикът почина, тя не толкова наследи пансиона, колкото го взе, тъй като банката търсеше човек, който да плаща ипотеката.

Едва не фалира, но през 1951 г. бе спасена от Световното изложение, което привлече милион посетители в Лондон и пансионът за първи път излезе на печалба. И оттогава печалбата се увеличаваше с всяка година, макар и съвсем малко; ипотеката вече беше изплатена и бизнесът бе неин. Тиби разчиташе на редовните си посетители, за да изкара зимата, тъй като отрано беше научила, че онези, които разчитат единствено на случайни клиенти, скоро затварят врати.

Върна се в реалността, огледа се и видя табелата „У. Х. Смит“. Загледа как пътниците влизат и излизат забързано от книжарницата.

Повечето си купуваха само вестник за половин пени, но имаше и такива, които разглеждаха рафтовете отзад.

Тя влезе и застана безпомощно в средата на книжарницата. Забеляза една жена с дървена количка да слага книги по рафтовете, отиде при нея, но не посмя да прекъсне работата ѝ.

Жената я погледна и попита любезно:

— С какво мога да ви помогна, мадам?

— Да сте чували за писателя Хари Клифтън?

— О, разбира се — отвърна жената. — Той е един от най-популярните ни автори. Нещо конкретно ли търсите от него? — Мисис Тибит поклати глава. — Тогава да идем да видим с какво разполагаме.

Заведе я при секцията с табела „Криминалета“. Серията „Загадките на Уилям Уоруик“ беше подредена в спретната редица и празните места потвърждаваха колко популярен е авторът.

— Разбира се — продължи жената, — разполагаме и със затворническите дневници, както и с биографията от лорд Престън, озаглавена „Принципът на наследяването“, която е невероятно интересна и се занимава със случая Клифтън-Барингтън. Спомняте ли си го? Беше на първите страници на вестниците седмици наред.

— Кой от романите на мистър Клифтън ще ми препоръчате?

— Всеки път, когато ми задават този въпрос за който и да било автор — отвърна жената, — винаги препоръчвам да започнат с първата му книга.

И взе от рафта „Уилям Уоруик и случаят със слепия свидетел“.

— А онази книга за наследяването ще ми разкаже ли повече за фамилията Клифтън?

— Да. И освен това е интересна като роман — каза жената и поведе мисис Тибит към биографичния отдел. — Три шилинга, мадам. — И ѝ подаде двете книги.

Мисис Тибит се върна в пансиона малко преди обяд и Джанис се изненада, като видя, че кошницата ѝ е празна. И се изненада още повече, когато работодателката ѝ се затвори в кабинета си и излизаше само когато на вратата почукаше евентуален клиент.

На мисис Тибит ѝ бяха нужни два дни и две нощи да прочете „Принципът на наследяването“ от Рег Престън и накрая осъзна, че ще ѝ се наложи да посети друго място, където никога не бе стъпвала, и че това ще е много по-изнервящо от посещението ѝ в книжарницата.

В понеделник сутринта Себастиан слезе за закуска рано, тъй като искаше да поговори с бащата на Бруно, преди да е заминал на работа.

— Добро утро, сър — каза той, докато сядаше на масата.

— Добро утро, Себастиан — отвърна дон Педро и остави вестника си. — Е, реши ли дали ще дойдеш в Буенос Айрес с мен?

— Да, сър. С голямо удоволствие, стига да не съм закъснял.

— Изобщо не е проблем — каза дон Педро. — Само гледай да си готов, когато се върна.

— По кое време заминаваме, сър?

— Към пет следобед.

— Ще съм готов и ще чакам — каза Себастиан.

В този момент дойде и Бруно.

— Себастиан ще пътува с мен до Буенос Айрес — каза дон Педро, след като синът му седна. — Ще се върне в Лондон в края на месеца. Погрижи се да го посрещнеш, когато пристигне.

Бруно понечи да каже нещо, но точно тогава се появи Елена, сложи в средата на масата кошничка препечени филийки и попита Бруно:

— Какво желаете за закуска, сър?

— Две варени яйца.

— За мен също — каза Себастиан.

— Трябва да тръгвам — каза дон Педро и стана. — Имам среща на Бонд стрийт. — Обърна се към Себастиан и добави: — Гледай да си готов за тръгване в пет. Не можем да си позволим да изпуснем отлива.

— Очаквам с нетърпение, сър — с искрено вълнение отвърна Себастиан.

— Приятен ден, папа — каза Бруно, докато баща му излизаше. Не каза нито дума повече, докато не чу външната врата да се затваря. После погледна Себастиан и попита: — Сигурен ли си, че вземаш правилното решение?

Мисис Тибит беше изнервена. Не беше убедена, че е в състояние да премине през всичко това. Когато гостите седнаха за закуска, получиха преварени яйца, изгорели филийки и хладък чай. Накрая

Джанис излезе виновната, нищо че мисис Тибит не беше пазарувала през последните два дни, така че хлябът беше корав, плодовете позагнили и беконът бе свършил. Джанис изпита облекчение, когато последният недоволен гост напусна салона. Един дори отказа да плати сметката.

Слезе долу в кухнята да види как се чувства мисис Тибит, но нея я нямаше никаква. Джанис се зачуди къде ли е изчезнала.

Мисис Тибит беше в автобус 148 и пътуваше към Уайтхол. Не знаеше дали ще може да се справи. Дори той да се съгласеше да се срещне с нея, какво щеше да му каже? От друга страна, какво ѝ влизаше в работата? Беше така погълната от тревоги и мисли, че автобусът мина през Уестминстър Бридж, преди да слезе. Върна се пеша по моста над Темза, но не за да се любува на гледката, както правеха туристите.

На няколко пъти промени решението си, преди да стигне площада на Парламента. Крачките ѝ ставаха все по-бавни и по-бавни, докато накрая не спря пред входа на Камарата на общините и, подобно на жената на Лот, замръзна на място.

Старшият портиер, който бе свикнал да се сблъсква с хора, изпълнени с нерешителност при първото си посещение тук, се усмихна на замръзналата статуя.

— Мога ли да ви помогна, мадам?

— Тук ли мога да се срещна с депутат?

— Имате ли уговорена среща?

— Нямам — каза мисис Тибит с надеждата, че ще я отпратят.

— Не се безпокойте, само малцина имат. Дано само въпросният депутат да е в Парламента и в момента да е свободен. Ако се наредите на опашката, някой от колегите ми ще ви помогне.

Мисис Тибит изкачи стъпалата, мина покрай Уестминстър Хол, нареди се на дългата мълчалива опашка и чак сега си спомни, че не е казала на Джанис къде отива.

Редът ѝ дойде и я отведоха в Централното лоби, където някакъв служител я насочи към рецепцията.

— Добър ден, мадам — каза дежурният чиновник. — С кой депутат искате да се видите?

— Със сър Джайлс Барингтън.

— От неговия район ли сте, мадам?

„Още един шанс да се измъкна“, бе първата ѝ мисъл.

— Не. Трябва да разговарям с него по личен въпрос.

— Разбирам — каза чиновникът, сякаш нищо не бе в състояние да го изненада. — Ако ми кажете името си, ще попълня посетителската карта.

— Мисис Флорънс Тибит.

— Адрес?

— Прейд стрийт трийсет и седем.

— Какво желаете да обсъдите със сър Джайлс?

— Става въпрос за племенника му, Себастиан Клифтън.

Чиновникът попълни картата и я предаде на вътрешния куриер.

— Колко време ще се наложи да чакам? — попита тя.

— Депутатите обикновено реагират доста бързо. Но все пак е по-добре да седнете и да го изчакате — каза той и посочи зелените пейки покрай стените.

Залата беше претъпкана — депутатите бяха дошли да изслушат финансовия министър Питър Торникрофт, който обясняваше, че ограниченията върху потреблението на бензин ще бъдат вдигнати след края на Суецката криза.

Куриерът забеляза сър Джайлс Барингтън на обичайното му място и предаде картата на един депутат в края на третия ред, откъдето тя започна бавния си път напред — всеки депутат поглеждаше името и я предаваше нататък по реда, докато тя най-сетне стигна до сър Джайлс.

Представителят на Бристолското пристанище пхна картата в джоба си и скочи на крака веднага щом външният министър приключи с отговарянето на предишния въпрос, с надеждата да привлече вниманието на председателя.

— Сър Джайлс Барингтън — обяви председателят.

— Може ли господин външният министър да каже как ще се отрази президентското изявление на британската индустрия и най-вече на онези наши граждани, които работят в сферата на отбраната?

Мистър Селвин Лойд се изправи и се хвана за парапета на банката.

— Мога да уверя почитаемия джентълмен, че поддържам постоянна връзка с нашия посланик във Вашингтон и той ме уверява...

Докато мистър Лойд отговори и на последния въпрос, минаха почти четирийсет минути и Джайлс напълно забрави за посетителската карта.

А после, докато седеше в бюфета с колеги, извади портфейла си и картата падна на пода. Джайлс я взе и погледна името, но мисис Тибит не му говореше нищо. Обърна картата, прочете съобщението, скочи и изхвърча навън. Спря едва когато стигна Централното лоби. Молеше се жената да не се е отказала. Стигна до бюрото на дежурния и го помоли да извика мисис Тибит.

— Съжалявам, сър Джайлс, но дамата напусна преди малко. Трябвало да се връща на работа.

— По дяволите! — изруга Джайлс, обърна картата и погледна адреса.

32.

— Прейд стрийт, Падингтън — каза Джайлс, докато скачаше в таксито пред входа за депутати. — И вече съм закъснял, така че дай газ.

След като разбра, че мисис Тибит е напуснала Камарата на общините, Джайлс звънна на зет си да му каже за странното съобщение. Първата реакция на Хари бе да скочи на следващия влак за Лондон, но Джайлс успя да го спре — спокойно можеше да е и фалшива тревога. Освен това бе напълно възможно Себастиан в момента да пътува за Бристол.

Джайлс седеше като на тръни, мислено заповядваше на всеки светофар да светне зелено и караше шофьора да минава в другото платно всеки път, когато можеше да спечели мъничко преднина. Непрекъснато мислеше за онова, което бяха изживели Хари и Ема през последните два дни. Дали бяха казали на Джесика? Ако го бяха направили, тя сигурно седеше на горното стъпало на Имението и чакаше с безпокойство завръщането на Себастиан.

Докато спираше пред №37, шофьорът се запита какво може да търси един член на Парламента в пансион в Падингтън. Но това не беше негова работа, особено след като джентълменът му беше бутнал голям бакшиш.

Джайлс изхвърча от таксито, изтича до вратата и удари няколко пъти с чукчето. След секунди една млада жена отвори и каза:

— Съжалявам, сър, но нямаме свободни стаи.

— Не търся стая — отвърна Джайлс. — Искам да се видя с... — погледна картата, — с мисис Тибит.

— За кого да предам?

— Сър Джайлс Барингтън.

— Почакайте тук, ще й съобщя — отвърна младата жена и затвори вратата.

Джайлс стоеше на тротоара и се питаше дали Себастиан не е бил през цялото време тук, на стотина крачки от гара Падингтън.

След минута вратата се отвори отново.

— Ужасно съжалявам, сър Джайлс — смутено каза мисис Тибит. — Джанис няма представа кой сте. Моля, заповядайте в дневната.

След като настани Джайлс в удобен стол с висока облегалка, мисис Тибит му предложи чай.

— Не, благодаря — каза той. — С нетърпение очаквам да разбера дали имате новини за Себ. Родителите му не са на себе си от притеснение.

— Разбира се, горките — каза мисис Тибит. — На няколко пъти му казах да се обади на майка си, но...

— Но? — прекъсна я Джайлс.

— Дълга история, сър Джайлс, но ще гледам да ви я разкажа колкото се може по-бързо.

Десет минути по-късно мисис Тибит свърши разказа си с това как е видяла Себастиан за последен път, когато заминал с такси обратно за Итън Скуеър, и как оттогава не е чувала за него.

— Значи според последната ви информация той е останал при приятеля си Бруно Мартинес на Итън Скуеър четирийсет и четири?

— Точно така, сър Джайлс. Но аз...

— Много съм ви задължен — каза Джайлс, докато ставаше и вадеше портфейла си.

— Не ми дължите нищо, сър — отсече мисис Тибит. — Направих всичко това за Себастиан, а не заради вас. Но ако приемете един съвет от мен...

— Да, разбира се — каза Джайлс и отново седна.

— Себастиан се тревожи, че родителите му ще са ядосани, че е изпуснал шанса си да отиде в Кеймбридж и...

— Но той не е изгубил мястото си в Кеймбридж — прекъсна я Джайлс.

— Това е най-добрата новина, която чувам за тази седмица. По-добре го намерете бързо и му го кажете, защото той няма да иска да се прибере у дома, докато си мисли, че родителите му са му сърдити.

— Оттук отивам направо на Итън Скуеър четирийсет и четири — каза Джайлс и стана пак.

— Преди да тръгнете — каза мисис Тибит, без да помръдва от мястото си, — трябва да знаете, че той е поел върху себе си вината на приятеля си, поради което Бруно Мартинес не е бил наказан по същия начин. Така че може би заслужава потупване по гърба вместо конско.

— Вие сте невероятна, мисис Тибит. Трябвало е да станете дипломат.

— А вие сте ласкател, сър Джайлс, подобно на повечето членове на Парламента. Не че ми се е случвало да се срещам с други — призна тя. — Но да не ви задържам повече.

— Още веднъж ви благодаря. След като намеря Себастиан и оправим нещата — каза Джайлс, докато ставаше за трети път, — какво ще кажете да дойдете в Камарата на общините да пием чай?

— Много любезно от ваша страна, сър Джайлс. Но не мога да си позволя два почивни дни за една седмица.

— Тогава ще го направим следващата седмица — каза Джайлс, докато отваряше външната врата и излизаше на тротоара. — Ще пратя кола да ви вземе.

— Много мило от ваша страна, но...

— Никакво но. Себастиан е извадил късмет, огромен късмет, че е спрял на трийсет и седми номер.

Телефонът иззвъня и дон Педро отиде до него, но не вдигна слушалката, преди да се увери, че вратата на кабинета е затворена.

— Вашият международен разговор с Буенос Айрес, сър.

Чу се прещракване и друг глас каза:

— Диего.

— Слушай внимателно. Всичко се подреди по мед и масло, в това число и троянският ни кон.

— Това означава ли, че „Сотбис“ са се съгласили да...

— Скулптурата ще бъде включена в продажбите им в края на месеца.

— Значи ни трябва само куриер.

— Мисля, че намерих идеалния човек. Един училищен приятел на Бруно, който си търси работа и владее отлично испански. Още похубавото е, че чичо му е в Парламента, а един от дядовците му е бил лорд, така че си пада синя кръв по стандартите на англичаните, а това само ще улесни нещата.

— Той знае ли защо си го избрал?

— Не. И най-добре да си остане тайна — каза дон Педро — Така ще можем да останем настрана от цялото упражнение.

— Кога ще пристигне в Буенос Айрес?

— Довечера заминава с мен с кораб и ще се върне в Англия много преди някой да се е досетил какво правим.

— Мислиш ли, че е достатъчно голям, за да свърши такава важна работа?

— Момчето е по-възрастно от годините си. Още по-хубавото е, че обича да поема рискове.

— Звучи идеално. Бруно в играта ли е?

— Не. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Съгласен — каза Диего. — Имаш ли задачи за мен, преди да пристигнеш?

— Погрижи се товарът да е готов и да е регистриран в „Куин Мери“ за обратния път.

— А банковите документи?

Мислите на дон Педро бяха прекъснати от внимателно почукване по вратата. Той се обърна и видя Себастиан да влиза в стаята.

— Надявам се, че не ви прекъсвам, сър.

— Не, в никакъв случай — каза дон Педро, затвори телефона и се усмихна на младежа, който бе станал последното парче от пъзела.

Джайлс си помисли дали да не спре при първата телефонна кабина, за да звънне на Хари и да му съобщи, че е открил Себастиан и отива да го вземе, но реши, че ще е по-добре първо да се види с момчето.

Колите по Парк Лейн бяха броня до броня, а шофьорът на таксито нямаше никакво намерение да се промушва в пролуките, още по-малко да включва сигналните светлини. Джайлс пое дълбоко дъх. „Какво значение има, ако пристигна няколко минути по-късно?“, помисли си, докато завиваха по Хайд Парк Корнър.

Таксито най-сетне спря пред Итън Скуеър 44 и Джайлс плати точната сума според брояча, преди да изкачи стъпалата и да почука. Отвори му някакъв великан и му се усмихна така, сякаш го беше очаквал.

— Да, сър?

— Търся племенника си, Себастиан Клифтън. Разбрах, че е тук с приятеля си Бруно Мартинес.

— Наистина беше тук, сър — любезно каза икономът. — Но преди двайсетина минути заминаха за летището.

— Знаете ли кой полет ще вземат? — попита Джайлс.

— Нямам представа, сър Джайлс.

— Къде отиват?

— Нямам представа, сър Джайлс.

— Благодаря — каза Джайлс, разбрал, че няма да научи нищо повече. Обърна се да потърси друго такси, докато вратата се затваряше зад него. Забеляза осветен жълт знак и вдигна ръка, а колата незабавно направи обратен завой, за да го вземе.

— Към летището — каза той и бързо седна отзад. — И ще ти платя двойно, ако стигнем за четирийсет минути.

Потеглиха и точно в този момент вратата на №44 се отвори и от нея изскочи младеж, махаше с ръце като обезумял.

— Спри! — извика Джайлс и шофьорът наби спирачки.

Джайлс свали прозореца, а младежът дотича до колата и каза:

— Аз съм Бруно Мартинес. Не заминаха за летището. Пътуват за Саутхамптън, за да се качат на „Южна Америка“.

— В колко часа отплават? — попита Джайлс.

— С последния отлив, около девет вечерта.

— Благодаря — каза Джайлс. — Ще съобщя на Себастиан...

— Не, моля ви, сър — каза Бруно. — И каквото и да правите, не казвайте на баща ми, че съм разговарял с вас.

Никой от двамата не забеляза, че някой ги наблюдава от един прозорец на №44.

Себастиан се наслаждаваше на возенето на задната седалка на просторния „Ролс-Ройс“, но се изненада, когато спряха в Батърси.

— Някога качвал ли си се на хеликоптер? — попита го дон Педро.

— Не, сър. Никога досега не съм летял.

— Така ще спестим два часа път. Ако работиш за мен, бързо ще научиш, че времето е пари.

Хеликоптерът се издигна в небето, зави надясно и се насочи на юг към Саутхамптън. Себастиан се загледа надолу към вечерния трафик — колите пълзяха като охлюви.

— Не мога да стигна до Саутхамптън за четирийсет минути, шефе — каза шофьорът.

— Знам — отвърна Джайлс. — Но ако ме закараш на пристанището преди отплаването на „Южна Америка“, пак ще ти платя двойно.

Шофьорът натисна газта и полетя като състезателен кон, като правеше всичко възможно да изпревари трафика: завиваше по странични улички, за чието съществуване Джайлс не беше и подозирал, минаваше в насрещното платно и рязко се връщаше в тяхното, за да мине на светофари, които вече светваха червено. Въпреки това му отне час да излезе на Уинчестър Роуд, който се оказа в ремонт — дълги участъци бяха само с една лента и скоростта се определяше от най-бавните коли. Джайлс се подаде през прозореца, но не видя нещата да са по-розови нататък по пътя.

Непрекъснато поглеждаше часовника си, но стрелките продължаваха да пълзят неумолимо и шансовете да стигнат на пристанището преди девет изглеждаха все по-малки и по-малки с всяка минута. Замоли се корабът да бъде задържан поради някаква причина, макар да знаеше, че капитанът не може да си позволи да изпусне отлива.

Замисли се за думите на Бруно. „Каквото и да правите, не казвайте на баща ми, че съм разговарял с вас.“ Себастиан едва ли би могъл да мечтае за по-добър приятел. Погледна отново часовника си — 19:30. Как бе възможно икономът да направи такава грешка — да каже, че са тръгнали за летището? 19:45. Явно не беше грешка, защото се бе обърнал към него със „сър Джайлс“, макар че нямаше откъде да знае, че Джайлс ще се появи на прага му. Освен ако... 20:00. И когато каза *заминаха* за летището, кого имаше предвид? Бащата на Бруно ли? 20:15. Докато таксито излизаше от Уинчестър Роуд и се насочваше към пристанището, Джайлс не беше намерил задоволителен отговор на никой от тези въпроси. 20:30. Джайлс остави настрана всички опасения и се замисли какво трябва да направи, ако пристигнат преди корабът да е вдигнал котва. 20:45.

— По-бързо! — нареди той, макар шофьорът вече да беше натиснал педала до дупка.

Най-сетне забеляза огромния лайнер, който ставаше все по-голям и по-голям с всяка минута, и започна да вярва, че все пак ще успее. Но после чу звука, от който се ужасяваше най-много — три силни, дълги изсвирвания на корабна сирена.

— Времето и отливът не чакат никого — каза шофьорът.

Наблюдение, от което точно в този момент Джайлс изобщо не се нуждаеше.

Таксито спря до „Южна Америка“, но мостчето вече беше вдигнато и въжетата освободени, за да може огромният кораб бавно да се отдалечи от дока и да се насочи към открито море.

Джайлс безпомощно гледаше как два влекача извеждат кораба в естуара, подобно на мравки, водещи слон към по-безопасен терен.

— Към офиса на началника на пристанището! — извика той, без да има никаква представа къде се намира това място.

Шофьорът на два пъти спираше за упътване, докато не се озоваха пред единствената административна сграда, в която все още имаше светлини.

Джайлс изскочи от таксито и нахълта в кабинета на началника, без да чука. Вътре се озова срещу три сепнати лица.

— Кой сте вие? — остро попита мъж с униформа на пристанищните власти, на която имаше повече златни нашивки, отколкото на другите двама.

— Сър Джайлс Барингтън. Племенникът ми е на борда на онзи кораб — каза той и посочи през прозореца. — Има ли някакъв начин да го свалим?

— Не мисля, сър, освен ако капитанът не е готов да спре кораба и да се съгласи да го спуснат в някой от влекачите, но това е много малко вероятно. Все пак ще опитам. Как се казва пътникът?

— Себастиан Клифтън. Все още е непълнолетен и съм упълномощен от родителите му да го сваля от кораба.

Началникът взе микрофон и започна да върти някакви копчета по пулта, за да се свърже с капитана.

— Не искам да подхранвам надеждите ви — каза той, — но двамата с капитана служихме заедно в Кралския флот, така че...

— Говори капитанът на „Южна Америка“ — каза глас с типичен английски акцент.

— Говори Боб Уолтърс, шкипер. Имаме проблем и ще съм благодарен, ако можеш да помогнеш — каза началникът на пристанището и предаде молбата на Джайлс.

— При нормални обстоятелства с най-голямо удоволствие, Боб — каза капитанът, — но собственикът е на мостика, така че ще трябва да поискам разрешение от него.

— Благодаря — казаха в един глас Джайлс и началникът, след което връзката прекъсна.

— Има ли обстоятелства, при които имате власт да отмените капитанска заповед? — попита Джайлс, докато чакаха.

— Само докато корабът е в естуара. След като подмине северния фар, корабът се води в Ламанша и е извън моята юрисдикция.

— Но можете да дадете заповед на капитана, докато корабът е още в естуара, нали?

— Да, сър, но не забравяйте, че това е чуждестранен съд и не желаем да се стига до дипломатически инциденти, така че не бих искал да нареждам на капитана, освен ако не съм убеден, че става въпрос за някакво престъпление.

Минутите отминаваха.

— Защо се бави толкова? — попита Джайлс.

Внезапно радиостанцията отново изпраща.

— Съжалявам, Боб. Собственикът не желае да изпълни искането ви, тъй като приближаваме вълнолома и скоро ще бъдем в Ламанша.

Джайлс грабна микрофона от ръцете на началника.

— Аз съм сър Джайлс Барингтън. Моля ви, свържете ме със собственика. Искам да говоря лично с него.

— Съжалявам, сър Джайлс — каза капитанът, — но мистър Мартинес напусна мостика и се оттегли в каютата си с изричната заповед да не бъде обезпокояван.

ХАРИ КЛИФТЪН
1957

33.

Хари си беше мислил, че нищо не би могло да надхвърли гордостта, която изпита, когато научи, че е спечелил стипендия за Кеймбридж. Грешеше. Чувстваше се точно толкова горд и когато гледаше как съпругата му се качва на подиума, за да получи дипломата си, *summa cum laude*^[1], от ректора на Станфордския университет Уолас Стърлинг.

Хари най-добре знаеше какви жертви бе направила Ема, за да отговори на невъзможно високите стандарти, които бе наложил професор Фелдман на себе си и на студентите си; той очакваше от Ема дори още повече, както ясно бе дал да се разбере през годините.

Докато слизаше от подиума сред топлите аплодисменти, облечена в тъмносиня роба като всички останали студенти, тя радостно хвърли правоъгълната си шапка във въздуха — знак, че студентските години са зад гърба ѝ. В същото време се запита как ли би погледнала майка ѝ на подобно поведение на 36-годишна английска дама, при това пред публика.

Погледът на Хари се премести от съпругата му към видния професор по бизнес администрация, който седеше на сцената само на две места от ректора. Сайръс Фелдман не правеше опит да скрие чувствата си, когато ставаше дума за най-добрата му ученичка. Той пръв скочи на крака да аплодира Ема и си седна последен. Хари често се възхищаваше как жена му успява неусетно да подчини на волята си могъщи мъже, от носители на Пулицър до президенти на компании, точно както беше правила майка ѝ преди нея.

Колко щеше да се гордее Елизабет с дъщеря си този ден! Но не повече от собствената му майка, защото Мейзи беше изминала също толкова болезнен път, преди да може да сложи след името си титлата „бакалавър“.

Предишния ден Хари и Ема бяха вечеряли с професор Фелдман и измъчената му съпруга Елън. Фелдман не успя да откъсне очи от Ема и дори ѝ предложи да се върне в Станфорд и да напише докторска дисертация под негово ръководство.

— Ами горкият ми съпруг? — попита Ема и хвана Хари под ръка.

— Той просто ще трябва да се научи да живее без теб две години — каза Фелдман, без да си прави труда да скрие онова, което му беше в главата.

Повечето пламенни англичани биха забили юмрук в носа му, ако го чуят да отправя подобен намек към жените им, а по-малко толерантни съпруги от мисис Фелдман като нищо щяха да подадат искане за развод, както бяха направили предишните му три спътници. Хари обаче само се усмихна, а мисис Фелдман се престори, че не е чула.

Хари се съгласи с предложението на Ема да отлетят обратно за Англия веднага след церемонията, защото искаше да се приберат в Имението, преди Себастиан да се е върнал от „Бийчкрофт“. Синът им вече не беше ученик и само след три месеца щеше да е студент.

След като церемонията завърши, Ема се разходи из поляната, като се наслаждаваше на празничната атмосфера и се запознаваше с колегите си, които също като нея бяха прекарвали безброй самотни часове над книгите в далечни земи и сега се срещаха за първи път. Представяха се брачни половинки, показваха се семейни фотографии и се разменяха адреси.

В шест часа, когато сервитьорите започнаха да прибират столовете, пресушените бутилки от шампанско и празните чинии, Хари предложи да се върнат в хотела.

Ема не млъкна през целия път до „Феърмонт“, докато събираше багажа си, по време на пътуването до летището и докато чакаха полета си в чакалнята за първа класа. Но малко след като се качиха в самолета, седнаха и закопчаха коланите, затвори очи и незабавно потъна в сън.

— Говориш като човек на средна възраст — заяви Ема, докато поемаха по дългия път от летището на Лондон до Имението.

— Аз съм на средна възраст — отвърна Хари. — Все пак съм на трийсет и седем, а което е по-лошото, младите момичета започнаха да се обръщат към мен със „сър“.

— Е, аз пък не се чувствам на средна възраст — каза Ема и погледна картата. — На светофара завий надясно и ще излезеш на Грейт Бат Роуд.

— Защото животът тепърва започва за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно каквото казах. Току-що се дипломира и влезе в борда на „Барингтън“, а и двете неща разкриват цял нов живот пред теб. Да бъдем реалисти: преди двайсет години не би било възможно нищо подобно.

— В моя случай е възможно само защото Сайръс Фелдман и Рос Бюканан са широко скроени хора, когато става въпрос да възприемат жените като равни. И не забравяй, че двамата с Джайлс държим двайсет и два процента от компанията, а Джайлс никога не е проявявал интерес да членува в борда.

— Може и така да е, но ако се окаже, че си вършиш работата добре, това може да убеди другите председатели на бордове да последват примера на Рос.

— Не се заблуждавай. Ще минат десетилетия, преди компетентни жени да получат шанса да заемат местата на некомпетентни мъже.

— Е, поне да се молим за Джесика да е различно. Надявам се, че когато завърши училище, единствените цели в живота ѝ няма да са да се научи да готви и да си намери подходящ съпруг.

— Да не мислиш, че това са били моите единствени цели?

— Ако са били, претърпяла си провал и в двата случая — каза Хари. — И не забравяй, че ме избра, когато беше на единайсет.

— На десет — поправи го Ема. — А на теб ти трябваха цели седем години, за да го проумееш.

— Както и да е — рече Хари, — не бива да приемаме, че само защото сме влезли в Оксфорд и че защото Грейс е преподавател в Кеймбридж, Джесика ще поиска да върви по същия път.

— И защо да го прави, щом е толкова надарена? Зная, че се възхищава на постигнатото от Себ, но нейните модели за подражание са Барбара Хепуърт^[2] и някоя си Мери Касат^[3], поради което обмислям какви алтернативи са отворени за нея. — Отново погледна картата. — След около половин миля завий надясно. Би трябвало да има табела за Рединг.

— Какви заговори сте кроили зад гърба ми? — попита Хари.

— Ако Джесика е достатъчно добра, а учителката ѝ по рисуване го твърди, училището иска тя да кандидатства в Кралския художествен колеж или в училище „Слейд“ за изящни изкуства.

— Мис Филдинг не е ли учила в „Слейд“?

— Да. И редовно ми напомня, че на петнайсет Джесика е много по-добра художничка, отколкото е била тя в годината на дипломирането си.

— Това сигурно е доста унижително.

— Типично мъжка реакция. Всъщност мис Филдинг иска само да види как Джесика постига пълния си потенциал. Искане тя да е първото момиче от „Ред Мейдс“, спечелило място в Кралския колеж.

— Може да се окаже двоен удар — рече Хари. — Себ е първото момче от „Бийчкрофт“, спечелило стипендия в Кеймбридж.

— Първото от двайсет и втора година — поправи го Ема. — На следващата отбивка завий наляво.

— Сигурно са много щастливи, че си в борда на „Барингтън“ — каза Хари, докато изпълняваше инструкциите ѝ. — Между другото, ако случайно си забравила, новата ми книга излиза следващата седмица.

— Пак ли ще те пращат някъде да я рекламираш?

— Ще изнасям реч на литературен обяд на „Йоркшър Поуст“ в петък. Казаха ми, че са продали толкова много билети, че се наложило да го преместят от един местен хотел на хиподрума в Йорк.

Ема се наведе и го целуна по бузата.

— Поздравления, скъпи!

— Опасявам се, че причината не е в мен, защото няма да съм единственият говорещ.

— Кажи ми името на противника ти и ще уредя да му видят сметката.

— *Противничка* е. Агата Кристи.

— Значи Уилям Уоруик най-сетне се е утвърдил като съперник на Еркюл Поаро?

— Боя се, че още не. Но пък мис Кристи е написала четирийсет и девет романа, а аз току-що завърших само петия си.

— Може пък да я настигнеш и също да напишеш четирийсет и девет.

— Трябва да съм голям късметлия, за да успея. Е, какво ще правиш, докато обикалям из страната и се опитвам да вляза в списъка на бестселърите?

— Казах на Рос, че ще мина през кабинета му в понеделник. Опитвам се да го убедя да не започва строежа на „Бъкингъм“.

— Защо?

— Едва ли е подходящо да се инвестират такива суми в луксозен лайнер, след като пътниците бързо се преориентират към самолетите.

— Разбирам те, макар че лично аз бих предпочел да плавам до Ню Йорк, отколкото да летя.

— Защото си на средна възраст — каза Ема и го потупа по бедрото. — Освен това обещах на Джайлс да отскоча до Барингтън Хол и да видя дали Марсдън е готов да ги посрещне с Гуинет. Ще дойдат за уикенда.

— Ще е повече от готов.

— Догодина навършва шейсет и знам, че мисли за пенсиониране.

— Няма да е лесно да му се намери заместник — каза Хари, докато минаваха покрай първата табела за Бристол.

— Гуинет не иска да го замества. Казва, че е крайно време Джайлс да бъде замъкнат във втората половина на двайсети век.

— Тоест?

— Мисли, че след следващите избори може да има лейбъристски кабинет и тъй като е почти сигурно, че Джайлс ще стане министър, смята да го подготви за задачата, а тя не включва глезене от прислуга. Исква за в бъдеще единствените служители, които му помагат, да са държавни.

— Джайлс извади голям късмет, че срещна Гуинет.

— Не мислиш ли, че е крайно време да поиска ръката на горкото момиче?

— Определено. Но той още си ближе раните от изживяното с Вирджиния и не мисля, че е готов за ново обвързване.

— В такъв случай по-добре да побърза, защото жени като Гуинет не се срещат на всяка крачка — каза Ема и отново се зае да изучава картата.

Хари изпревари някакъв камион.

— Така и не мога да свикна с идеята, че Себ вече не е ученик.

— Планирал ли си нещо за първия му уикенд у дома?

— Мислех утре да го заведа на мача между „Глостършър“ и „Блакхийт“.

Ема се разсмя.

— Страхотно изграждане на характер! Да гледа отбор, който предимно губи.

— И евентуално да идем всички на театър някоя вечер следващата седмица — добави Хари, без да обръща внимание на коментара ѝ.

— Какво представят?

— „Хамлет“.

— Кой играе принца?

— Някакъв млад актьор, Питър О’Тул. Себ твърди, че бил трепач, каквото и да означава това.

— Чудесно е, че Себ ще е с нас през лятото. Може да му организираме парти, преди да отиде в Кеймбридж. Да му дадем възможност да се запознае с някое и друго момиче.

— Ще има предостатъчно време за момичета. Мисля, че е адски жалко, че отмениха задължителната военна служба. От Себ можеше да стане чудесен офицер и така щеше да се научи да поема отговорност за други хора.

— Не си на средна възраст — каза Ема, докато завиваха по алеята. — Направо си изкопаемо.

Хари се разсмя и спря колата пред входа. Зарадва се, когато видя Джесика да ги чака, седнала на горното стъпало.

— Къде е Себ? — беше първият въпрос на Ема, след като слезе от колата и прегърна Джесика.

— Не се върна от училище вчера. Може би е заминал направо за Барингтън Хол и е пренощувал при чичо Джайлс.

— Мислех, че Джайлс е в Лондон — каза Хари. — Ще му се обадя да им кажа да дойдат за вечеря.

Влезе в къщата, вдигна телефона в коридора и набра Джайлс.

— Върнахме се — каза, щом чу гласа му.

— Добре дошли, Хари. Добре ли прекарахте в Щатите?

— Направо страхотно. Разбира се, Ема беше звездата на шоуто. Подозирам, че Фелдман я иска за пета жена.

— Е, това би могло да си има определени преимущества — рече Джайлс. — При Фелдман никога не може да се говори за дългосрочно

обвързване, а и в Калифорния разводите са доста изгодни за съпругите.

Хари се разсмя.

— Между другото, Себ при теб ли е?

— Не. Не съм го чувал от известно време, но съм сигурен, че едва ли се е запилял някъде надалеч. Защо не звъннеш в училището да провериш дали още не е там? Обади ми се, след като разбереш. Имам новини за теб.

— Добре — рече Хари.

Затвори и започна да прелиства указателя си за телефонния номер на директора.

— Не се безпокой, скъпа, той вече не е ученик, както непрекъснато ми напомняш — каза, когато видя безпокойството, изписано на лицето на Ема. — Сигурен съм, че има някакво просто обяснение.

Набра номер 117 в „Бийчкрофт“ и докато чакаше някой да вдигне, прегърна жена си.

— Доктор Банкс-Уилямс.

— Господин директор, обажда се Хари Клифтън. Съжалявам, че ви безпокоя след края на учебния срок, но се питах дали нямате някаква представа къде би могъл да е синът ми Себастиан.

— Нямам представа, мистър Клифтън. Не съм го виждал, откакто беше временно отстранен в началото на седмицата.

— Временно отстранен ли?

— Боя се, че да, мистър Клифтън. Уви, няхах особени възможности за избор.

— Но какво е направил, за да заслужи подобно наказание?

— Няколко дребни нарушения, сред които пушене.

— А големи?

— Беше хванат да пие в стаята си с една прислужница.

— Нима това е повод за временно отстраняване?

— Сигурно щях да си затворя очите, тъй като беше последната седмица от срока, но за съжаление, и двамата бяха без никакви дрехи по себе си.

Хари потисна смеха си. Беше благодарен, че Ема чува само половината разговор.

— Когато се яви при мен на следващия ден, му казах, че след известно размишление и консултация с директора на пансиона нямам

друг избор, освен временно да го отстраня. След това му дадох писмо, което да предаде на вас. Ясно е, че не го е направил.

— Но къде може да бъде? — попита Хари, който едва сега започна да се тревожи.

— Нямам представа. Мога единствено да ви кажа, че директорът на пансиона му е дал билет за трета класа до Темпъл Мийдс и предположих, че повече няма да го видя. Същия следобед обаче трябваше да пътувам за Лондон за среща на Старите момчета и за моя огромна изненада го открих в същия влак.

— Попитахте ли го защо е тръгнал за Лондон?

— Щях да го направя — сухо отвърна директорът, — ако той не беше напуснал купето веднага щом ме видя. Направо побягна.

— Но защо?

— Може би защото пушеше, а аз го бях предупредил, че ако наруши още едно училищно правило до края на срока, ще бъде изключен. И той много добре знаеше, че това означава да се обади на приемащия наставник в Кеймбридж и да му препоръчам да оттегли стипендията му.

— Направихте ли го?

— Не, не го направих. Трябва да благодарите на съпругата ми за това. Ако беше станало по моя начин, той щеше да бъде изключен и да изгуби мястото си в Кеймбридж.

— За пушене, при това извън територията на училището?

— Това не беше единственото му нарушение. Той се беше настанил в купе първа класа, без да има пари за такъв билет, а преди това беше излъгал директора на пансиона си, че се връща право в Бристол. Това, както и другите му нарушения, бяха напълно достатъчни да се уверя, че не заслужава място в стария ми университет. Не се съмнявам, че ще съжалявам за отстъпчивостта си.

— И тогава ли го видяхте за последно? — попита Хари, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Да. И повече не искам да го виждам — каза директорът и затвори.

Хари предаде разговора на Ема, като пропусна единствено прислужницата.

— Но къде може да е сега? — разтревожено попита Ема.

— Нека първо звънна на Джайлс да му кажа какво се е случило, после ще мислим какво да правим. — Хари вдигна отново телефона. Нужни му бяха няколко минути, докато предаде дословно разговора си с директора.

Джайлс не отговори веднага.

— Не е трудно да се сетиш какво е минало през главата на Себ, след като Банкс-Уилямс го е хванал във влака — рече накрая.

— Проклет да съм, ако мога да се сетя — отвърна Хари.

— Постави се на негово място — каза Джайлс. — Мисли си, че тъй като директорът го е сгацил да пуши, докато пътува за Лондон без разрешение, ще го изключат и ще изгуби мястото си в Кеймбридж. Подозирам, че се страхува да се върне у дома и да се изправи пред теб и Ема.

— Е, това вече не е проблем, но въпреки това трябва да го намерим и да му кажем. Ако тръгна за Лондон още сега, може ли да отседна на Смит Скуеър?

— Разбира се, че можеш, но в това няма никакъв смисъл, Хари. По-добре остани в Имението с Ема. Аз и без това трябва да се връщам в Лондон. Така ще бъдат покрити и двата края.

— Да не си забравил, че двамата с Гуинет смятахте да прекарате уикенда заедно?

— А ти да не си забравил, че Себ ми е племенник?

— Благодаря — каза Хари.

— Ще ти звънна веднага щом стигна в Лондон.

— Каза, че имаш някакви новини.

— Не е важно. Е, не толкова важно, колкото да намерим Себ.

Същата вечер Джайлс замина за Лондон и когато пристигна на Смит Скуеър, икономът потвърди, че Себастиан не се е обаждал.

След като съобщи новината на Хари, Джайлс се обади на помощник-комисаря на Скотланд Ярд. Човекът прояви голямо съчувствие, но посочи, че всеки ден в Лондон се получават над десет съобщения за изчезнали деца, повечето от които много по-малки от Себастиан. В град с население осем милиона било като да търсиш игла в купа сено. Все пак обеща, че ще предупреди всички полицейски управления в града.

Хари и Ема останаха будни до късно. Позвъниха на бабата на Себастиан Мейзи, на леля му Грейс, на Дийкинс, Рос Бюканан, Гриф Хаскинс и дори на мис Париш с надеждата, че Себастиан се е свързал с някой от тях. На следващия ден Хари разговаря с Джайлс на няколко пъти, но той нямаше никакви новини. Игла в купа сено, все това повтаряше.

— Как го понася Ема?

— Не много добре. Бои се от най-лошото и с всеки час страховете ѝ растат.

— А Джесика?

— Неутешима е.

— Ще се обадя веднага, ако науча нещо.

На следващия ден Джайлс звънна на Хари от Камарата на общините да му каже, че отива на гара Падингтън да се срещне с жена, която го била търсила с новини за Себастиан.

Хари и Ема седяха до телефона и чакаха Джайлс да звънне в рамките на следващия час, но той се обади едва след девет вечерта.

— Кажете ми, че е жив и здрав — каза Ема, след като грабна слушалката от ръката на Хари.

— Жив и здрав е — каза Джайлс. — Но се боя, че това е единствената добра новина. В момента пътува за Буенос Айрес.

— Какви ги говориш? — слиса се Ема. — Защо ще пътува за Буенос Айрес?

— Нямам представа. Знам само, че е на борда на „Южна Америка“ с някой си Педро Мартинес, баща на негов съученик.

— Бруно — сети се Ема. — Той също ли е на кораба?

— Няма как да е, защото го видях в дома им на Итън Скуеър.

— Тръгваме за Лондон — каза Ема. — Така ще можем да говорим с Бруно още сутринта.

— Не мисля, че ще е разумно при тези обстоятелства — рече Джайлс.

— Защо? — остро попита Ема.

— Поради няколко причини, една от които е, че преди малко ми се обади сър Алън Редмейн, секретарят на кабинета. Попита дали

тримата можем да се срещнем с него на Даунинг стрийт утре в десет. Не вярвам, че става дума за съвпадение.

---

[1] С пълно отличие (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Английска скулпторка (1903 — 1975). — Б.пр. ↑

[3] Американска импресионистка (1844 — 1926). — Б.пр. ↑

34.

— Добър ден, сър Алън — каза Джайлс, когато тримата влязоха в кабинета на секретаря. — Позвовете да ви представя сестра си Ема и зет си Хари Клифтън.

Сър Алън Редмейн се ръкува с Хари и Ема и им представи мистър Хю Спенсър.

— Мистър Спенсър е помощник-секретар от Министерството на финансите — обясни той. — Ще разберете каква е причината да е тук.

Всички седнаха около кръглата маса в центъра на стаята.

— Знам, че целта на тази среща е обсъждането на изключително сериозен въпрос — каза сър Алън, — но преди да започна, бих искал да споделя, мистър Клифтън, че следя с огромен интерес поредицата за Уилям Уоруик. Последната ви книга е на нощното шкафче на жена ми, така че, за съжаление, няма да мога да я прочета, докато не е обърнала последната страница.

— Много мило от ваша страна, сър.

— А сега позволете да обясня защо поискахме да се видим с вас така спешно — рече сър Алън със съвсем друг тон. — Искам да ви уверя, мистър и мисис Клифтън, че ние сме загрижени за благополучието на сина ви не по-малко от вас, макар че причината за това е донякъде различна. Интересът на правителството — продължи той — е съсредоточен най-вече върху едно лице, дон Педро Мартинес. Мартинес има пръст в толкова много работи, че вече си имаме отделен шкаф с папки за него. Мистър Мартинес е аржентински гражданин, притежаващ къща на Итън Скуеър, имение в Шилингфорд, три пътнически лайнера, както и понита за поло в конюшните на Гвардейския клуб за поло в парка Уиндзор и в Аскот. Винаги идва в Лондон за състезателния сезон и има широк кръг приятели и познати, които го смятат за богат животновъд. И защо да не го мислят за такъв? Той притежава триста хиляди акра пампаси в Аржентина, на които пасат около петстотин хиляди говеда. Макар да му осигурява сериозен доход, животновъдството е всъщност само параван за престъпните му дейности.

— И какви са те? — попита Джайлс.

— Ако трябва да говоря направо, сър Джайлс, той е международен престъпник. В сравнение с него професор Мориарти на Конан Дойл е същинско ангелче. Позволете да ви разкажа още малко от онова, което знаем за мистър Мартинес, след което с удоволствие ще отговоря на всеки ваш въпрос. Пътищата ни се пресякоха за първи път през трийсет и пета, когато бях специален асистент към Военното министерство. Открих, че той върти бизнес с Германия. Беше успял да се сближи много с шефа на СС Хайнрих Химлер и знаем, че най-малко три пъти се е срещал с Хитлер. По време на войната натрупа огромно състояние, доставяйки на Германия какви ли не суровини, въпреки че продължаваше да си живее на Итън Скуеър.

— Защо не сте го арестували? — попита Джайлс.

— По-изгодно беше да не го правим — отвърна сър Алън. — Искяхме да открием кои са партньорите му у нас и с какво се занимават те. След като войната приключи, Мартинес се върна в Аржентина и продължи да се занимава с животновъдство. Всъщност нито веднъж не е стъпвал в Берлин, след като Съюзниците влязоха в града. Продължаваше да посещава редовно страната. Дори прати тримата си синове в английски училища, а дъщеря му в момента е в „Роудийн“.

— Простете за прекъсването — каза Ема, — но какво общо има Себастиан с всичко това?

— Нищо до миналата седмица, мисис Клифтън, когато той се появи най-неочаквано на Итън Скуеър четирийсет и четири и приятелят му Бруно го покани да остане при него.

— Виждал съм Бруно два-три пъти — каза Хари. — Стори ми се очарователен младеж.

— Не се и съмнявам — рече сър Алън. — И това само утвърждава образа на Мартинес като почтен човек с добро семейство, който обича Англия. При втората си среща с дон Педро Мартинес обаче синът ви неволно се забърка в операция, върху която нашите служби работят от няколко години.

— Втора среща ли? — попита Джайлс.

Сър Алън направи справка с бележките си.

— На осемнайсети юни петдесет и четвърта Мартинес е поканил Себастиан в „Бийчкрофт Армс“ да отпразнуват петнайсетия рожден

ден на Бруно.

— Доста сериозно следите Мартинес — отбеляза Джайлс.

— Определено. В петък вечерта мистър Мартинес е дал на сина ви десет лири. — Секретарят на кабинета извади кафяв плик от купчината книжа, извади от него две банкноти по пет паунда и ги сложи на масата.

— Но това са повече пари, отколкото Себастиан е виждал накуп през живота си — рече Ема. — Даваме му само по половин крона джобни на седмица.

— Предполагам, че Мартинес е разбирал, че подобна сума ще е повече от достатъчна да завърти главата на младежа. След това направил удара си, като поканил Себастиан да замине с него за Буенос Айрес. Направил е предложението точно когато момчето е било най-уязвимо.

— Как сте се сдобили с банкнотите, които Мартинес е дал на сина ми? — попита Хари.

— Не са точно същите — за първи път се обади човекът от Министерството на финансите. — През последните осем години събрахме над десет хиляди такива в резултат на информация, осигурена ни от надежден източник, както май се казва на полицейски жаргон.

— Какъв надежден източник? — попита Джайлс.

— Да сте чували за офицер от СС на име Бернхард Крюгер? — попита Спенсър.

Последвалото мълчание показва, че никой не е чувал за такъв човек.

— Майор Крюгер е съобразителен и интелигентен човек, работил като полицейски инспектор в Берлин, преди да влезе в СС. Там оглавил отдела за борба с фалшификатите. След като Великобритания обяви война на Германия, той убедил Химлер, че нацистите ще могат да дестабилизируют британската икономика, като залееят Англия с перфектни копия на банкноти от пет паунда, но само ако получи достъп до най-добрите печатари, гравьори и ретушори от концлагера Заксенхаузен, където е бил комендант. Най-големият му удар обаче било привличането на майстора фалшификатор Соломон Смолянов, когото бил арестувал и затварял най-малко три пъти, докато работил в берлинската полиция. С помощта на Смолянов екипът на

Крюгер успял да отпечата около двайсет и седем милиона банкноти с обща стойност сто трийсет и пет милиона паунда.

Хари ахна.

— Някъде през четирийсет и пета, когато съюзниците приближавали Берлин, Хитлер дал заповед печатарските преси да бъдат унищожени и имаме всички причини да смятаме, че е станало точно така. Няколко седмици преди капитулацията на Германия обаче Крюгер бил арестуван, докато се опитвал да пресече границата с Швейцария с куфар, пълен с фалшиви банкноти. Прекарал две години зад решетките в британския сектор на Берлин. Сигурно щяхме да изгубим интерес към него, ако Националната банка не вдигна тревога, като ни съобщи, че намерените у Крюгер банкноти били всъщност истински. Тогавашният управител на банката твърдеше, че никой на този свят не е в състояние да подправи британска банкнота от пет паунда, и нищо не бе в състояние да го убеди в обратното. Разпитахме Крюгер колко от тези банкноти са в обръщение, но преди да ни даде тази информация, той умело уреди освобождаването си, като използва за разменна монета дон Педро Мартинес.

Мистър Спенсър млъкна, за да отпие глътка вода.

— Споразумяхме се да освободим Крюгер, след като излежи три от седемте си години, но едва след като той ни съобщи, че към края на войната Мартинес се е разбрал с Химлер да изнесе тайно фалшиви банкноти на стойност двайсет милиона паунда и да ги достави в Аржентина, където трябвало да очаква нови заповеди. Това не била трудна задача за човек, занимавал се с контрабанда на всичко, от танк „Шърман“ до руска подводница в Германия. В замяна на още една година от присъдата си Крюгер ни съобщи, че Химлер и неколцина грижливо подбрани членове от нацистката върхушка, сред които вероятно е бил и самият Хитлер, се надявали да избягат от съдбата си в Буенос Айрес, където да живеят за сметка на нашата Централна банка.

— Когато обаче станало ясно, че Химлер и приятелчетата му няма да се появят в Аржентина — продължи Спенсър, — Мартинес изведнъж се оказал с двайсет милиона фалшиви паунда, от които трябвало да се отърве. Доста трудна задача. Отначало не обърнах внимание на историята на Крюгер и я помислих за чиста фантазия, с която се опитва да си спаси кожата, но през годините на пазара се появяваха все повече и повече фалшиви банкноти, при това точно

когато Мартинес се намираше в Лондон или когато синът му Луис залагаше в казината на Монте Карло. Тогава осъзнах, че имаме проблем. Това се доказва отново, когато Себастиан похарчи едната банкнота на Савил Роу за костюм и консултантът изобщо не забеляза, че парите са фалшиви.

— Преди около две години — обади се сър Алън — споделих тревогите си около Централната банка с мистър Чърчил. Той взе гениално простото решение колкото се може по-скоро в обръщение да бъде пусната нова банкнота от пет паунда. Разбира се, подобно нещо не може да бъде направено за една нощ и когато Централната банка най-сетне обяви планове си, това бе знак за Мартинес, че му остава съвсем малко време да се отърве от фалшивото си богатство.

— И тогава онези глупаци от банката — раздразнено продължи мистър Спенсър — обявиха, че всички стари банкноти, представени в банката до трийсет и първи декември петдесет и седма година, ще бъдат разменени за нови. Така на Мартинес му трябваше само да вкара фалшивите пари във Великобритания, за да му бъдат сменени с готовност с истински. Според преценките ни през последните десет години Мартинес е успял да се отърве от пет до десет милиона паунда, но това го оставя с още осем или може би девет милиона, скрити някъде в Аржентина. След като разбрахме, че няма как да променим позицията на Централната банка, включихме в бюджета за миналата година специална клауза, целяща единствено да затрудни Мартинес. От миналия април стана незаконно внасянето в Обединеното кралство на повече от хиляда паунда в брой. И Мартинес неотдавна откри от личен опит, че нито той, нито партньорите му могат да пресекат някоя европейска граница, без да бъдат претърсени най-подробно от митничарите.

— Но всичко това така и не обяснява какво прави Себастиан в Буенос Айрес — рече Хари.

— Имаме основания да смятаме, мистър Клифтън, че синът ви е попаднал в мрежата на Мартинес — каза Спенсър. — Предполагаме, че дон Педро ще го използва, за да вкара последните осем или девет милиона паунда в Англия. Но не знаем нито как, нито къде.

— Означава ли това, че Себастиан е в сериозна опасност? — попита Ема и погледна секретаря на кабинета право в очите.

— И да, и не — отвърна сър Алън. — Ако не знае каква е истинската причина Мартинес да го вземе със себе си в Аржентина, нито косъм няма да падне от главата му. Но ако случайно се натъкне на истината в Буенос Айрес, а това е напълно възможно, като имаме предвид колко интелигентен и съобразителен е той, няма да се колебаем незабавно да го приберем на сигурно място в посолството ни.

— Защо просто не го направите веднага щом слезе от кораба? — попита Ема. — За нас синът ни струва много повече от десет милиона паунда. — И погледна Хари за подкрепа.

— Защото така Мартинес ще разбере, че знаем какво се кани да направи — отвърна Спенсър.

— Но съществува опасност Себ да бъде жертван като пешка на шахматна дъска, над която нямате контрол.

— Това няма да се случи, стига да остане в пълно неведение за ставащото. Уверени сме, че без помощта на сина ви Мартинес няма как да внесе подобна сума. Себастиан е единственият ни шанс да открием какви са намеренията му.

— Но той е само на седемнайсет — безпомощно рече Ема.

— Почти на толкова, на колкото е бил съпругът ви, когато са го арестували за убийство, или когато сър Джайлс е бил награден с Военния кръст.

— Но тогава обстоятелствата бяха съвсем различни — упорстваше Ема.

— Врагът е същият — отвърна сър Алън.

— Знаем, че Себ би искал да помогне по всякакъв начин, но не там е работата — рече Хари и хвана ръката на жена си. — Рисковете са твърде големи.

— Прав сте, разбира се — каза секретарят на кабинета. — И ако ни кажете, че искате да го задържим веднага щом слезе от кораба, ще дам незабавно това нареждане. Но — добави той, преди Ема да се е обадила, — ние разработихме план. Той обаче не може да успее без вашето сътрудничество.

Зачака още възражения, но тримата му гости запазиха мълчание.

— „Южна Америка“ ще пристигне в Буенос Айрес след пет дни — продължи сър Алън. — Ако искаме планът ни да успее, трябва да

пратим съобщение на посланика ни, преди корабът да влезе в пристанището.

— Защо просто не му се обадите? — попита Джайлс.

— Де да беше така лесно. Международната централа в Буенос Айрес се обслужва от дванайсет жени, всяка от които е на заплата при Мартинес. Същото се отнася и за телеграфите. Работата им е да засичат всяка информация, която може да представлява интерес за него — за политици, банкери, бизнесмени и дори за полицейски операции, така че той да използва сведенията в своя полза и да спечели още повече пари. Само споменаването на името му по телефона ще вдигне тревога и синът му Диего ще научи моментално. Всъщност на три пъти успяхме да се възползваме от положението и да пробутаме на Мартинес фалшива информация, но в този случай подобно действие е твърде рисковано.

— Сър Алън — обади се човекът от Министерството на финансите, — може би е най-добре да разкажете на мистър и мисис Клифтън какво сме намислили, за да могат да решат.

35.

Мъжът влезе в Лондонското летище и тръгна право към табелата „Само за екипажи“.

— Добро утро, капитан Мей — поздрави дежурният офицер, след като провери паспорта му. — Накъде летите днес, сър?

— До Буенос Айрес.

— Приятен полет.

След като багажът му бе проверен, мъжът мина през митницата и тръгна към изход № 11. Не спирай, не се оглеждай, не привличай внимание към себе си — такива бяха инструкциите, дадени му от анонимен мъж, свикнал да се занимава повече с шпиони, отколкото с писатели.

Последните четирийсет и осем часа бяха ужасно напрегнати, след като Ема най-сетне се съгласи, макар и неохотно, да помогнат в операция „Изчерпване“. Оттогава краката му буквално не докосваха земята, както се изразяваше навремето неговият старши сержант.

Изпробването на капитанската униформа отне един от тези часове, снимката за фалшивия паспорт — още един; инструктажът с новата самоличност, включваща бивша съпруга и две деца — три часа; урок за задълженията на съвременния капитан от авиацията — също три часа; запознаване със забележителностите на Буенос Айрес — един час; а по време на вечерята със сър Алън в неговия клуб той все още имаше десетки въпроси, които трябваше да получат отговор.

Малко преди да излезе от клуба, за да прекара безсънна нощ в къщата на Джайлс на Смит Скуеър, сър Алън му подаде дебела папка, куфарче и ключ.

— Прочетете всичко в папката по време на полета до Буенос Айрес и я предайте на посланика, който ще я унищожи. Имате резервация в хотел „Милонга“. Посланикът, мистър Филип Матюс, ще ви очаква в посолството в десет сутринта в събота. Ще му предадете и това писмо от мистър Селвин Лойд, нашия външен министър, в което се обяснява защо сте в Аржентина...

Той излезе на пистата, качи се по стълбата на самолета и влезе в празния първокласен салон.

— Добро утро, капитан Мей — каза привлекателна млада жена. — Аз съм Анабел Карик, главната стюардеса.

Униформата и цялата дисциплина го караха да се чувства така, сякаш отново е в армията, макар че този път бе изправен срещу различен враг. Или може би срещу същия, както беше предположил сър Алън?

— Позволете да ви заведа до мястото ви.

— Благодаря, мис Карик — отвърна той и тръгна след нея към дъното на салона. Седалките бяха две, но той знаеше, че само едната ще бъде заета. Сър Алън не оставяше подобни неща на случайността.

— Първият етап от полета ще продължи около седем часа — каза стюардесата. — Желаете ли нещо за пиене, преди да излетим, капитане?

— Само чаша вода, благодаря.

Той свали фуражката си и я сложи на съседното място, след което остави куфарчето на пода под седалката. Бяха му казали да не го отваря преди излитането на самолета и да се увери, че никой не вижда какво чете. Не че името Мартинес фигурираше на всяка страница в папката — за него се говореше като за „субектът“.

Скоро първите пътници започнаха да се качват в самолета и през следващите двацет минути търсеха местата си, качваха багажите си в багажниците над седалките, събличаха палтата си, а някои и саката, настаняваха се, поръчваха си чаша шампанско, проверяваха коланите, избираха си вестник или списание и очакваха думите „Говори капитанът“.

Хари се усмихна, когато си представи как на капитана му прилошава по време на полета и мис Карик се втурва към него и го моли за помощ. Как ли щеше да реагира, когато ѝ каже, че е служил на британски търговски кораб и в американската армия, но не и в авиацията?

Самолетът излезе на пистата, но Хари отвори куфарчето чак когато се издигнаха във въздуха и капитанът включи сигнала, че могат да разкопчат коланите. Извади дебелия папка, отвори я и започна да разучава съдържанието ѝ, сякаш се готвеше за изпит.

Материалите се четяха като роман на Иън Флеминг; единствената разлика бе, че сега той играеше ролята на Бонд. Хари обръщаше страниците и животът на Мартинес се развиваше пред него. Когато направи прекъсване за обяд, си помисли, че Ема беше права, че изобщо не трябваше да позволяват Себастиан да се забърква още повече с този човек. Рискът бе прекалено голям.

Той обаче се бе съгласил с нея, че ако почувства, че животът на сина им е в опасност, ще се върне в Лондон с първия самолет заедно със Себастиан. Погледна през прозореца. Двамата с Уилям Уоруик трябваше днес да поемат на север за поредното турне. Беше очаквал с нетърпение да се срещне с Агата Кристи на литературния обяд на „Йоркшър Поуст“. А вместо това пътуваше за Южна Америка.

Затвори папката, прибра я в куфарчето под седалката и се унесе в дрямка, но „субектът“ така и не го остави нито за миг. На четиринайсетгодишна възраст Мартинес напуснал училище и започнал работа като чирак в месарница. Уволнили го няколко месеца по-късно (по неизвестни причини) и единственото, което взел със себе си, било уменията да разфасова. След няколко дни безработица субектът започнал да се занимава с дребни престъпления — кражби, обири, разбиване на игрални автомати, довели до арест и шест месеца затвор.

Излежал присъдата си в една килия с Хуан Делгадо, престъпник, прекарал повече време зад решетките, отколкото на свобода, след освобождаването си влязъл в бандата му и бързо се превърнал в един от най-доверените му помощници. Когато Хуан бил вкаран в затвора за пореден път, Мартинес поел управлението на западащата му империя. По онова време бил на седемнайсет, точно колкото Себастиан, и като че ли му предстояло бъдеще на престъпник. Животът му обаче направил неочакван обрат, когато Мартинес се влюбил в телефонната операторка Консуела Торес, работеща във външни линии. Баща ѝ обаче, който бил местен политик и възнамерявал да се кандидатира за кмет на Буенос Айрес, дал ясно да се разбере, че не желае за зет никакъв дребен престъпник.

Консуела пренебрегнала предупрежденията на баща си, омъжила се за Педро Мартинес и му родила четири деца в правилния за Южна Америка ред — трима сина и една дъщеря. Мартинес най-сетне успял да спечели уважението на тъста си, когато събрал достатъчно средства, за да финансира успешна предизборна кампания за кметския стол.

След като новият кмет се настанил в Градския съвет, всички общински договори минавали през ръцете на Мартинес, неизменно с 25% разходи „за обслужване“. Скоро обаче на субекта му омръзнала и Консуела, и местната политика. Мартинес започнал да разширява интересите си, когато се досетил, че една евентуална европейска война ще означава безкрайни възможности за онези, които могат да обявят неутралитет.

Макар че бил по принцип склонен да подкрепи британците, германците били онези, които му предложили възможността да превърне малкото си състояние в голямо.

Нацистският режим се нуждаел от приятели, които да доставят най-различни стоки, и макар да бил само на двайсет и две, когато посетил Берлин за първи път с празни ръце, субектът си тръгнал два месеца по-късно с поръчки за всичко, от италиански тръбопроводи до гръцки петролен танкер. Всеки път, когато се опитвал да сключи сделка, субектът давал да се разбере, че е близък приятел с райхсфюрер Хайнрих Химлер, началника на СС, и че на няколко пъти се е срещал със самия хер Хитлер.

През следващите десет години субектът спял в самолети, кораби, влакове и автобуси, а веднъж дори в конска каруца, докато обикалял света и изпълнявал дългия списък поръчки на германците.

Срещите му с Химлер станали по-чести. Към края на войната, когато победата на Съюзниците изглеждала неизбежна и райхсмарката се сринала, лидерът на СС започнал да плаща на субекта в брой — чисто нови банкноти от по пет паунда, още топли от пресата в Заксенхаузен. Субектът пресичал границата и внасял парите в Женева, където ги обръщал в швейцарски франкове.

Много преди края на войната дон Педро успял да натрупа състояние. А когато съюзниците били на път да влязат в Берлин, Химлер му предложил възможността на живота му. Двата си стиснали ръцете и субектът напуснал Германия с дващест милиона паунда във фалшиви банкноти, собствена подводница и млад лейтенант от личния състав на Химлер. Никога повече не стъпил в страната.

При пристигането си в Буенос Айрес субектът купил една западаща банка за четирийсет милиона песос, скрил дващестте

милиона в трезора ѝ и зачакал оцелелите нацистки лидери да се появят в Буенос Айрес и да си вземат заделеното за пенсия.

Посланикът впери поглед в телеграфа, който продължаваше да трака в другия край на кабинета.

Съобщението беше от Лондон. Но подобно на всички директиви от Външно министерство, той трябваше да чете между редовете, защото всички знаеха, че аржентинските тайни служби ще получат съобщението едновременно с посолството, в един офис на стотина крачки по улицата.

Питър Мей, капитанът на английския отбор по крикет, ще бъде пръв батер на първия тестов мач в Лордс тази събота в десет часа. Имам два билета за мача и се надявам, че капитан Мей ще може да дойде с вас.

Посланикът се усмихна. Подобно на всеки английски ученик, той много добре знаеше, че мачовете винаги започват в 11:30 ч. в четвъртък и че Питър Мей никога не е пръв батер. Но пък и Великобритания никога не бе влизала във война със страна, в която се играе крикет.

— Не сме ли се срещали и преди, друже?

Хари бързо затвори папката и погледна мъжа на средна възраст, който явно беше любител на „разточителните“ обеда. Беше се вкопчил с една ръка в облегалката на празната седалка до него, а в другата държеше чаша червено вино.

— Не мисля — отвърна Хари.

— Направо съм готов да се закълна, че сме се срещали — каза мъжът и се загледа в него. — Но пък може и да ви бъркам с някой.

Хари въздъхна с облекчение, когато мъжът сви рамене и тръгна несигурно към мястото си в началото на салона. Тъкмо се канеше да отвори папката отново и да продължи да чете за Мартинес, когато онзи се обърна и отново тръгна бавно към него.

— Прочут ли сте?

Хари се разсмя.

— В никакъв случай. Както виждате, аз съм обикновен пилот и работя тази работа вече дванайсет години.

— Тогава да не сте от Бристол?

— Не — каза Хари, който твърдо се придържаше към новата си самоличност. — Роден съм в Епсъм, а сега живея в Юъл.

— След малко ще се сетя на кого ми напомняте. — Мъжът отново пое към мястото си.

Хари отвори папката, но също като Дик Уитингтън^[1], мъжът се обърна за трети път. Този път вдигна капитанската фуражка на Хари и се настани до него.

— Случайно да пишете книги?

— Не — отвърна още по-твърдо Хари. Точно тогава се появи мис Карик с поднос коктейли. Хари повдигна вежда и я изгледа умолително да му се притече на помощ.

— Напомняте ми за един писател от Бристол, но проклет да съм, ако се сещам името му. Сигурен ли сте, че не сте от Бристол? — Мъжът го изгледа внимателно и издиша облак цигарен дим в лицето му.

Хари видя мис Карик да отваря вратата на пилотската кабина.

— Сигурно е интересно да си пилот...

— Говори капитанът. След малко ще влезем в област с турбуленции, така че моля пътниците да се върнат по местата си и да закопчат коланите.

Мис Карик се появи в салона и тръгна право към задните седалки.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но капитанът помоли всички пътници...

— Да, чух — каза мъжът и се надигна, но едва след като избълва още един облак дим към Хари. — Ще се сетя на кого ми приличате — каза и се затътри бавно към мястото си.

---

[1] Герой от английски пантомими, бедно момче, пристигнало в Лондон и станало три пъти кмет на града. — Б.пр. ↑

36.

През втория етап от полета до Буенос Айрес Хари дочете папката за дон Педро Мартинес.

След войната субектът прекарал известно време в Аржентина, седнал на планина от пари. Химлер се самоубил, преди да бъде изправен пред съда в Нюрнберг, а шестима от приближените му в списъка били осъдени на смърт. Други осемнайсет влезли в затвора, в това число и майор Бернхард Крюгер. Никой не почукал на вратата на дон Педро да си поиска застраховката живот.

Хари обърна страницата и видя, че следващият раздел е посветен на семейството на субекта. Направи кратка почивка и продължи да чете.

Мартинес имал четири деца. Първородният му син Диего бил изключен от „Хароу“, след като завързал нов ученик за нагорещен радиатор. Върнал се в родината си без диплома за завършено образование, започнал работа при баща си и три години по-късно се сдобил с почетна диплома по престъпност. Макар да носел двуредни костюми на райета, шити на Савил Роу, Диего щял да прекарва повече време в затворническа униформа, ако баща му не плащал допълнителни възнаграждения на безброй съдии, полицаи и политици.

Вторият му син Луис се превърнал в плейбой през една лятна ваканция на Ривиерата. Сега прекарваше повечето си будни часове на рулетките в Монте Карло и залагаше банкнотите от пет паунда на баща си с надеждата да ги спечели отново, но в различна валута.

Всеки път, когато Луис печелеше, в женевската сметка на дон Педро потичаха франкове. Мартинес обаче се дразнеше, че казиното печели по-добре от него.

Третият син, Бруно, не беше замесен от неговото тесто и повече показваше достойнствата на майка си, отколкото недостатъците на баща си, макар че Мартинес с радост напомняше на лондонските си приятели, че има син, който ще постъпи в Кеймбридж през септември.

Малко се знаеше за дъщерята, Мария-Тереза, която все още бе в „Роудийн“ и винаги прекарваше ваканциите с майка си.

Хари спря да чете, когато мис Карик му донесе подноса с обяд, но дори по време на храненето проклетникът не излизаше от главата му.

През първите години на войната Мартинес се заел да създаде банковите си ресурси. „Фамили Фармърс Френдли Банк“ управлявала сметките на онези клиенти, които имали земя, но не и пари. Методите на Мартинес били груби, но ефективни. Заемал на фермерите всякакви суми с невероятно раздути лихви, стига заемът да се покрива от цената на земята им.

Ако закъснявали с тримесечната си вноска, клиентите получавали предупреждение, с което им се давали деветдесет дни да изчистят целия си дълг. Ако не успеели да го направят — а това се случвало почти винаги — банката конфискувала земята им и добавяла стотици и хиляди акри към онези, които Мартинес вече бил натрупал. Всеки, който имал неблагоприятното да надигне глас, бивал посещаван от Диего, който префасонирал лицето му — така било много по-евтино и ефективно, отколкото да се наемат адвокати.

Единственото, което би могло да подрони имиджа на добродушния говежди барон, изграден с толкова труд от Мартинес, бил фактът, че жена му Консуела най-сетне стигнала до заключението, че баща ѝ е бил прав от самото начало, и подала иск за развод. Тъй като делото се гледало в Буенос Айрес, Мартинес казвал на всеки в Лондон, който се интересувал от жена му, че Консуела, за голямо съжаление, починала от рак; по този начин превръщал евентуалното неодобрение и дамба в съчувствие.

След като бащата на Консуела не бил преизбран за кмет — защото Мартинес подкрепил противниковия кандидат — тя заживяла в едно село на няколко мили от Буенос Айрес. Получавала месечна издръжка, която не ѝ позволявала да посещава често магазините в столицата и напълно я лишавала от възможност да пътува зад граница. За нейно съжаление само един от синовете ѝ показвал някакъв интерес да поддържа връзка с нея, но пък той сега живеел в Англия.

Само един човек извън фамилията на Мартинес можеше да се похвали със собствена страница в досието — Карл Рамирес, изпълняващ ролята на иконом и слуга. Макар и с аржентински паспорт, Рамирес поразително приличал на някой си Карл Ото Лунсдорф, член на германския отбор по борба от Олимпиадата през 1936 г., който по-

късно станал лейтенант от СС и се специализирал в разпитите. Документите на Рамирес били впечатляващи като банкнотите на Мартинес и почти със сигурност били от същия източник.

Мис Карик отнесе подноса и предложи на капитан Мей бренди и пура, но той любезно отказа и ѝ благодари за турбуленцията. Мис Карик се усмихна.

— Оказа се, че не чак е толкова силна, колкото предполагаше капитанът — каза със заговорническа усмивка. — Той ме помоли да ви кажа, че ако ще отседате в хотел „Милонга“, сте добре дошли в автобуса на компанията. Така ще можете да се отървете от мистър Болтън. — Хари повдигна вежда. — Мъжът от Бристол, който е абсолютно убеден, че ви е срещал някъде.

Хари не пропусна да забележи, че мис Карик неведнъж погледна безименния пръст на лявата му ръка, където имаше светла ивица кожа, показваща, че там наскоро е имало халка. Капитан Питър Мей се беше развел с жена си Анджеа преди малко повече от две години. Имаха две деца — Джим, на десет, който се надяваше да постъпи в колежа в Епсъм, и Сали, на осем, която си имаше свое собствено пони. Можеше да го докаже дори със снимка. Хари беше дал пръстена си на Ема да го пази точно преди да отпътува. Това бе нещо друго, което тя не одобри.

— От Лондон искат да се срещна с някой си капитан Питър Мей утре в десет сутринта — каза посланикът.

Секретарката му си записа в дневника.

— Желаете ли някаква допълнителна информация за капитан Мей?

— Не, защото нямам представа кой е той и защо от Външно министерство искат да се срещам с него. Просто го доведете в кабинета ми веднага щом пристигне.

Хари изчака всички пътници да слязат и се присъедини към екипажа. След като мина през митническата проверка, излезе от летището и видя микробус, който чакаше пред входа.

Шофьорът сложи куфара му в багажника, а Хари се качи и видя усмихващата се мис Карик.

— Мога ли да седна до вас?

— Разбира се — отвърна тя и се дръпна, за да му направи място.

— Казвам се Питър — каза той и стисна ръката ѝ.

— Анабел. Какво ви води в Аржентина? — попита тя, докато автобусът потегляше към града.

— Брат ми Дик работи тук. От много години не сме се виждали, така че реших да се жертвам по случай четирийсетия му рожден ден.

— Значи е по-голям от вас? — ухили се Анабел. — С какво се занимава?

— Машинен инженер е. Работи на язовира Парана през последните пет години.

— Никога не съм чувала за такъв язовир.

— Няма и причина да сте чували. Намира се насред нищото.

— Е, ще преживее малък културен шок от сблъсъка си с Буенос Айрес. Това е един от най-космополитните градове на света и определено любимото ми място.

— Колко време ще останете тук? — Хари искаше да смени темата, преди да са му свършили детайлите около новата му самоличност.

— Четирийсет и осем часа. Познавате ли Буенос Айрес, Питър? Ако не, очаква ви истинско преживяване.

— Не, за първи път идвам тук — каза Хари. Дотук не беше направил нито една грешка. „Не губете концентрация, защото точно тогава ще се подхлъзнете“, така го беше предупредил сър Алън.

— И по какъв маршрут летите обикновено?

— Прескачам през Атлантика — Ню Йорк, Бостън и Вашингтон. — Анонимният мъж от Външно министерство беше избрал този маршрут, защото той включваше три града, които Хари бе посещавал по време на литературното си турне.

— Сигурно е интересно. Гледайте обаче да опитате нощния живот, докато сте тук. В сравнение с аржентинците янките са направо консервативни.

— Има ли някое конкретно място, където да заведе брат ми?

— „Лизард“ е прочут с най-добрите си танцьори на танго, но съм чувала, че в „Маджестик“ предлагат най-добрата кухня, не че съм я опитвала. Екипажът обикновено ходи в клуб „Матадор“ на Площада на

независимостта. Така че ако с брат ви се окажете с време за убиване, добре сте дошли.

— Благодаря — каза Хари, докато микробусът спираше пред хотела. — Може и да ви послушам.

Отнесе куфара на Анабел в хотела.

— Тук е евтино и весело — каза стюардесата, докато се регистрираха. — Ако искате вана, но не ви се чака водата да се загрее, най-добре да я вземете късно вечерта или рано сутринта — добави, докато влизаха в асансьора.

Когато стигнаха четвъртия етаж, Хари остави Анабел, излезе в зле осветения коридор и намери стая 469. Оказа се, че стаята му не е много по-добра от коридора. Голямо двойно легло с провиснала в средата пружина, кран, от който течеше кафява вода, една-единствена кърпа за лице и бележка, която го уведомяваше, че банята е в дъното на коридора. Спомни си думите на сър Алън: „Резервирали сме ви място в хотел, в който Мартинес и мутрите му не биха и помислили да стъпят“. Вече разбираше защо. Това място се нуждаеше от майка му като управител, за предпочитане от вчера.

Свали фуражката си и седна на леглото. Искаше да се обади на Ема и да ѝ каже колко му липсва, но сър Алън беше повече от ясен — никакви телефонни обаждания, никакви нощни клубове, никакво разглеждане на забележителности, никакво пазаруване; никакво излизане от хотела, докато не дойде време за среща с посланика. Той качи крака на леглото и положи глава на възглавницата. Замисли се за Себастиан, Ема, сър Алън, Мартинес, клуб „Матадор“... Капитан Мей потъна в сън.

Когато се събуди, първата му работа бе да запали нощната лампа и да си погледне часовника — два и половина след полунощ. Изруга, когато осъзна, че не се е съблякъл.

Стана, отиде до прозореца и се загледа към града, който все още бе напълно буден, ако можеше да се съди по натовареното движение и ярките светлини. Дръпна завесата, съблече се и отново си легна с надеждата, че ще заспи бързо. Сънят му обаче беше откраднат от мисли за Мартинес, Себ, сър Алън, Ема, Джайлс и дори Джесика; колкото повече се опитваше да се отпусне и да ги пропъди от главата си, толкова повече те настояваха за вниманието му.

В четири и половина се предаде и реши да се изкъпе. И точно тогава заспа. Когато се събуди, скочи от леглото и дръпна завесата. Първите лъчи на слънцето вече озаряваха града. Погледна си часовника — седем и десет. Чувстваше се мръсен и се усмихна при мисълта за дълга гореща вана.

Затърси халат, но хотелът беше успял да му осигури само тънка кърпа и мъничък сапун. Излезе в коридора и тръгна към банята. На дръжката на вратата имаше знак *Ocupando*, а отвътре се чуваше плискане на вода. Хари реши да изчака, за да не го предреди някой. Когато след двайсетина минути вратата най-сетне се отвори, Хари се озова лице в лице с човека, с когото се беше надявал никога повече да не се среща.

— Добро утро, капитане — каза той.

— Добро утро, мистър Болтън — отвърна Хари, като се мъчеше да се промъкне покрай него.

— Няма смисъл да бързате, друже — каза онзи. — Ще мине четвърт час, преди ваната да се изпразни, и още толкова, за да се напълни отново.

Хари се надяваше, че ако премълчи, Болтън ще схване намека и ще се разкара. Грешеше.

— Двойникът ви — каза досадният натрапник — пише детективски романи. Шантавото е, че помня името на детектива,

Уилям Уоруик, но проклет да съм, ако помня името на автора. На езика ми е, обаче...

Чуха как последната вода изтича с гъргорене в канала и Болтън с неохота се дръпна, за да му направи път.

— На езика ми е, обаче... — повтори той и тръгна към стаята си.

Хари затвори и заключи, но тъкмо когато завъртя крана, на вратата се почука.

— Колко време ще се бавите?

Когато ваната се напълни достатъчно, за да влезе в нея, вече чуваше двама души да си говорят отвън. Или бяха трима?

Сапунът едва му стигна да се сапуниса целия и когато бършеше пръстите на краката си, кърпата вече беше подгизнала. Хари отвори вратата на банята, озова се пред опашка мърморещи гости и се опита да не мисли колко време ще мине, преди последният от тях да слезе за закуска. Мис Карик се оказа права — трябваше да се изкъпе още когато се беше събудил посред нощ.

Върна се в стаята си, обръсна се и бързо се облече. Едва сега си даде сметка, че не е хапвал нищо, откакто е слязъл от самолета. Заключи стаята, слезе с асансьора до партера, влезе в салона за закуска — и моментално видя мистър Болтън, който седеше сам и размазваше мармалад върху препечена филийка. Хари се обърна и избяга. Помисли си за румсървис, но се отказа.

Срещата му с посланика беше насрочена за десет, а от бележките знаеше, че ще са му нужни само десетина-петнайсет минути ходене пеша, за да стигне до посолството. Можеше да се разходи и да си намери някое кафене, но една от най-често повтаряните инструкции на сър Алън бе — никакво показване навън, освен ако не е абсолютно необходимо. Въпреки това реши да излезе малко по-рано и да върви бавно. С облекчение откри, че мистър Болтън не се спотайва в коридора, асансьора или фойето, и успя да излезе от хотела без нови срещи с него.

Три преки надясно, после две наляво и щеше да излезе на Плаза де Майо, уверяваше го туристическият пътеводител. След десет минути се оказа, че наръчникът не греши. На пилони около площада се вееха британски знамена и Хари се зачуди защо ли.

Пресече улицата, което бе трудна задача в град, който се гордееше с липсата на светофари, и продължи по Булеварда на

Конституцията, като спря за момент да се възхити на статуя на някой си Естрада. Според инструкциите след около двеста крачки щеше да стигне до посолството с неговата порта от ковано желязо и с кралския герб.

Озова се пред посолството в 9:33. Една обиколка на съседните преки: 9:43. Още една, този път по-бавно: 9:56. Накрая мина през портата, прекоси постлания с чакъл двор и се качи по стъпалата. Отвори му гвардеец, чиито медали показваха, че са се сражавали на един и същи военен театър. Лейтенант Хари Клифтън от Тексаските рейнджъри с удоволствие би побъбрил с ветерана, но не и днес.

— Вие ли сте капитан Мей? — попита го една млада жена, щом влезе.

— Да.

— Аз съм Беки Шоу, личната секретарка на посланика. Той ми нареди да ви заведа право в кабинета му.

— Благодаря — отвърна Хари.

Беки Шоу го поведе по коридор с червен килим. В края му спря, почука леко на внушителната двойна врата и влезе, без да чака отговор. Всички страхове на Хари, че посланикът може и да не го очаква, се изпариха окончателно.

Озова се в просторен елегантен кабинет. Посланикът седеше зад бюрото си пред огромен полукръг от прозорци. Негово Превъзходителство, дребен мъж с квадратна челюст и преливащ от енергия, стана и бодро тръгна към Хари.

— Много ми е приятно да се запознаем, капитан Мей — каза той и стисна енергично ръката му. — Желаете ли кафе? И може би бисквити с джинджифил?

— Бисквити с джинджифил — повтори Хари. — Да, благодаря.

Посланикът кимна и секретарката му бързо излезе.

— Искам да съм откровен с вас, друже — каза посланикът, докато водеше Хари към двете удобни кресла, гледащи към фризираната поляна на посолството, на която имаше няколко розови храста. Гледката създаваше впечатлението, че се намират някъде в родината. — Нямам абсолютно никаква представа защо е тази среща. Знам само, че щом секретарят на кабинета иска да се видим спешно, значи е нещо важно. Той не е от хората, които обичат да пилеят време — нито своето, нито на другите.

Хари извади от вътрешния джоб на самото си един плик и му го подаде заедно с дебелата папка.

— Не получавам много от тези — каза Негово Превъзходителство, докато гледаше герба на плика.

Вратата се отвори и Беки се появи с поднос кафе и бисквити. Остави го на масата между тях, а посланикът отвори писмото на външния министър и го прочете бавно, но не каза нищо, докато Беки не излезе от стаята.

— Мислех си, че не мога да науча нищо ново за дон Педро Мартинес, но явно сте на път да покажете, че греша. Защо не започнете от самото начало, капитан Мей?

— Всъщност се казвам Хари Клифтън — започна Хари.

След две кафета и шест бисквити вече беше обяснил защо е отседнал в хотел „Милонга“ и защо не е бил в състояние да телефонира на сина си и да му каже, че трябва незабавно да се върне в Англия.

Отговорът на посланика го изненада.

— Знаете ли, мистър Клифтън, ако външният министър ми нареди да убия Мартинес, бих изпълнил заповедта с удоволствие. Направо не мога да си представя колко човешки съдби е съсипал този човек. И колко хора е убил.

— Боя се, че синът ми може да се окаже поредният в списъка му.

— Не и ако зависи от мен. И тъй, според мен основният ни приоритет е безопасността на сина ви. Вторият, който сър Алън несъмнено смята за също толкова важен, е да разберем как Мартинес смята да прекара такава голяма сума през митницата. Ясно е, че сър Алън смята — той погледна писмото, — че синът ви може да открие как точно възнамерява да го направи. Правилно ли преценявам?

— Да, сър, но той няма да може да постигне това, ако не говоря с него, без Мартинес да разбере.

— Ясно.

Посланикът се облегна, затвори очи и събра длани, сякаш се молеше.

— Номерът — каза той, без да отваря очи, — е в това да предложим на Мартинес нещо, което не може да се купи.

Стана, отиде до прозореца и се загледа към поляната, където неколцина души от персонала на посолството правеха приготовления

за градинско парти.

— Казвате, че Мартинес и синът ви ще пристигнат в Буенос Айрес утре, нали?

— „Южна Америка“ ще влезе в пристанището около шест сутринта, сър.

— И несъмнено знаете, че предстои официална визита на принцеса Маргарет в страната.

— Значи това е причината за английските знамена на Плаза де Майо?

Посланикът се усмихна.

— Нейно Кралско Височество ще бъде при нас за четирийсет и осем часа. Основният момент от посещението ѝ ще е градинско парти в нейна чест, организирано в посолството в понеделник следобед. Поканени са всички важни клечки от Буенос Айрес. Мартинес не беше включен по очевидни причини, въпреки че неведнъж ми беше давано да разбера, че много му се иска да присъства. Но ако искам планът ми да успее, ще трябва да действаме, при това бързо.

Посланикът се върна до бюрото си и натисна един бутон. Мис Шоу се появи след секунда с бележник и молив в ръце.

— Искам да пратите покана до дон Педро Мартинес за градинското парти в понеделник. — Дори и да беше изненадана, секретарката не го показа. — И заедно с поканата искам да получи и следното писмо.

Затвори очи и се зае да съчинява съобщението.

— Скъпи дон Педро, имам огромното удоволствие... не, *особеното* удоволствие да ви пратя покана за градинското парти на посолството, на което ще имаме *особената*... не, вече използвах „особено“... *изключителната* чест наш гост да бъде Нейно Кралско Височество принцеса Маргарет. Нов абзац. Както ще видите, поканата е за вас и за още един гост. Далеч съм от мисълта да ви давам съвети, но ако в екипа ви има англичани, които могат да дойдат, според мен това ще се хареса на Нейно Кралско Височество. Очаквам да ви видя с нетърпение, ваш и така нататък. Достатъчно помпозно ли се получи?

— Да — отвърна мис Шоу.

Хари предпочете да премълчи.

— Мис Шоу, ще подпиша писмото веднага след като го наберете и искам да бъде пратено незабавно заедно с поканата, така че да е на

бюрото му, преди да е пристигнал утре сутринта.

— Каква дата да му сложа, сър?

— Добро мислене — каза посланикът и погледна календара на бюрото си. — На коя дата синът ви е отплавал от Англия, капитан Мей?

— На десети юни, понеделник, сър.

Посланикът отново погледна календара.

— Нека бъде от седми. Винаги можем да обвиним пощите за забавянето. Всички го правят.

Не каза нито дума повече, докато секретарката не излезе.

— И тъй, мистър Клифтън — продължи той, докато седаше, — нека ви разкажа какво измислих.

Хари не видя как на следващата сутрин Себастиан слиза от „Южна Америка“ заедно с Мартинес, но секретарката на посланика го видя и по-късно изпрати до хотела на Хари бележка, в която потвърждаваше, че са пристигнали, и го молеше да се яви в посолството през един страничен вход на улица „Доктор Луис Аготе“ в два следобед на следващия ден, цял час преди пристигането на първите гости на градинското парти.

Хари седеше на ръба на леглото и се питаше дали посланикът ще се окаже прав с твърдението си, че Мартинес ще налага въдицата със скоростта на съомга. Единствения път, когато беше ловил риба, съомгата изобщо не беше обърнала внимание на стръвта му.

— Кога е пристигнала тази покана? — изкрещя Мартинес, вдигнал високо картичката с позлатени ръбове.

— Вчера сутринта беше доставена от човек от екипа на посланика — отвърна секретарката му.

— Не е в стила на англичаните да изпращат покани толкова късно — подозрително отбеляза Мартинес.

— Личната секретарка на посланика се обади, за да се извини. Каза ми, че не са получили отговор на доста покани, изпратени по пощата, и са предположили, че са се изгубили. Каза, ако получите друга покана по пощата, да я игнорирате.

— Проклети пощи — измърмори Мартинес.

Подаде поканата на сина си и започна да чете писмото на посланика.

— Както виждаш от поканата, мога да взема придружител — каза Мартинес. — Искаш ли да дойдеш?

— Майтапиш се — отвърна Диего. — По-скоро бих коленичил на литургия в катедралата, отколкото да се кланям и подмазвам на някакво си английско градинско парти.

— В такъв случай ще взема Себастиан. В края на краищата той е внук на лорд. Няма да е зле да създам впечатлението, че имам добри връзки с британската аристокрация.

— Къде е момчето?

— Резервирах му стая в хотел „Роял“ за два дни.

— Защо изобщо си го пратил там?

— Казах му, че може да си позволи няколко дни ваканция в Буенос Айрес, преди да тръгне обратно за Англия с пратка, която трябва да бъде доставена на „Сотбис“ и за която ще бъде добре възнаграден.

— Смяташ ли да му казваш какво има в контейнера.

— Разбира се, че не. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Може би ще е по-добре да пътувам с него, за да съм сигурен, че няма да стане някой фал.

— Не, така ще провалим цялото начинание. Момчето ще се върне в Англия с „Куин Мери“, а ние ще отлетим за Лондон няколко дни по-късно. Така той ще може да се промъкне през мрежата, докато английските митници се съсредоточат върху нас. И пак ще сме в Лондон преди търга.

— Още ли искаш да наддавам от твое име?

— Да. Не мога да рискувам да включа някой извън семейството.

— А няма ли риск някой да ме познае?

— Не и ако наддаваш по телефона.

38.

— Ако обичате, застанете тук, господин президент — каза посланикът. — Нейно Кралско Височество ще дойде първо при вас. Сигурен съм, че имате да разговаряте за много неща.

— Мой английски лош — каза президентът.

— Не се безпокойте, господин президент. Нейно Кралско Височество е свикнала да се справя с този проблем.

Посланикът направи крачка вдясно.

— Добър ден, господин премиер. Вие ще бъдете представен втори на принцесата, след като тя приключи разговора си с президента.

— Бихте ли ми напомнили как е правилно да се обръщам към Нейно Величество?

— Разбира се, сър — каза посланикът, без да поправя грешката му. — Нейно Кралско Височество ще каже: „Добър ден, господин премиер“ и преди да се ръкувате, трябва да се поклоните. — Посланикът леко се поклони, за да демонстрира. Неколцина от присъстващите започнаха да упражняват движението, просто за всеки случай. — След това ще кажете: „Добър ден, Ваше Кралско Височество“. Тя ще започне разговор по някаква тема, на която ще можете да отговорите подобаващо. Смята се за нелюбезно вие да й задавате въпроси и трябва да се обръщате към нея с „мадам“. Когато тя понечи да се обърне към кмета, се покланяте отново и казвате: „Довиждане, Ваше Кралско Височество“.

Премиерът изглеждаше объркан.

— Нейно Кралско Височество ще се появи сред нас след няколко минути — каза посланикът и продължи с кмета на Буенос Айрес. Даде му същите инструкции и добави: — Вие ще сте последният официално представен гост.

Посланикът нямаше как да пропусне Мартинес, който се беше наредил на две стъпки зад кмета. Личеше си, че младежът до него е син на Хари Клифтън.

Мартинес тръгна право към посланика и попита:

— Ще се запозная ли с Нейно Величество?

— Надявах се да ви представя на Нейно Кралско Височество. Така че ако бъдете така добър да се върнете точно там, където бяхте, мистър Мартинес, ще я заведа при вас веднага след като тя приключи разговора с кмета. Боя се обаче, че това не включва вашия спътник. Принцесата не е свикнала да разговаря с двама души едновременно, така че се надявам младият джентълмен да бъде така любезен да се дръпне мъничко назад.

— Разбира се, че ще се дръпне — каза Мартинес, без изобщо да поглежда Себастиан.

— А сега по-добре да вървя, в противен случай това представление никога няма да започне. — Посланикът тръгна през претъпканата градина към кабинета си, като внимаваше да не стъпва върху червената пътека.

Почетната гостенка седеше в ъгъла на кабинета му, пушеше и бъбреше със съпругата на посланика. В облечената ѝ в бяла ръкавица ръка имаше дълго елегантно цигаре от слонова кост.

Посланикът се поклони.

— Готови сме, мадам. Когато кажете, можем да започваме.

— Тогава да приключваме, а? — каза принцесата, дръпна за последен път и угаси цигарата си в най-близкия пепелник.

Посланикът я изведе на балкона, където тя спря за момент. Диригентът вдигна палката си и оркестърът на Шотландската гвардия засвири непознатия за присъстващите национален химн на гостенката. Всички замълчаха, а повечето мъже имитираха посланика и застанаха мирно.

След като химнът свърши, Нейно Кралско Височество бавно слезе по червената пътека на поляната и посланикът я представи на президента Педро Арамбуру.

— Господин президент, много се радвам да ви видя отново — започна принцесата. — Благодаря за незабравимата сутрин. Много ми хареса заседанието на Парламента и обядът с вас и с кабинета ви.

— За нас е чест, че сте наша гостенка, мадам — отвърна той с единственото изречение, което бе репетираше дълго.

— И трябва да се съглася с вас, господин президент, когато казахте, че телешкото ви не отстъпва по нищо на онова, което можем да предложим от Шотландските възвишения.

Двамата се разсмяха, макар че президентът не беше сигурен защо точно.

Посланикът погледна над рамото на президента, за да провери дали премиерът, кметът и мистър Мартинес са се наредили според указанията. Забеляза, че Мартинес не може да откъсне очи от принцесата. Кимна на Беки и тя незабавно пристъпи напред, застана крачка зад Себастиан и прошепна:

— Мистър Клифтън?

Себастиан се обърна.

— Да? — отвърна той, изненадан, че някой го познава по име.

— Аз съм личната секретарка на посланика. Той помоли да бъдете така добър да дойдете с мен.

— Да предупредя ли дон Педро?

— Не — твърдо отвърна Беки. — Ще отнеме само няколко минути.

Себастиан изглеждаше неуверен, но тръгна след нея през тълпата в сутрешни костюми и рокли за коктейл. Влязоха в посолството през една странична врата.

Посланикът се усмихна, доволен, че първата част от операцията е минала така гладко.

— Непременно ще предам поздравите ви на Нейно Величество — каза принцесата и посланикът я поведе към премиера.

Макар да се опитваше да се съсредоточи върху всяка дума на принцесата в случай, че се наложи да се притече на помощ, си позволяваше от време на време да хвърля поглед към прозореца на кабинета си с надеждата, че ще види Беки да излиза на терасата — знак, че срещата между баща и син се е състояла.

Когато реши, че на принцесата ѝ е дошло до гуша от премиера, той я поведе към кмета.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза принцесата. — Миналата седмица лорд кметът на Лондон ми сподели колко му е харесало посещението му във вашия град.

— Благодаря, мадам — отвърна кметът. — С нетърпение очаквам да му върна комплимента по някое време догодина.

Посланикът погледна към кабинета си, но Беки все още я нямаше никаква.

Принцесата не се задържа дълго при кмета и дискретно даде да се разбере, че иска да продължи нататък. Посланикът неохотно изпълни желанието ѝ.

— Ако ми позволите, мадам, бих желал да ви представя един от водещите банкери на града, дон Педро Мартинес. Уверен съм, че ще ви е интересно да научите, че той прекарва всяка година по един сезон в дома си в Лондон.

— За мен е огромна чест, Ваше Величество — с нисък поклон заяви Мартинес, преди принцесата да е успяла да отвори уста.

— Къде живеете в Лондон? — поинтересува се тя.

— На Итън Скуеър, Ваше Величество.

— Колко мило. Имам много приятели, които живеят в тази част на града.

— В такъв случай, Ваше Величество, можете да дойдете на вечеря някой път. Доведете всеки, когото пожелаете.

Посланикът с нетърпение зачака отговора на принцесата.

— Каква интересна идея — успя да промълви тя и побърза да продължи нататък.

Мартинес отново се поклони ниско. Посланикът забърза след почетната си гостенка. Испита облекчение, когато тя спря да побъбри с жена му, но единственото изречение, което успя да дочуе, бе:

— Ужасен дребосък! Как изобщо е бил поканен?

Посланикът отново погледна към кабинета си и отново испита облекчение, когато видя Беки да излиза на терасата и да му кима отсечено. Опитва се да се съсредоточи върху онова, което принцесата казваше на жена му.

— Марджъри, ужасно ми се пуши. Мислите ли, че можем да се измъкнем за няколко минути?

— Разбира се, мадам. Да се върнем в посолството?

Докато те се отдалечаваха, посланикът се обърна да погледне Мартинес. Зашеметеният мъж не беше помръднал от мястото си. Погледът му все още бе прикован върху принцесата и той като че ли не забеляза как Себастиан тихо се връща на мястото си няколко стъпки зад него.

След като принцесата изчезна от поглед, Мартинес се обърна и направи знак на Себастиан да се приближи.

— Бях четвъртият, който разговаря с принцесата — бяха първите му думи. — Единствено президентът, премиерът и кметът бяха представени преди мен.

— Каква огромна чест, сър — каза Себастиан, сякаш беше станал свидетел на всичко. — Сигурно сте много горд.

— По-скоро смирен — отвърна Мартинес. — Това беше един от най-големите дни в живота ми. Знаеш ли — добави той, — мисля, че Нейно Величество се съгласи да вечеря с мен при следващото ми отиване в Лондон.

— Чувствам се виновен — каза Себастиан.

— Виновен ли?

— Да, сър. Бруно трябваше да стои тук и да споделя триумфа ви, не аз.

— Можеш да разкажеш на Бруно всичко, когато се върнеш в Лондон.

Себастиан гледаше как посланикът и секретарката му влизат в посолството и се запита дали баща му още е там.

— Имам време само докато принцесата си допуши цигарата — каза посланикът, след като нахълта в кабинета си, — но с нетърпение очаквам да разбера как мина срещата със сина ви.

— Естествено, отначало се шокира — каза Хари, докато си обличаше пилотската куртка. — Но когато му казах, че не е изключен и че все още го очакват в Кеймбридж през септември, се поуспокои. Предложих му да отлети обратно за Англия с мен, но той каза, че е обещал да закара пратка до Саутхамптън на „Куин Мери“ и че Мартинес е бил толкова добър с него, че това е най-малкото, което можел да направи.

— Саутхамптън — повтори посланикът. — Каза ли ви какво представлява пратката?

— Не. И аз не го притиснах, за да не се досети за истинската причина да дойда чак тук.

— Мъдро решение.

— Помислих си дали да не се върна с него на „Куин Мери“, но си дадох сметка, че ако го направя, Мартинес бързо ще се сети защо съм тук.

— Така е — съгласи се посланикът. — И какво се разбрахте?

— Обещах да го чакам, когато „Куин Мери“ влезе в пристанището на Саутхамптън.

— Как според вас ще реагира Мартинес, ако Себастиан му каже, че сте в Буенос Айрес?

— Казах, че може би е по-добре да не го споменава, тъй като Мартинес със сигурност ще поиска Себ да се върне в Лондон с мен. И той се съгласи да не казва нищо.

— Значи остава само да разбере какво има в пратката, а вие да се върнете в Лондон преди някой да ви е разпознал.

— Не зная как да изразя своята благодарност за всичко, което направихте, сър — каза Хари. — Много добре осъзнавам, че точно в този момент изобщо не ви трябва някой да ви разсейва допълнително.

— Изобщо не се притеснявайте, Хари. От години не съм се забавлявал така. Все пак мисля, че е по-добре да се измъкнете, преди...

Вратата се отвори и принцесата влезе в кабинета. Посланикът се поклони, докато принцесата се взираше в мъжа, облечен в униформа на капитан от авиацията.

— Позволете да ви представя капитан Питър Мей, мадам — незабавно каза посланикът.

Хари се поклони.

Принцесата извади цигарето от устата си.

— Капитан Мей, приятно ми е да се запознаем. — Вгледа се внимателно в Хари и добави: — Срещали ли сме се някога?

— Не, мадам — отвърна Хари. — Имам чувството, че бих запомнил, ако бяхме.

— Много забавно, капитан Мей. — Тя му се усмихна топло и изгаси цигарата си. — Е, господин посланик, бийте камбаната. Имам чувството, че е време за втора обиколка.

Докато мистър Матюс извеждаше принцесата на поляната, Беки поведе Хари в обратната посока: по задното стълбище и през кухнята до служебния изход на една странична уличка.

— Желая ви приятен полет до дома, капитан Мей.

Хари закрачи бавно към хотела си, погълнат от мисли. Ужасно му се искаше да се обади на Ема и да ѝ каже, че се е видял със Себастиан, че той е в безопасност и ще се върне в Англия след няколко дни.

След като се върна в хотела, събра оскъдния си багаж, свали куфара си на рецепцията и попита дали има някакви вечерни полети до Лондон.

— Боя се, че е твърде късно да стигнете за следобедния полет на Британските авиолинии — отвърна рецепционистът. — Мога обаче да ви резервирам място в полета на „Пан Ам“ до Ню Йорк в полунощ, откъдето...

— Хари!

Хари се обърна.

— Хари Клифтън! Знаех си, че сте вие. Не помните ли? Срегнахме се, когато говорихте пред Ротари Клуб в Бристол миналата година!

— Грешите, мистър Болтън — каза Хари. — Казвам се Питър Мей — добави той, докато Анабел минаваше покрай тях с куфар в ръка.

Хари тръгна към нея, сякаш се бяха уговорили да се срещнат.

— Нека ви помогна — каза той, взе куфара ѝ и излезе заедно с нея от хотела.

— Благодаря — малко изненадано отвърна Анабел.

— За мен е удоволствие. — Хари подаде багажа ѝ на шофьора и я последва към вратата на микробуса.

— Не знаех, че ще се връщате с нас, Питър.

„И аз“, идеше му да каже.

— Наложил се брат ми да се върне по спешност. Някакъв проблем с язовира. Снощи обаче си изкарахме чудесно, благодарение на вас.

— Къде бяхте?

— Заведох го в хотел „Маджестик“. Права сте, храната е невероятна.

— Разкажете ми повече. Винаги съм искала да хапна там.

По пътя за летището Хари трябваше да измисли подарък за четирийсети рожден ден (часовник „Ингерсол“) и вечеря — пушена съомга, бифтек (естествено) и лимонов пай. Не остана впечатлен от собственото си кулинарно въображение и бе благодарен, че Анабел не започна да разпитва за вината. Каза ѝ, че си е легнал чак в три сутринта.

— Искан ми се да бях послушал съвета ви и да се изкъпя тогава, преди да си легна — добави Хари.

— Аз се изкъпах в четири сутринта. Нямах да имам нищо против, ако го бяхме направили заедно — каза тя, докато микробусът спираше пред летището.

Докато минаваха през митницата и се качваха в самолета, Хари не се отделяше от екипажа. Отново зае последната седалка, като се питаше дали е взел правилното решение, или е трябвало да остане тук. Спомни си обаче често повтаряните думи на сър Алън. „Ако те разкрият, изнасяй се колкото се може по-бързо.“ Чувстваше се уверен, че постъпва правилно — онзи устат тип сигурно вече тичаше из града и крещеше на всички: „Току-що видях Хари Клифтън, представяше се за английски пилот“.

След като другите пътници се настаниха на местата си, самолетът излезе на пистата. Хари затвори очи. Куфарчето беше празно, досието — унищожено. Закопча колана си и с нетърпение зачака момента, когато ще може да се наспи, без да го прекъсват.

— Говори капитанът. Изключих предупредителните светлини, така че можете да разкопчаете коланите си.

Хари тъкмо задрямваше, когато някой се тръшна в седалката до него.

— Сетих се — каза Болтън, когато Хари отвори едното си око. — Бяхте в Буенос Айрес, за да събирате материали за следващата си книга. Прав ли съм, или да?

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1957

39.

Дон Педро бе след последните, които си тръгнаха от градинското парти, при това чак след като най-сетне се убеди, че принцесата няма да се появи отново.

Себастиан седна до него на задната седалка на лимузината.

— Това бе един от най-големите дни в живота ми — повтаряше дон Педро.

Себастиан мълчеше, защото не можеше да измисли какво ново да каже по въпроса. Дон Педро беше явно пиян — ако не от вино, то от мисълта, че е попаднал в кралските кръгове. Себастиан бе изненадан, че толкова преуспял човек може да бъде поласкан така лесно. Внезапно Мартинес смени темата.

— Момчето ми, искам да знаеш, че ако някога ти потрѣбва работа, за теб винаги ще има в Буенос Айрес. Изборът е твой. Можеш да станеш каубой или банкер. Като се замисля, разликата не е чак толкова голяма — добави той и се изсмя на собствената си шега.

— Много любезно от ваша страна, сър — отвърна Себастиан.

Макар че искаше да му каже, че в крайна сметка ще влезе в Кеймбридж с Бруно, реши да не го прави, защото щеше да му се наложи да обяснява как е разбрал. Но вече започваше да се чуди защо баща му бе обиколил половината свят само за да му каже... Дон Педро прекъсна мислите му, като извади пачка банкноти от по пет паунда от джоба си, отброи осемнайсет и му ги подаде.

— Винаги съм вярвал в авансовото плащане.

— Но аз още не съм свършил работата, сър.

— Знам, че ще изпълниш своята част от уговорката.

Думите му само накараха Себастиан да се почувства още по-виновен за малката си тайна и ако колата не беше спряла пред офиса на Мартинес, сигурно нямаше да се вслуша в съвета на баща си.

— Закарай мистър Клифтън до хотела му — нареди дон Педро на шофьора и се обърна към Себастиан. — В сряда следобед ще те вземе кола и ще те откара на пристанището. Погрижи се да се

забавляваш през последните си два дни в Буенос Айрес, защото този град има какво да предложи на един млад мъж.

Хари никога не си беше падал по мръсния език, дори в книгите си. Порядъчната му майка просто не би го одобрила. Но след като слуша в продължение на цял час безкрайния монолог за живота на Тед Болтън, за отговорностите на дъщеря му като групов водач на момичешката организация, където имала значки за отличник по бродерия и готвене, за ролята на жена му като секретарка на Съюза на бристолските майки, за лекторите, които поканил в Ротари Клуб тази есен, дори за мнението му за Мерилин Монро, Никита Хрушчов, Хю Гейтскел и Тони Ханкок, най-сетне не издържа.

Отвори очи, поизправи се в седалката и каза:

— Мистър Болтън, защо не вървите по дяволите?

За негова най-огромна изненада и облекчение Болтън стана и се върна на мястото си, без да каже нито дума.

Хари заспа след секунди.

Себастиан реши да се вслуша в съвета на дон Педро и да прекара по-голямата част от времето си в града, преди да дойде време да се качи на борда на „Куин Мери“ и да потегли към дома.

След като на следващата сутрин закуси, размени четири от банкнотите си за триста песос и излезе да търси Испанската колонада с надеждата да намери подаръци за майка си и сестра си. Избра брошка от родохрозит за майка си — в бледорозов нюанс, който според търговеца не можел да се намери никъде другаде по света. Цената малко го стресна, но Себастиан си спомни през какво е минала майка му през последните две седмици и плати.

Докато вървеше по булеварда обратно към хотела, една картина на витрината на близка галерия привлече вниманието му и го накара да се замисли за Джесика. Влезе, за да я разгледа по-добре. Продавачът го увери, че младият художник имал бъдеще, така че натюрмортът бил не само чудесен, но и представлявал умна инвестиция. И да, приемал английски пари. Себастиан се надяваше, че мнението на Джесика за „Купа с органи“ на Фернандо Ботеро ще съвпадне с неговото.

Единственото, което купи за себе си, беше великолепен кожен колан с огромна катарамата. Не беше евтин, но просто не се сдържа.

Спря да обядва в едно улично кафе и се натъпка с аржентинско печено телешко, докато четеше стар брой на „Таймс“. Във всички големи градове в Англия щели да налагат ограничения за паркиране по улиците. Себастиан не можеше да повярва, че чичо му Джайлс би гласувал за подобно нещо.

След като приключи с обяда, с помощта на пътеводителя откри единственото кино в Буенос Айрес, в което се прожектираха англоезични филми. Седна сам на задния ред да гледа „Място под слънцето“, влюби се в Елизабет Тейлър и се запита как ли може да намери момиче като нея.

На връщане към хотела се отби в една антикварна книжарница, която можеше да се похвали с рафт английски романи. Усмихна се, когато видя, че първата книга на баща му струва само три песос, и си излезе с оръфано копие на „Офицери и джентълмени“.

Вечеря в ресторанта на хотела и с помощта на пътеводителя си избра няколко места, които искаше да разгледа, ако му остане време — Градската катедрала, Националният музей за изящни изкуства, Каза Росада и Ботаническата градина Карлос Таис в стария квартал Палермо. Дон Педро беше прав — градът определено имаше какво да предложи.

Подписа сметката и реши да се върне в стаята си и да продължи да чете Ивлин Уо. И щеше да направи точно това, ако не я беше видял да седи на бара. Тя му отправи кокетна усмивка, която направо го закова. Втората усмивка подеждаше като магнит и секунди по-късно той стоеше до нея. Тя изглеждаше горе-долу на възрастта на Руби, но бе много по-съблазнителна.

— Ще ме почерпиш ли едно питие? — попита тя.

Себастиан кимна и седна на стола до нейния. Тя се обърна към бармана и поръча две чаши шампанско.

— Казвам се Габриела.

— Себастиан — каза той и протегна ръка. Тя я пое. Той никога не бе и помислял, че докосване на жена може да му подежда по такъв начин.

— Откъде си?

— От Англия — отвърна той.

— Ще посетя Англия някой ден. Тауър и Бъкингамския дворец — каза тя, докато барманът им наливаше. — Наздраве.

Себастиан вдигна чашата си.

— Наздраве. — Беше му трудно да не зяпа стройните й грациозни крака. Искаше му се да ги докосне.

— В хотела ли си отседнал? — попита тя и постави ръка на бедрото му.

Себастиан се радваше, че светлините в бара са толкова приглушени, че тя не може да види цвета на бузите му.

— Да.

— Сам ли си? — попита тя, без да маха ръката си.

— Да — смотолевя той.

— Искаш ли да се кача в стаята ти, Себастиан?

Себастиан не можеше да повярва на късмета си. Беше открил Руби в Буенос Айрес, а директорът се намирал на 7000 мили оттук. Не беше нужно да отговаря, защото тя се плъзна от стола, хвана го за ръка и го поведе към изхода.

Тръгнаха към асансьорите.

— Кой номер е стаята ти, Себастиан?

— Единайсет седемдесет — каза той, докато влизаха в кабината.

Когато стигнаха стаята му на единайсетия етаж, Себастиан едва успя да напъха ключа в ключалката. Тя започна да го целува още преди да са влезли и продължи, като сръчно сваляше самото му и разкопчаваше колана. Спря едва когато панталоните му се свлякоха.

Когато отвори очи, Себастиан видя, че блузата и полата й са на пода при панталоните му. Искаше просто да стои и да се любува на тялото й, но тя отново хвана ръката му и го поведе към леглото. Той се освободи от ризата и вратовръзката. Изгаряше от желание да я докосва навсякъде едновременно. Тя легна по гръб на леглото и го дръпна върху себе си. Секунди по-късно той изстена.

Остана да лежи неподвижен, а тя се измъкна изпод него, събра дрехите си и изчезна в банята. Себастиан придърпа чаршафа върху голото си тяло и с нетърпение я зачака да се върне. Искаше да прекара остатъка от нощта с тази богиня и се чудеше колко ли пъти ще може да я люби до сутринта. Но когато вратата на банята се отвори, Габриела излезе напълно облечена и изглеждаше така, сякаш се канеше да си тръгне.

— За пръв път ли ти беше? — попита го.

— Разбира се, че не.

— Така и предполагам — каза тя. — Но цената си остава същата. Триста песос.

Себастиан рязко се изправи. Не разбираше какво става.

— Да не си мислиш, че красивото ти лице и английският ти чар ме накараха да дойда в стаята ти?

— Не, разбира се, че не — каза Себастиан.

Стана от леглото, взе сакото от пода и извади портфейла си. Загледа се в останалите му банкноти.

— Двайсет паунда — каза тя. Явно и преди се беше сблъсквала с подобен проблем.

Себастиан извади четири банкноти и ѝ ги подаде.

Тя взе парите и изчезна по-бързо, отколкото се бе появила.

Когато самолетът най-сетне кацна в Лондон, Хари се възползва от униформата и мина с екипажа през митницата, без да го спират. Отклони предложението на Анабел да вземе с нея автобуса до града и вместо това се нареди на дългата опашка за таксита.

След четирийсет минути таксито спря пред къщата на Джайлс на Смит Скуеър. Зажаднял за гореща вана, английска храна и хубав сън, Хари заблъска с месинговото чукче с надеждата, че Джайлс си е у дома.

Джайлс отвори и щом го видя, избухна в смях, застана мирно и козирува.

— Добре дошъл у дома, капитане.

Когато на сутринта Себастиан се събуди, първата му работа бе да провери портфейла си. Бяха му останали само десет паунда, а се беше надявал да започне живота си в Кеймбридж със спестени осемдесет. Огледа пръснатите по пода дрехи. Дори новият кожен колан беше изгубил привлекателността си. Тази сутрин щеше да може да посети само местата, на които не се плащаше за вход.

Чичо му Джайлс беше прав, когато му бе казал, че в живота на човек има определящи моменти, в които научаваш много за себе си и

депозираш наученото в сметката на опита, за да можеш по-късно да теглиш от нея.

След като събра малкото си багаж и подаръците, Себастиан се замисли за Англия и предстоящия студентски живот. Очакваше го с нетърпение. Когато излезе от асансьора на партера, с изненада видя шофьора на дон Педро да стои във фоайето с фуражка под мишница. Сложи фуражката си веднага щом видя Себастиан и каза:

— Шефът иска да ви види.

Себастиан се качи в лимузината, доволен, че ще има възможност да благодари на дон Педро за всичко, което беше направил за него; нямаше намерение обаче да споменава, че са му останали само десет паунда.

Въведоха го направо в кабинета на дон Педро.

— Себастиан, съжалявам, че те домъкнах така тук, но се появи един малък проблем.

Сърцето на Себастиан се сви.

— Проблем?

— Приятелят ми мистър Матюс от британското посолство ми се обади тази сутрин. Посочи, че си влязъл в страната без паспорт. Казах му, че си пътувал на мой кораб и че си мой гост в Буенос Айрес, но както обясни той, това нямало да ти помогне да се върнеш във Великобритания.

— Това означава ли, че ще изпусна кораба? — Себастиан не можеше да скрие ужаса си.

— Разбира се, че не — отвърна Мартинес. — Шофьорът ще те откара до посолството на път за пристанището. Посланикът ми обеща, че паспортът ще те чака на рецепцията.

— Благодаря — каза Себастиан.

— Разбира се, това стана възможно, защото посланикът ми е личен приятел — с усмивка каза Мартинес и му подаде дебел плик. — Предай това на митницата, когато стигнеш Саутхамптън.

— Това ли е пратката, която трябва да занеса в Англия? — попита Себастиан.

— Не, не — разсмя се Мартинес. — Това са само експортните документи, деклариращи съдържанието на контейнера. Достатъчно е само да ги представиш на митницата, а оттам „Сотбис“ ще поемат нещата.

Себастиан никога не бе чувал за „Сотбис“ и си отбеляза името наум.

— Снощи се обади Бруно и каза, че очаква с нетърпение да те види в Лондон и се надява да останеш при него на Итън Скуеър. В края на краищата това несъмнено е по-добра алтернатива от приют на Падингтън.

Себастиан си помисли за Тиби и му се прииска да обясни на дон Педро, че „Сейф Хейвън“ по нищо не отстъпва на хотел „Маджестик“ в Буенос Айрес.

— Благодаря, сър — каза той.

— Бон вояж и се погрижи „Сотбис“ да поемат пратката. Щом стигнеш в Лондон, съобщи на Карл, че си я доставил, и му напомни, че се връщам в понеделник.

Той заобиколи бюрото си, хвана Себастиан за раменете и го целуна по двете бузи.

— Гледам на теб като на четвърти син.

Първият син на дон Педро стоеше до прозореца в кабинета си на долния етаж и гледаше как Себастиан излиза с дебел плик на стойност осем милиона паунда. Не помръдна, докато Себастиан не се качи в лимузината и тя не потегли.

После бързо се качи при баща си.

— Статуята на борда ли е вече? — попита дон Педро веднага щом вратата се затвори.

— Сутринта гледах как я спускат в трюма. Но все още не съм убеден.

— В какво?

— В тази статуя има осем милиона твои пари, а на борда няма никой от екипа ни, който да я държи под око. Защо остави едно момче, току-що излязло от училище, да отговаря за цялата операция?

— Именно защото никой няма да прояви интерес нито към статуята, нито към него — каза дон Педро. — Документите са на името на Себастиан Клифтън и единственото, което трябва да направи, е да ги предаде на митницата и да подпише формуляра за освобождаване, след което „Сотбис“ поемат нещата. Нищо не показва, че имаме пръст в цялата работа.

— Да се надяваме, че си прав.

— Обзалагам се, че когато пристигнем на летището в Лондон в понеделник, цял куп митничари ще започнат да ровят багажа ни — каза дон Педро. — Ще открият единствено одеколona ми, а междувременно статуята ще е на сигурно място при „Сотбис“ в очакване на търга.

Щом влезе в посолството да си вземе паспорта, Себастиан с изненада видя Беки на рецепцията.

— Добро утро — каза тя. — Посланикът очаква с нетърпение да се срещне с вас. — И без да каже нито дума повече, тръгна по коридора към кабинета на мистър Матюс.

Себастиан я последва за втори път, като се питаше дали баща му не е от другата страна на вратата и дали няма да пътува с него за Англия. Надяваше се да е така.

Беки почука, отвори вратата и се дръпна, за да му направи път.

Посланикът гледаше през прозореца, но щом чу вратата да се отваря, се обърна, пресече помещението и топло се ръкува със Себастиан.

— Радвам се, че най-сетне се срещаме, момко. Искях да ти го дам лично. — Взе паспорта от бюрото и му го подаде.

— Благодаря, сър — рече Себастиан.

— Мога ли да съм сигурен, че няма да внасяш повече от хиляда паунда във Великобритания? Не искаме да нарушаваме закона, нали?

— Останали са ми само десет — призна Себ.

— Ако декларираш само това, би трябвало изобщо да не се задържиш на митницата.

— Да, но доставям скулптура от името на дон Педро Мартинес, която трябва да бъде поета от „Сотбис“. Не зная нищо за нея, освен че според документите се нарича „Мислителят“ и тежи два тона.

— Не би трябвало да те забави — каза посланикът, докато го изпращаше до вратата. — Между другото, Себастиан, какво е второто ти име?

— Артър, сър — каза младежът и излезе в коридора. — Кръстен съм на дядо си.

— Приятно плаване, момчето ми — бяха последните думи на мистър Матюс, преди да затвори вратата.

После се върна при бюрото и записа в бележника си три имена.

40.

— Вчера сутринта получих това комюнике от Филип Матюс, нашия посланик в Аржентина — каза секретарят на кабинета и раздаде копия на всички на масата. — Моля, прочетете го внимателно.

След като беше получил дългото шестнайсет страници комюнике по телеграфа, сър Алън беше прекарал остатъка от сутринта във внимателно проверяване на всеки абзац. Знаеше, че онова, което търси, ще е скрито сред тривиалната информация за официалното посещение на принцеса Маргарет в аржентинската столица.

Остана озадачен защо посланикът е поканил Мартинес на градинското парти и бе още по-изненадан, когато откри, че той е бил представен на Нейно Кралско Височество. Предположи, че Матюс е имал основателна причина за подобно пренебрегване на протокола, и се надяваше, че няма снимки, които да се озоват в някоя библиотека с вестникарски изрезки и да напомнят на всички за случилото се.

Малко преди пладне сър Алън попадна на абзаца, който търсеше, и помоли секретарката да отложи уговорката му за обяд.

„Нейно Кралско Височество бе така добра да ме запознае с резултата от първия тестов мач в Лордс — пишеше посланикът. — Великолепно представяне на капитан Питър Мей. Жалко, че е бил изчерпан в последната минута.“

А малко по-долу пишеше:

„С радост научих, че Артър Барингтън ще се завърне за втория тестов мач в Саутхамптън в неделя, 23 юни, защото със среден резултат малко над 8 той може да преобърне нещата в полза на Англия.“

Сър Алън си подчерта думите „Артър“, „събота“, „Саутхамптън“ и цифрата 8, след което продължи да чете.

„Останах обаче озадачен, когато НКВ ми каза, че Тейт е очаквано изпълнение на №5, но тя ме увери, че информацията ѝ е съобщена не от друг, а от директора на крикета Джон Ротенстайн, което ме накара да се замисля.“

Секретарят на кабинета подчерта „Тейт“, „№5“, „изпълнение“ и „Ротенстайн“ и продължи нататък.

„Ще се върна в Лондон през август, навреме за последния тест в Милбанк, така че да се надяваме, че дотогава ще сме спечелили деветте серии. И между другото, това игрище се нуждае от двутонен валяк.“

Този път сър Алън подчерта „август“, „Милбанк“, „деветте“ и „двутонен“. Вече му се искаше да беше проявил по-голям интерес към крикета, докато учеше в Шрусбъри, но пък винаги си беше падал по гребането, а не по игрищата. Е, сър Джайлс беше носител на награди по крикет в Оксфорд и вероятно щеше да може да му обясни тънкостите на играта.

Всички бяха приключили с четенето на комюникето. Само мисис Клифтън все още си водеше някакви бележки.

— Мисля, че разгадах повечето от онова, което се опитва да ни каже нашият човек в Буенос Айрес, но все още има една-две подробности, които ми убягват — каза сър Алън. — Например, трябва ми малко помощ за Артър Барингтън, защото дори аз знам, че батсманът се казва Кен.

— Второто име на Себастиан е Артър — каза Хари. — Така че според мен можем да приемем, че ще пристигне в Саутхамптън на двайсет и трети юни, неделя, защото тестовите мачове никога не се играят в неделя, а и в Саутхамптън няма игрище.

Секретарят на кабинета кимна.

— А осмицата може би показва за колко милиона паунда става дума според посланика — предположи Джайлс от другия край на масата, — защото средният резултат на Кен Барингтън е над петдесет.

— Много добре — каза сър Алън и си записа. — Но пак не мога да разбера защо Матюс е написал погрешно изпълнение вместо попълнение и август вместо август. Все пак е грамотен човек.

— Също и Тейт — каза Джайлс. — Защото Морис Тейт играеше за Англия с девети номер, а не с пети.

— Това също ме изпрати в аут — опита се да се пошегува сър Алън. — Някой може ли да обясни двете грешки?

— Мисля, че аз мога — обади се Ема. — Дъщеря ми Джесика е художничка и веднъж спомена, че много скулптори правят девет изпълнения или отливки на произведенията си, които след това се щамповат и номерират. А изписването на месеца наемква за скулптора.

— Все още нищо не разбирам — каза сър Алън. От израженията на останалите си личеше, че не е единствен.

— Би трябвало да е Реноар или Роден — каза Ема. — И тъй като едва ли е възможно да се скрият осем милиона паунда в маслена картина, предполагам, че парите се намират в двутонна статуя на Огюст Роден.

— Значи посланикът наемква, че сър Джон Ротенстайн, директорът на галерия „Тейт“ в Милбанк, ще може да ни каже за коя точно скулптура става дума?

— Не наемква, а ни го казва направо — триумфално заяви Ема. — Това е една от думите, които сте пропуснали да подчертаете, сър Алън. — Не успя да скрие подигравателната си усмивка. — Покойната ми майка щеше да я забележи много преди мен, дори на смъртното си легло.

Хари и Джайлс се усмихнаха.

— И коя дума съм пропуснал да подчертая, мисис Клифтън?

Веднага щом Ема отговори на въпроса, секретарят на кабинета вдигна телефона.

— Обадете се на Джон Ротенстайн от „Тейт“ и ми уговорете среща с него тази вечер, след затварянето на галерията.

Затвори и се усмихна на Ема.

— Винаги съм бил за назначаването на повече жени в държавната администрация.

— Надявам се, сър Алън, че ще подчертаете „повече“ и „жени“ — отвърна Ема.

Себастиан стоеше опрян на парапета на горната палуба на „Куин Мери“ и гледаше как Буенос Айрес се отдалечава, докато не се превърна в смътен силует, подобен на скица върху чертожната дъска на архитект.

Толкова много неща се бяха случили за краткото време, откакто бе отстранен от училище, макар че все още беше озадачен защо баща

му беше изминал толкова път само за да му каже, че не е изгубил мястото си в Кеймбридж. Нямаше ли да е много по-лесно просто да се обади на посланика, който несъмнено познаваше дон Педро? И защо посланикът лично му беше дал паспорта, когато Беки можеше да го направи вместо него още на рецепцията? И още по-странно, защо посланикът го беше попитал за второто му име?

Когато Буенос Айрес изчезна от поглед, Себастиан все още нямаше отговор на тези въпроси. Може би баща му щеше да му обясни.

Мислите му се насочиха към бъдещето. Първата му отговорност, за която вече беше възнаграден доста добре, бе да се погрижи скулптурата на дон Педро да мине без проблеми през митницата и Себастиан нямаше намерение да напусне пристанището, преди „Сотбис“ да са взели пратката.

Но дотогава смяташе да разпусне и да се наслаждава на пътуването. Възнамеряваше да дочете последните няколко страници на „Офицери и джентълмени“ и се надяваше, че ще намери първия том в корабната библиотека.

Сега, когато пътуваше към дома, вече трябваше да помисли какво може да постигне през първата година в Кеймбридж, за да впечатли майка си. Това бе най-малкото, което можеше да направи, след като ѝ бе причинил толкова много тревоги.

— „Мислителят“ — каза сър Джон Ротенстайн, директорът на галерия „Тейт“, — се смята от критиците за една от най-знаковите творби на Роден. Била е замислена като част от „Портите на ада“ и първоначално се е наричала „Поетът“, тъй като художникът е искал да отдаде почит на своя герой Данте. И връзката между Роден и статуята станала толкова силна, че маестрото бил погребан под нейно копие в Медон.

Сър Алън продължи да обикаля около статуята.

— Поправете ме, ако греша, сър Джон, но нали това е петата отливка от общо деветте?

— Точно така, сър Алън. Най-търсените произведения на Роден са онези, които са били излети приживе от Алекс Рудие в леярната му в Париж. За съжаление след смъртта на Роден френските власти

позволили пускането на ограничен брой копия от друга леярна, но сериозните колекционери не ги смятат за автентични като първите.

— Знае ли се къде се намират деветте оригинални отливки?

— О, да — отвърна директорът. — Като не броим тази, три са в Париж — в Лувъра, в музея на Роден и една в Медон. Има една в музея „Метрополитен“ в Ню Йорк и една в Ермитажа в Ленинград. Останалите три са в частни колекции.

— Известно ли е кои са колекционерите?

— Едно копие е в колекцията на барон Ротшилд, а друго е собственост на Пол Мелън. Третото копие отдавна е забулено в мистерия. Знаем със сигурност, че отливката е правена приживе и е била продадена на частен колекционер от галерия „Марлборо“ преди десетина години. Тази тайна обаче най-сетне ще бъде разбулена следващата седмица.

— Боя се, че не ви разбирам, сър Джон.

— В понеделник вечерта „Сотбис“ ще обяви търг за отливка на „Мислителят“ от хиляда деветстотин и втора година.

— И кой е собственикът ѝ? — невинно попита сър Алън.

— Нямам представа — призна Ротенстайн. — В каталога на „Сотбис“ е записано само, че е собственост на джентълмен.

Секретарят на кабинета се усмихна на този отговор, но се задоволи само да попита:

— И какво означава това?

— Означава, че продавачът желае да остане анонимен. Често се оказва, че е някой аристократ, който не иска да признае, че изпитва затруднения и му се налага да се раздели с някоя фамилна ценност.

— И на каква цена според вас ще бъде продадена отливката?

— Трудно е да се каже, защото Роден от такъв порядък не се е появявал на пазара от няколко години. Все пак ще се изненадам, ако статуята бъде продадена за по-малко от сто хиляди паунда.

— Един лаик може ли да види разлика между това копие — попита сър Алън, като се възхищаваше на отливката пред себе си, — и онова, което ще се продава от „Сотбис“?

— Няма никаква разлика, освен номера на отливката — каза директорът. — Като се изключи той, произведенията са идентични във всяко отношение.

Секретарят на кабинета обиколи скулптурата още няколко пъти и почука масивната могила, върху която седеше мъжът. Вече не се съмняваше къде Мартинес е скрил осемте си милиона. Дръпна се крачка назад и се вгледа в дървената платформа на статуята.

— И деветте отливки ли са закрепени за едни и същи основи?

— Не точно едни и същи, но подобни, предполагам. Всяка галерия и колекционер имат свое мнение как да показват произведенията си. Ние избрахме прост дъб, защото смятахме, че е в съзвучие с обстановката.

— А как основата се закрепва за статуята?

— За отливка с такива размери обикновено има четири малки стоманени издатъка от долната страна на статуята. Във всеки от тях се пробива дупка, през която може да се сложи винт. След това остава само да се пробият четири дупки в основата и тя да бъде закрепена за статуята с така наречените пеперуди. Всеки нормален дърводелец може да свърши работата.

— Значи ако искате да махнете основата, е достатъчно само да се развият въпросните пеперуди, така ли?

— Да, предполагам — отвърна сър Джон. — Но защо му е на някой да прави подобно нещо?

— Наистина, защо — съгласи се секретарят на кабинета и се усмихна едва забележимо. Вече знаеше не само къде е скрил парите Мартинес, но и как възнамерява да ги вкара в страната. И, което бе по-важно, как смята да си върне осемте милиона във фалшиви банкноти, без никой да заподозре нищо.

— Голям майстор — отбеляза той и потупа за последен път кухата бронзова статуя.

— Гений — каза директорът.

— Е, не бих казал чак гений — каза сър Алън. Но пък двамата мислеха за различни лица.

41.

Шофьорът на белия „Бедфорд“ спря пред Грийн Парк на Пикадили, остави двигателя включен и светна два пъти с фаровете.

Трима мъже, които никога не закъсняваха, се появиха от станцията на метрото с работното си оборудване и бързо отидоха при задната врата на микробуса — знаеха, че е отключена. Натовариха в багажното отделение малък мангал, туба нафта, чанта с инструменти, стълба, дебела намотка въже и кутия кибрит „Суон Веста“, след което отидоха при командира си.

Ако някой ги загледаше (а никой не го направи в шест сутринта в неделя), щеше да ги вземе за обикновени работници и те наистина бяха такива, преди да постъпят в САС. Ефрейтор Кран беше навремето дърводелец, сержант Робъртс работеше в леярна, а капитан Хартли бе строителен инженер.

— Добро утро, господа — поздрави ги полковник Скот-Хопкинс, когато тримата се качиха в микробуса.

— Добро утро, полковник — отвърнаха в един глас те, докато командирът им превключваше на първа скорост и потегляше на юг за Саутхамптън.

Себастиан беше на палубата два часа преди „Куин Мери“ да акостира. Пръв стъпи на сушата и бързо тръгна към митницата. Представи товарителницата на един млад служител, който я прегледа набързо, после го погледна и каза:

— Моля, изчакайте.

И изчезна през някаква врата.

След минута се появи с по-възрастен мъж с три сребърни ивици на маншетите на униформата. Мъжът поиска да види паспорта на Себастиан и след като свери снимката с лицето му, незабавно подписа заповедта за освобождаване на товара.

— Мистър Клифтън, колегата ми ще ви заведе до мястото, където ще разтоварят контейнера.

Себастиан и младият служител отидоха до склада на митницата и видяха как един кран спуска куката си в трюма на „Куин Мери“. След двайсетина минути от недрата на кораба се появи голям дървен контейнер и кранът го спусна на товарна площадка 6.

Докерите освободиха куката и веригите, за да може кранът да се завърти и да вдигне следващия товар, а самият контейнер бе откаран в хале № 40. Целият процес продължи четирийсет и три минути. Младият служител покани Себастиан да се върнат в офиса, за да приключат с оформянето на документите.

Полицейският автомобил включи сирената си, изпревари пикапа на „Сотбис“ по пътя от Лондон за Саутхамптън и даде сигнал на шофьора да спре.

Щом пикапът спря, двамата полицаи слязоха от колата. Единият спря до шофьора на пикапа, а колегата му мина отзад, извади от джоба си швейцарско ножче, отвори го, заби острието в задната лява гума и щом чу съскане, се върна при полицейската кола.

Шофьорът на пикапа свали прозореца и погледна озадачено служителя на реда.

— Не карах с превишена скорост, полицай.

— Да, сър, не сте направили никакво нарушение. Просто реших, че няма да е зле да ви кажа, че задната ви лява гума е спукана.

Шофьорът слезе, отиде до задницата на пикапа и зяпна невярващо спуканата гума.

— Знаете ли, полицай, не усетих абсолютно нищо.

— Винаги е едно и също с подобни малки спуквания — каза полицаят.

Покрай тях мина бял „Бедфорд“.

— Радвам се, че успях да ви помогна, сър — каза полицаят, отдаде чест, качи се при колегата си и патрулната кола потегли.

Ако шофьорът на „Сотбис“ бе поискал от полицая да се легитимира, щеше да открие, че той е от участъка на Рочестър Роуд и следователно се намира на доста мили извън юрисдикцията си. Но пък сър Алън беше открил, че малцина от онези, които служеха под негово командване в САС, работят в полицията в Хампшър и са на разположение в неделя сутрин.

Шофьорът откара дон Педро и Диего до международното летище „Министро Пистарини“. Шестте им големи куфара минаха през митницата без проверка и след няколко минути двамата се качиха на самолета за Лондон.

— Винаги предпочитам да летя с британски превозвач — каза дон Педро на стюарда, който ги водеше към местата им в първа класа.

Самолетът — „Боинг Стратокрузър“ — излетя в 17:43, само с няколко минути закъснение.

Шофьорът на белия „Бедфорд“ зави и се насочи право към хале № 40 в другия край на пристанището. Никой в микробуса не беше изненадан, че полковник Скот-Хопкинс знае точно къде да отидат. В края на краищата той бе разубедил обстановката четирийсет и осем часа преди това. Полковникът беше пунктуален човек и не оставяше нищо на случайността.

Когато микробусът спря, той връчи ключ на капитан Хартли. Помощникът му слезе и отключи двойната врата на халето. Полковникът вкара микробуса в огромната постройка. Пред тях, в средата на помещението, се издигаше голям дървен контейнер.

Докато инженерът заключваше вратата, другите трима извадиха оборудването си от багажника на микробуса.

Дърводелецът опря стълбата на контейнера, качи се по нея с чук за вадене на пирони и започна да разковава капака. През това време полковникът отиде в дъното на халето, качи се в кабината на малкия кран, оставен тук за през нощта, и го подкара към контейнера.

Инженерът взе въжето от багажника на микробуса, направи примка, метна въжето през рамо и зачака да изпълни ролята на палач. На дърводелеца му трябваша осем минути да извади всички пирони и когато приключи, слезе по стълбата и сложи капака на пода. Инженерът се качи по стълбата, после се спусна в контейнера и прокара якото въже под ръцете на „Мислителят“. Лично той предпочиташе да използва верига, но полковникът изрично ги беше предупредил, че скулптурата в никакъв случай не бива да бъде повреждана.

След като се увери, че въжето е закрепено здраво, инженерът направи двоен моряшки възел и вдигна ръка, че е готов. Полковникът спусна куката на крана, инженерът я хвана, закачи примката на нея и вдигна палци.

Полковникът много внимателно започна да вдига статуята от контейнера. Първо се появи наведената глава, подпряна върху длан, после торсът и мускулестите крака и накрая голямата бронзова могила, на която седеше „Мислителят“. Последното, което се появи, беше дървената основа, за която бе закрепена скулптурата. След като я издигна над контейнера, полковникът бавно я отмести встрани и я спусна на две стъпки над земята.

Леярят легна по гръб, пхна се под статуята, огледа четирите гайки и извади клещи от чантата си с инструменти.

— Дръжте го неподвижно това проклето нещо!

Инженерът хвана коленете, а дърводелецът задните части на статуята. Леярят се напегна и след малко усети как първата гайка, придържаща дървената основа, мръдна едва-едва и после се разхлаби. Той повтори упражнението още три пъти и изведнъж, без никакво предупреждение, основата падна отгоре му.

Но не това грабна вниманието на тримата му колеги, защото миг по-късно милиони паундове в чисто нови банкноти се изсипаха от статуята и го затрупаха.

— Това означава ли, че мога най-сетне да си взема военната пенсия? — попита дърводелецът, докато се взираше невярващо в купчината пари.

Полковникът се усмихна иронично, докато леярят се измъкваше с мърморене изпод банкнотите.

— Боя се, че не, Кран. Заповедите ми са съвсем ясни — каза той, докато слизаше от крана. — Всички банкноти до последната трябва да бъдат унищожени.

Ако беше възможно офицер от САС да се изкуши да не се подчини на заповед, моментът бе точно сега.

Инженерът разви капачката на тубата и с неохота изля малко нефта върху въглищата в мангала. Драсна клечка кибрит и отстъпи, когато пламъците лумнаха. Полковникът даде пример и хвърли първите 50 000 паунда в мангала. Останалите трима го последваха и започнаха да подхранват ненаситния огън с хиляди и хиляди.

След като и последната банкнота изгоря, четиримата останаха мълчаливи. Взираха се в купчината пепел и се мъчеха да не мислят за онова, което бяха направили току-що.

Дърводелецът пръв наруши тишината:

— И ще ми разправят, че парите не миришели.

Всички, с изключение на полковника се разсмяха.

— Да приключваме — рязко нареди Скот-Хопкинс.

Леярят отново легна по гръб, плъзна се под статуята и подобно на тежкоатлет вдигна дървената основа и я задържа, докато инженерът и дърводелецът вкарваха болтовете в четирите дупки.

— Дръжте здраво! — извика леярят.

Инженерът и дърводелецът задържаха основата, докато той зави четирите гайки — отначало с пръсти, а после ги затегна с клещите. След като се увери, че всичко е както си беше, се измъкна изпод статуята и вдигна палци към полковника.

Полковникът заработи с ръчките на крана и бавно вдигна статуята, докато тя не увисна над отворения контейнер. Инженерът се качи на стълбата и полковникът започна внимателно да спуска статуята — капитан Хартли я придържаше. След като махнаха въжето, дърводелецът се зае да закове тежкия капак.

— Добре, господа, да почистим, докато ефрейторът си върши работата. Нямаме време за губене.

Тримата изгасиха огъня, почистиха пода и прибраха всички ненужни вече инструменти в микробуса.

Стълбата, чукът и три резервни пирона влязоха в багажника последни. Полковникът върна крана на мястото му, докато дърводелецът и леярят се качваха в микробуса. Инженерът отключи вратата на халето и я задържа, докато колата излезе. Полковникът изчака със запален двигател помощникът му да заключи и да седне на седалката до него.

Скот-Хопкинс бавно потегли по пристанището и стигна до офиса на митницата. Там слезе от микробуса, влезе вътре и предаде ключа от халето на офицера с трите нашивки на маншетите.

— Благодаря, Гарет — каза полковникът. — Знам, че сър Алън ще остане изключително доволен и несъмнено ще ти благодари лично, когато всички се срещнем на годишната вечеря през октомври.

Митничарят отдаде чест. Полковник Скот-Хопкинс излезе от офиса, седна зад волана на белия „Бедфорд“, запали и потегли обратно към Лондон.

* * *

Заради спуканата гума пикапът на „Сотбис“ пристигна на пристанището четирийсет минути по-късно от предвиденото.

Когато спря пред хале №40, шофьорът с изненада видя десетина служители на митницата около пратката, за която беше дошъл, и каза на спътника си:

— Нещо става, Бърт.

Митничарите бързо натовариха контейнера. Освобождаването на пратката, което обикновено продължаваше около два часа, свърши само за двайсет минути.

— Какво толкова има в този контейнер? — попита Бърт, докато потегляха.

— Нямам представа — каза шофьорът. — Но не се оплаквай: ще успеем да се върнем навреме, за да чуем шоуто на Хенри Хол по радиото.

Себастиан също бе изненадан от скоростта и ефективността, с която бе проведена цялата операция. Не му оставаше друго, освен да предположи, че или статуята е изключително ценна, или дон Педро има толкова голямо влияние в Саутхамптън, колкото и в Буенос Айрес.

След като благодари на служителя с трите сребърни нашивки, Себастиан се върна на терминала, където се нареди с малцината останали пътници за паспортна проверка. Първият печат в първия му паспорт го накара да се усмихне, но усмивката премина в сълзи, когато излезе в залата за пристигащи и видя родителите си. Каза им колко ужасно съжалява и секунди по-късно се чувстваше така, сякаш никога не се е отделял от тях. Нямаше наказания и конско, което обаче само го накара да се чувства още по-виновен.

Имаше да им разказва за толкова много неща, докато пътуваха към Бристол. Тиби, Джанис, Бруно, мистър Мартинес, принцеса Маргарет, посланикът и митничарят — всички се появиха на сцената,

макар че той реши да не споменава за Габриела. Щеше да сподели изживяването си с нея с Бруно.

Когато минаха през портала на Имението, първото, което видя, беше тичащата към тях Джесика.

— Никога не съм си помислял, че ще ми липсваш толкова — каза той, докато я прегръщаше.

Пикапът на „Сотбис“ зави на Бонд стрийт малко след седем. Хамалите чакаха на тротоара. Макар да им се плащаше за извънреден труд, все пак горяха от нетърпение да се приберат у дома.

Мистър Дикенс, шефът на отдел „Импresiонизъм“, който ръководеше преместването на контейнера от улицата до склада на аукционната къща, изчака търпеливо махането на дъските и талаша, за да провери дали номерът в каталога отговаря на номера върху скулптурата. Наведе се, видя числото 6, гравирано в бронза под подписа на Огюст Роден, усмихна се, сложи чавка в документите и каза:

— Благодаря, момчета. Вече можете да си вървите. Утре ще се оправя с бумагите.

Мистър Дикенс беше последният, който напусна сградата. Заклучи и тръгна към станцията на Грийн Парк, без изобщо да забележи мъжа, който стоеше във входа на един антикварен магазин от другата страна на улицата.

Щом мистър Дикенс изчезна от поглед, мъжът излезе от сенките и отиде до най-близката телефонна кабина на Кързън стрийт. Четирите пенса бяха в ръката му — никога не оставяше нещата на случайността. Набра запомнения наизуст номер. Когато чу гласа в слушалката, натисна копче А и каза:

— Празноглав мислител прекарва нощта на Бонд стрийт, сър.

— Благодаря, полковник — отвърна сър Алън. — Искам да се погрижите за още един въпрос. Ще ви се обадя.

Връзката прекъсна.

На следващата сутрин, когато полет 714 от Буенос Айрес кацна на лондонското летище, дон Педро изобщо не се изненада, че

митничарите отвориха всичките им куфари и изключително внимателно преровиха целия им багаж. Когато най-сетне сложиха с тебешир кръстче и върху последния куфар, разочарованието им бе явно.

Когато седнаха в лимузината и потеглиха към Итън Скуеър, дон Педро се обърна към Диего и каза:

— Достатъчно е да запомниш за англичаните само едно. Че изобщо нямат въображение.

42.

Макар че първото произведение на изкуството щеше да бъде обявено за продан чак в седем вечерта, аукционната къща беше претъпкана много преди уречения час, както ставаше винаги в първата вечер на голяма разпродажба на импресионисти.

Всички триста места в залата бяха заети от господа с вечерни костюми и дами с дълги рокли. Изглеждаха така, сякаш са се приготвили за опера; всъщност представлението тук обещавахе да е не по-малко драматично от онези, които се изнасяха в „Ковънт Гардън“. И макар тук също да имаше сценарий, най-добрите реплики неизменно се падаха на публиката.

Поканените гости попадаха в няколко различни категории. Едната беше на сериозните купувачи, които често закъсняваха, защото имаха запазени места и не се интересуваха от първите няколко предложения — подобно на второстепенни герои в пиеса на Шекспир, те имаха за цел само да загреят публиката. Втората група беше на дилърите и собствениците на галерии, които предпочитаха да стоят отзад и си поделяха огризките от масата на богатите, когато някое произведение не достигаше определената цена и трябваше да бъде оттеглено. Имаше също и група, която гледаше на търга като на социално събитие. Тези хора не участваха в наддаванията, а се наслаждаваха на спектакъла, в който свръхбогатите мереха сили.

И накрая беше най-опасната категория, която си имаше свои подкатегории. Съпруги, които идваха да гледат колко ще похарчат съпрузите им за предмети, които не ги интересуват — те предпочитаха да харчат парите си в други заведения на същата улица. Приятелки, които си мълчаха, защото се надяваха да станат съпруги. И накрая просто красавиците, чиято единствена цел в живота бе да отстранят съпругите и приятелките от бойното поле.

Но както с всяко нещо в живота, имаше и изключения от правилото. Едно такова изключение бе сър Алън Редмейн, който бе тук, за да представлява страната. Той щеше да наддава за статуята под номер 29, но все още не беше решил до какъв таван ще стигне.

Сър Алън беше запознат с аукционните къщи на Уест Енд и техните странни традиции. През годините беше натрупал малка колекция английски акварелисти от осемнайсети век, а от време на време наддаваше и от името на правителството за някоя картина или скулптура, за която се решаваше, че не бива да напуска страната. Сега обаче за първи път в кариерата си щеше да наддава за по-значително произведение на изкуството с надеждата да бъде победен от чужденец.

Сутринта „Таймс“ беше предрекъл, че „Мислителят“ на Роден ще се продаде за 100 000 паунда — рекордна сума за произведение на френския майстор. Вестникът обаче не можеше да знае, че сър Алън възнамерява да качи над тази сума, защото едва тогава можеше да е сигурен, че единственият друг купувач ще остане дон Педро Мартинес, според когото истинската цена на статуята бе над осем милиона паунда.

Джайлс беше задал на секретаря на кабинета въпроса, на който сър Алън се опитваше да не отговаря.

— Ако в крайна сметка победите Мартинес в наддаването, какво ще правите със скулптурата?

— Ще бъде поместена в Националната галерия на Шотландия като част от политиката на правителството за събиране на произведения на изкуството — отговори той. — Ще можете да пишете за нея в мемоарите си, но едва след като умра.

— А ако предвиждането ви се окаже вярно?

— Тогава ще отделя на случая цяла глава в *моите* мемоари.

Сър Алън се настани на един стол в левия заден ъгъл на залата. Преди това се беше обадил на мистър Уилсън, за да го уведоми, че ще наддава за номер 29 и че ще седи на обичайното си място.

Когато мистър Уилсън изкачи петте стъпала на подиума, повечето големи играчи вече бяха заели местата си. От двете страни на аукционера стояха служители на „Сотбис“. Повечето от тях щяха да наддават от името на клиенти, които не можеха да присъстват лично или не се доверяваха на себе си, че няма да прекалят и да предложат по-високи суми, отколкото са възнамерявали. В лявата част на залата имаше платформа с дълга маса. На нея седяха някои от най-опитните служители на къщата. На самата маса имаше редица бели телефони, в които щяха да шепнат, когато предметът на изкуството, от който се интересува клиентът им, бъде обявен за продан.

От мястото си в дъното на залата сър Алън виждаше, че почти всички места са заети. Имаше обаче три празни стола на третия ред, вероятно резервирани за важен клиент. Запита се кой ли ще седне от двете страни на дон Педро Мартинес. Прелисти страниците на каталога и намери „Мислителят“ на Роден, означен като №29. Имаше повече от достатъчно време Мартинес да се появи в залата.

Точно в седем часа мистър Уилсън погледна клиентите и се усмихна благосклонно. Почука микрофона и каза:

— Добър вечер, дами и господа, добре дошли на разпродажбата на импресионисти на „Сотбис“. Артикул номер едно — обяви той и погледна наляво, за да се увери, че носачът е поставил правилната картина на стойката, — е великолепен пастел на Дега с две репетиращи на Трокадеро балерини. Откривам наддаването с начална цена пет хиляди паунда. Шест хиляди. Седем хиляди. Осем...

Сър Алън гледаше с интерес как почти всички първи предложени за продажба експонати надхвърлиха предвидените стойности, доказвайки предположението на „Таймс“ от сутринта, че се е появила нова порода колекционери, които бяха натрупали състоянието си след войната и желаеха да оповестят съществуването си чрез инвестиции в произведения на изкуството.

Дон Педро Мартинес се появи на дванайсетия, съпровождан от двама младежи. Сър Алън позна най-малкия син на Мартинес Бруно и предположи, че другият сигурно е Себастиан Клифтън. Присъствието на Себастиан го убеди, че Мартинес е сигурен, че парите са все още в статутата.

Дилърите и собствениците на галерии започнаха да обсъждат помежду си дали Мартинес ще прояви по-голям интерес към номер 28, „Кътче от градината на болница «Сен Пол» в Сен Реми“ от Ван Гог или към номер 29, „Мислителят“ на Роден.

Сър Алън винаги се бе смятал за спокоен и уравновесен, когато е под напрежение, но в този момент почувства как пулсът му се ускорява все повече и повече с напредването на търга. Когато наддаването за Ван Гог започна от 80 000 и приключи на 140 000, което беше нечуван рекорд за художника, сър Алън извади носната си кърпа и попи потта от челото си.

Обърна страницата на каталога, за да погледне шедьовъра, на който се възхищаваше, но по ирония на съдбата се надяваше да изгуби

в наддаването за него.

— Номер дваисет и девет, „Мислителят“ на Огюст Роден — каза мистър Уилсън. — Ако погледнете в каталога, ще видите, че отливката е направена от Алекс Рудие. Самото произведение е изложено при входа на залата — добави аукционерът. Мнозина обърнаха глави към бронзовата скулптура. — Беше показан значителен интерес към произведението, така че откривам наддаването с начална цена четирийсет хиляди паунда. Благодаря, сър — каза той и посочи джентълмена, седящ точно срещу него. Няколко глави се обърнаха с надеждата да разпознаят наддаващия.

Сър Алън отвърна с леко, едва забележимо кимане.

— Петдесет хиляди — обяви аукционерът и отново насочи вниманието си към мъжа пред себе си, който пак вдигна ръка. — Имам предложение за шейсет хиляди.

Мистър Уилсън стрелна с поглед сър Алън, видя същото леко кимане, обърна се към мъжа отпред и му предложи да вдигне на 80 000, но беше посрещнат с намръщена разочарована физиономия и твърдо поклатане на глава.

— Имам предложение за седемдесет хиляди паунда — каза аукционерът и погледна сър Алън, който изведнъж започна да се изпълва със съмнение. Точно тогава обаче мистър Уилсън погледна наляво и каза: — Осемдесет хиляди. Имам предложение по телефона за осемдесет хиляди. — Незабавно погледна отново към сър Алън и измърка: — Деветдесет хиляди?

Сър Алън кимна.

Уилсън погледна към човека на телефона и след секунда той вдигна ръка.

— Сто хиляди. Сто и десет? — попита той, като погледна отново сър Алън и се ухили малко коварно.

Дали да продължи? За първи път в живота си секретарят на кабинета реши да рискува. И кимна.

— Имам предложение за сто и десет хиляди паунда — каза Уилсън, като гледаше право към служителя на „Сотбис“, който държеше слушалката и очакваше инструкции.

Мартинес се обърна да види дали няма да познае кой точно наддава срещу него.

Разговорът по телефона продължаваше. С всяка секунда сър Алън се изнервяше все повече. Опитва се да не мисли за възможността Мартинес да го е изиграл и да е вкарал в страната осемте милиона по друг начин, докато хората от САС са изгаряли фалшификати на фалшификатите. Изминалите двамадесет секунди му се сториха като цял час. И изведнъж мъжът на телефона вдигна ръка.

— Имам предложение за сто и двамадесет хиляди по телефона — каза Уилсън, като се мъчеше да скрие тържеството си.

Погледна отново сър Алън, който не помръдна нито мускул.

— Има предложение за сто и двамадесет хиляди — повтори той. — Ще обявя статуята за продадена за сто и двамадесет хиляди, това е последната ви възможност — каза той, като гледаше сър Алън, но секретарят на кабинета бе влязъл в естествената си роля на мандарин и седеше абсолютно безизразно.

— Продадено за сто и двамадесет хиляди паунда — обяви Уилсън, удари с чукчето и се усмихна любезно на мъжа с телефона.

Сър Алън въздъхна с облекчение и облекчението му нарасна, когато видя самодоволната усмивка на Мартинес. Физиономията му го убеди, че аржентинецът вярва, че само за някакви си 120 000 е откупил собствената си статуя, в която има осем милиона. И утре несъмнено възнамеряваше да започне на чисто.

Две наддавания по-късно Мартинес стана от мястото си на третия ред и си запробива път през хората, без изобщо да го е грижа, че те може би следят търга. Щом стигна пътеката, тръгна с доволна усмивка към изхода и изчезна. Двамата младежи, които го последваха, поне изглеждаха смутени.

Сър Алън изчака още няколко наддавания и излезе чак тогава. Вечерта бе толкова приятна, че той реши да отиде в клуба си на Пал Мал и да се поглези със стриди и чаша шампанско. Беше готов да даде цяла месечна заплата, за да види физиономията на Мартинес, когато открие, че победата му е била куха.

43.

На следващата сутрин анонимният купувач проведе три телефонни разговора, преди да напусне Итън Скуеър 44 няколко минути след десет. Спря такси и каза на шофьора да го закара до Джеймс стрийт 19. Когато колата спря пред „Мидланд Банк“, поръча на шофьора да го изчака.

Не се изненада, когато директорът на банката се оказа на разположение за среща. В края на краищата той едва ли имаше много клиенти, които никога не са били на червено. Директорът го покани в кабинета си и след като клиентът се настани, попита:

— На чие име да бъде платежното нареждане?

— „Сотбис“.

Директорът попълни нареждането, подписа го, постави го в плик и го предаде на младия мистър Мартинес, за когото го смяташе. Диего прибра плика във вътрешния си джоб и излезе, без да каже нито дума.

„Сотбис“ беше единствената дума, която каза и на шофьора, докато сядаше на задната седалка и затваряше вратата.

Когато таксито спря пред входа на аукционната къща на Бонд стрийт, Диего отново заръча на шофьора да чака. Слезе от колата, влезе в сградата и тръгна право към бюрото за уреждане на сделки.

— Да, сър? — каза младият служител.

— Купих номер дваисет и девет при снощното наддаване и бих искал да уредя сметката — каза Диего.

Младият мъж прелисти каталога.

— А, да, „Мислителят“ на Роден.

Диего се запита колко ли още произведения на изкуството вървят с „А, да“.

— Сто и дваисет хиляди паунда, сър.

— Разбира се — каза Диего, отвори плика, извади нареждането на банкера — този начин на плащане гарантираше, че купувачът ще остане анонимен — и го сложи на бюрото.

— Желаете ли да доставим произведението, сър, или предпочитате вие да го вземете?

— Аз ще го взема. След един час.

— Не съм сигурен дали е възможно — каза младият мъж. — Нали разбирате, сър, в деня след голям търг винаги тичаме като полудели.

Диего извади портфейла си и сложи пред младия мъж банкнота от пет паунда — вероятно повече, отколкото той изкарваше за цяла седмица.

— Направете така, че да тичате в моята посока. И ако статуята ме очаква, когато се върна след час, ще има още две такива.

Младият мъж прибра банкнотата в джоба си, с което потвърди, че сделката е сключена.

Диего се върна при чакащото такси и този път даде адрес на Виктория. Когато шофьорът спря пред сградата, Диего слезе и се раздели с още една от банкнотите на баща си. Изчака рестото, сложи в портфейла си две истински банкноти и даде на шофьора шест пенса бакшиш. Влезе в сградата и тръгна към единствения свободен търговски консултант, млада жена в униформа в кафяво и жълто.

— Казвам се Мартинес. Обадох се сутринта и поръчах камион.

— Да, сър.

След като попълни формуляра, Диего се раздели с още една банкнота от пет паунда и прибави в портфейла си още три истински.

— Благодаря, сър. Камионът е в задния двор. Паркиран е на място седемдесет и едно. — И му даде ключа.

Диего излезе на двора, намери камиона, отключи вратата на закритата каросерия и погледна вътре. Беше идеален за работата. Седна зад волана, завъртя ключа и потегли обратно за „Сотбис“. След дваайсет минути паркира пред задния вход на Джордж стрийт.

Докато слизаше от камиона, задната врата на аукционната къща се отвори и двама души изкараха на количка голям контейнер с червени стикери ПРОДАДЕНО. Следваха ги шестима мъже, които, ако се съдеше по телосложението им, сигурно си бяха изкарвали хляба като професионални боксьори, преди да постъпят на работа в „Сотбис“.

Диего отвори вратата на каросерията и дванайсет ръце вдигнаха контейнера от количката, сякаш бе пълен с пух, и го натовариха. Диего заключи вратата и подаде на младия мъж от бюрото за уреждане на сметки още две банкноти от пет паунда.

Седна зад волана и си погледна часовника — 11:41. Нямаше причина да не успее да стигне до Шилингфорд за около два часа, макар да знаеше, че много преди това баща му вече щеше да крачи нервно по алеята.

Щом видя в сутрешната поща светлосиния герб на Кеймбриджкия университет, Себастиан грабна плика и веднага го отвори. Първото, което правеше винаги с всяко писмо, бе да провери подписа в края на страницата. Името д-р Брайън Паджет не му говореше нищо.

Уважаеми мистър Клифтън,

Още му трябваше време да свикне с това обръщение.

Поздравления за спечелената стипендия по нови филологии. Както несъмнено знаете, есенният семестър започва на 16 септември, но се надявам да се видим преди това, за да обсъдим някои въпроси, сред които списъка литература преди началото на семестъра. Бих искал също да Ви запозная с учебната програма през първата Ви година.

Надявам се да ми пишете два реда, или по-добре да ми звъннете.

Искрено Ваш,

Д-р Брайън Паджет,

Старши наставник.

След като прочете писмото за втори път, Себастиан реши да се обади на Бруно и да разбере дали и той е получил подобно писмо. Така можеха да отидат в Кеймбридж заедно.

Диего изобщо не се изненада, когато баща му изтича от сградата веднага щом камионът мина през портала. Изненада се обаче при вида на брат си Луис и целия персонал на Шилингфорд Хол, който вървеше няколко крачки зад него. Карл беше последен и държеше кожена чанта.

— Взе ли статуята? — попита баща му още преди Диего да е слязъл от камиона.

— Да — отвърна той, стисна ръка на брат си и отиде при задницата на камиона. Отвори вратата и показа големия контейнер с червени стикери ПРОДАДЕНО.

Дон Педро се усмихна и потупа контейнера, сякаш бе едно от кучетата му, след което се дръпна настрана, за да могат останалите да свършат черната работа.

Диего ръководеше групата, която започна да бута и дърпа огромния контейнер, докато той не увисна на ръба, готов всеки момент да се преобърне. Карл и Луис бързо хванаха двата ъгъла, докато Диего и готвачът се вкопчиха в другите два, а шофьорът и градинарят хванаха контейнера в средата.

Стовариха контейнера наред поляната. Градинарят не изглеждаше особено щастлив.

— Изправен ли го искаш? — попита Диего, след като успяха да си поемат дъх.

— Не — отвърна дон Педро. — Сложете го на една страна: така ще е по-лесно да махнем основата.

Карл почна да разковава дъските. Готвачът, градинарят и шофьорът ги доотпаряха с ръце.

След като и последната дъска бе хвърлена на земята, всички отстъпиха и впериха поглед в безцеремонно лежащия по гръб „Мислител“. Очите на дон Педро не се откъсваха от дървената основа. Той се наведе и се вгледа внимателно, но не откри нищо, което да намеква, че някой я е пипал. Погледна Карл и кимна.

Довереният му телохранител също се наведе, огледа четирите гайки, извади клещи и започна да развива едната. Отначало тя не искаше да помръдне, но накрая се развъртя и падна на тревата. Карл повтори същото с останалите гайки и ги свали. После спря за момент, хвана дървената основа от двете страни, напрегна всичките си сили, отдели я от статуята и я хвърли на тревата. После с доволна усмивка

отстъпи настрани, за да даде възможност на господаря си да надникне пръв.

Мартинес клекна и се взря в зейналата дупка. Диего и останалите зачакаха нарежданията му. Последва дълго мълчание, след което дон Педро внезапно нададе пронизителен писък, способен да събуди и погребаните в близкото енорийско гробище. Шестимата мъже, обхванати в една или друга степен от страх, го зяпнаха, без да са сигурни каква е причината за реакцията му, докато той не изкрещя:

— Къде са ми парите?!

Диего никога не беше виждал баща си толкова бесен. Бързо клекна до него, пхна ръка в статуята и заопипва, но успя да извади само една заблудена банкнота от пет паунда, залепнала върху бронзовата повърхност.

— Къде са парите, по дяволите? — попита слисаният Диего.

— Явно някой ги е откраднал — каза Луис.

— Това е очевидно, мамка му! — изрева дон Педро.

Никой друг не посмя да изкаже мнението си. Дон Педро продължи да се взира в кухнята основа: още не искаше да приеме, че единственото, което може да покаже след цяла година подготовка за този момент, е една-единствена фалшива банкнота. Минаха няколко минути, преди да се изправи несигурно на крака, но когато най-сетне заговори, бе изненадващо спокоен.

— Не знам кой е отговорен за това, но каквото и да става, ще го намеря и ще му видя сметката.

И без нито дума повече дон Педро обърна гръб на статуята и тръгна към къщата. Единствено Диего, Луис и Карл се осмелиха да го последват. Той влезе в салона, спря пред един портрет в цял ръст, свали го и го подпря на перваза на прозореца. Зад портрета имаше сейф. Дон Педро завъртя няколко пъти шайбата, първо наляво и после надясно, докато не се чу изщракване.

Тежката врата на сейфа се отвори. Мартинес се загледа за момент в купчините грижливо подредени банкноти от по пет паунда, вмъкнати тайно от членовете на фамилията и доверени служители през последните десет години, взе три пачки и подаде една на Диего, една на Луис и една на Карл. Изглежда ги един по един.

— Никой да не мигне, преди да открием кой е откраднал парите ми. Искам всеки от вас да изиграе своята роля. Ще бъдете

възнаградени единствено според резултатите.

Обърна се към Карл.

— Искам да разбереш кой е съобщил на Джайлс Барингтън, че племенникът му е тръгнал към Саутхамптън, а не към летището.

Карл кимна и Мартинес се обърна към Луис.

— Още тази вечер отиваш в Бристол и научаваш кои са враговете на Барингтън. Членовете на Парламента винаги имат врагове и не забравяй, че мнозина от тях са сред собствените им близки. И докато си там, опитай да събереш информация за корабната компания на фамилията. Имат ли някакви финансови трудности? Проблеми с трейдюнионите? Има ли разногласия между членовете на борда за фирмената политика? Какви са настроенията на акционерите им? Разрови всичко, Луис.

— Диего — обърна се дон Педро към най-големия си син, — върни се в „Сотбис“ и разбери кой е другият наддавал за „Мислителят“. Със сигурност са знаели, че парите ми вече не са в статуята, иначе нямаше да рискуват да вдигнат толкова цената.

Замълча за момент, после мушна Диего в гърдите с пръст.

— Най-важната ти задача обаче е да събереш екип, който ще ми позволи да унищожа виновника за кражбата. Започни с най-добрите адвокати, защото те не задават въпроси, когато парите са достатъчно, знаят кои са корумпираните ченгета и кои престъпници винаги успяват да се измъкнат. След като научим отговорите на всички тези въпроси и след като всичко останало си дойде на мястото, ще мога да им го върна тъпкано.

44.

— Сто и двайсет хиляди паунда — каза Хари. — Наддаване по телефона, но от „Таймс“ не знаят кой е бил купувачът.

— Само един човек би могъл да плати толкова — каза Ема. — И мистър Мартинес сигурно вече е разбрал, че не е получил онова, за което е платил. — Хари вдигна поглед от вестника и видя, че жена му е пребледняла. — И доколкото разбирам от такива хора, той ще иска да научи кой е отговорен за кражбата на парите му.

— Но той няма причина да смята, че Себ е замесен. Бях в Буенос Айрес само за няколко часа и никой освен посланика не знаеше кой съм.

— С изключение на мистър... как му беше името?

— Болтън. Но той се върна със същия самолет, с който пътувах и аз.

— Ако бях на мястото на Мартинес — с треперещ глас каза Ема, — първият, когото щях да заподозра, щеше да е Себ.

— Но защо, особено щом той не е бил въввлечен в това?

— Защото е бил последният, видял статуята преди тя да бъде предадена на „Сотбис“.

— Това не е доказателство.

— За Мартинес ще е достатъчно доказателство, повярвай ми. Мисля, че нямаме друг избор, освен да предупредим Себ, че...

Вратата се отвори и Джесика се втурна в стаята.

— Мамо, няма да познаеш къде отива Себ утре!

* * *

— Луис, какво научи от посещението си в Бристол?

— Преобърнах всеки камък, за да видя дали няма да изпълзи нещо.

— И изпълзя ли?

— Да. Открих, че макар да е уважаван и доста популярен сред избирателите си, Барингтън е успял да си създаде врагове, сред които бившата си жена и...

— Какъв е нейният проблем?

— Смята, че Барингтън я е подвел много покрай завещанието на майка си, и освен това я е яд, че е била изместена от дъщерята на някакъв си уелски миньор.

— Мисля, че няма да е зле да опиташ да се свържеш с нея.

— Вече опитах, но не е чак толкова лесно. Английската висша класа винаги очаква представянето да се извърши от някой, когото познават. Но докато бях в Бристол, попаднах на един човек, който твърди, че я познава добре.

— Кой е той?

— Майор Алекс Фишър.

— И каква е връзката му с Барингтън?

— Бил е кандидат на консерваторите при последните избори, когато Барингтън го е победил с четири гласа разлика. Фишър твърди, че Барингтън е взел депутатското място с измама, и останах с впечатлението, че е готов на всичко, за да се реваншира.

— В такъв случай трябва да помогнем на каузата му — каза дон Педро.

— Открих също, че след загубата на изборите Фишър е затънал в дългове из цял Бристол и отчаяно търси спасително въже.

— Значи трябва да му го хвърля, нали така? — каза дон Педро.
— Какво можеш да ми кажеш за приятелката на Барингтън?

— Доктор Гуинет Хюз. Преподава математика в девическото училище „Сейнт Пол“ в Лондон. Местните лейбъристи очакват двамата с Барингтън да обявят брака си още откакто е приключил разводът, но както се изрази един член на комитета, който се е срещал с нея, тя не можела да се опише като „кукличка“.

— Забрави за нея — каза дон Педро. — Няма да ни е от полза, освен ако не бъде зарязана. Съсредоточи се върху бившата жена и ако майорът може да ви запознае, разбери от какво се интересува повече — от пари или от отмъщение. Почти всяка бивша жена иска едното или другото, а в повечето случаи и двете. — Усмихна се на Луис и добави: — Приключихме, момчето ми. — После се обърна към Диего.
— А ти какво имаш за мен?

— Но това не е всичко — малко огорчено каза Луис. — Попаднах и на още един човек, който знае за Барингтънови повече, отколкото знаят самите те.

— И кой е това?

— Един частен детектив, Дерек Мичъл. Работил е за Барингтънови и Клифтънови в миналото, но имам чувството, че срещу подходяща сума мога да го убедя да...

— Изобщо не се доближавай до него — твърдо каза дон Педро. — Ако е готов да предаде бившите си работодатели, защо да не направи същото и с нас, ако му е изгодно? Но това не означава, че не бива да го държиш под око.

Луис кимна, макар че изглеждаше разочарован.

— Диего?

— Един английски пилот, Питър Мей, е отседнал в хотел „Милонга“ за две нощи точно по времето, когато Себастиан Клифтън беше в Буенос Айрес.

— И какво от това?

— Същият човек е видян да излиза от задния изход на британското посолство в деня на градинското парти.

— Може да е просто съвпадение.

— Рецепционистът в „Милонга“ чул как някой, който явно го познавал, се обърнал към него с името Хари Клифтън. Точно така се казва бащата на Себастиан.

— Това вече едва ли е съвпадение.

— След като бил разкрит, той хванал първия самолет за Лондон.

— Изобщо не е съвпадение.

— Освен това мистър Клифтън напуснал, без да плати хотела си лично. Сметката била поета по-късно от британското посолство. Това доказва не само, че бащата и синът са били по едно и също време в Буенос Айрес, а и че явно са работили заедно.

— Тогава защо не са отседнали в един и същи хотел? — попита Луис.

— Защото не са искали да ги виждат заедно, предполагам — каза дон Педро и след кратко мълчание добави: — Добра работа, Диего. Та този Хари Клифтън ли е наддавал за статуята ми?

— Не мисля. Когато попитах аукционера от „Сотбис“, той заяви, че нямал представа. И макар да намекнах, мистър Уилсън явно не е

човек, който може да се изкуши да вземе нещо странично. Освен това подозирам, че ако бъде заплашен по какъвто и да било начин, веднага ще се обади на Скотланд Ярд.

Дон Педро се намръщи.

— Успях обаче да открия и друго — продължи Диего.

— Че британското правителство също е проявило интерес към закупуването на „Мислителят“.

Дон Педро избухна и изля тирада от ругатни, която би шокирала и надзирател в затвор. Мина известно време, преди да се успокои, и когато най-сетне успя, гласът му беше почти шепот.

— Значи вече знаем кой е откраднал парите ми. И те вече са унищожили банкнотите или са ги предали на Централната банка. Така или иначе, няма да видим нищо от тях!

— Но дори британското правителство не би могло да проведе подобна операция без съдействието на семейства Клифтън и Барингтън — посочи Диего. — Така че мишената ни си остава същата.

— Прав си — каза дон Педро и смени темата: — Как върви събирането на екипа?

— Събрах малка група, която не харесва идеята да плаща данъци. — Останалите трима се разсмяха за първи път тази сутрин. — Засега ги държа в готовност и ще действат веднага щом им се нареди.

— Имат ли представа за кого работят?

— Не. Мислят, че съм някакъв чужденец, който не си знае парите, и не задават въпроси, стига да им се плаща навреме и в брой.

— Става. — Дон Педро се обърна към Карл. — Успя ли да разбереш кой е казал на Барингтън, че племенникът му е тръгнал за Саутхамптън, а не за летището?

— Не мога да го докажа — каза Карл, — но със съжаление трябва да съобщя, че единственият, който може да го е направил, е Бруно.

— Това момче винаги е било прекалено честно и това не е за негово добро. Майка му е виновна. Трябва да внимаваме и да не обсъждаме какво съм намислил, когато е наоколо.

— Но никой от нас не знае какво си намислил — посочи Диего.

Дон Педро се усмихна.

— Никога не забравяй, че ако искаш да повалиш една империя на колене, трябва да започнеш с премахването на престолонаследника.

45.

Звънецът иззвъня в десет без една и Карл отвори вратата.

— Добро утро, сър. С какво мога да ви помогна?

— Имам среща с мистър Мартинес в десет часа.

Карл се поклони и се отдръпна, за да направи път на посетителя, след което го придружи по коридора, почука на вратата на кабинета и каза:

— Гостът ви е тук, сър.

Мартинес стана от бюрото и протегна ръка.

— Добро утро. Очаквах с нетърпение да се видим.

Карл затвори и докато вървеше към кухнята, мина покрай Бруно, който говореше по телефона.

— ... баща ми ми даде два билета за полуфинала мъже в Уимбълдън утре и предложи да те поканя.

— Много мило от негова страна — каза Себ, — но имам среща с наставника си в Кеймбридж в петък, така че едва ли ще успея.

— Стига глупости — каза Бруно. — Нищо не ти пречи да дойдеш в Лондон утре сутринта. Мачът започва от два, така че ако успееш да се добереш дотук към единайсет, ще имаме предостатъчно време.

— Но трябва да съм в Кеймбридж на другия ден по обед.

— Ще преспиш у нас и на сутринта Карл ще те закара до Ливърпул стрийт.

— Кои играят?

— Фрейзър срещу Купър. Мачът ще е много напечен. И ако слушаш, може да те закарам до Уимбълдън със страхотната си нова кола.

— Имаш кола? — невярващо попита Себастиан.

— Оранжево „Ем Джи Ей“ с гюрук. Татко ми я подари за рождения ми ден.

— Щастливец — каза Себастиан. — А моят ми подари пълните съчинения на Пруст.

Бруно се разсмя.

— А ако слушаш много, по пътя може дори да ти разкажа за последната си приятелка.

— Последната? — подигравателно повтори Себастиан. — Трябва да си имал поне една, преди да се появи „последната“.

— Нещо като завист ли надушвам?

— Ще ти кажа, след като се запозная с нея.

— Няма да имаш този шанс, защото ще се видим в петък, а дотогава ти ще си във влака за Кеймбридж. До утре в единайсет.

Бруно затвори и тъкмо вървеше към стаята си, когато вратата на кабинета се отвори и се появи баща му, праметнал ръка през рамото на някакъв джентълмен с вид на военен.

Бруно едва ли би подслушал разговора на баща си, ако не беше чул името Барингтън.

— Ще ви върнем в борда на „Барингтън“ за нула време — каза дон Педро, докато изпращаше госта си до изхода.

— Ще се насладя неимоверно на този момент.

— Искам обаче да знаете, майоре, че не се интересувам от периодични ужилвания само за да тормозя фамилията. Дългосрочният ми план е да поема контрол над компанията и да ви направя председател на борда. Как ви звучи това?

— Ако между другото доведе до крах и на Джайлс Барингтън, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

— Не само на Барингтън — каза Мартинес. — Намерението ми е да унищожа всеки член на фамилията, един по един.

— Още по-добре — каза майорът.

— Значи първата ви работа е да започнете да купувате акции веднага когато излязат на пазара. Сдобие ли се със седем и половина процента, ще ви върна в борда като мой представител.

— Благодаря ви, сър.

— Не ме наричайте сър. За приятелите си съм Педро.

— А аз — Алекс.

— Запомнете, Алекс, от сега нататък ние с вас сме партньори и имаме само една цел.

— Великолепно, Педро — каза майорът, докато двамата си стискаха ръцете.

Когато гостът си тръгна, дон Педро можеше да се закълне, че го чу да си подсвирква.

Мартинес се обърна към коридора и видя очакващия го Карл.

— Трябва да поговорим, сър.

— Ела в кабинета.

В кабината Карл повтори подслушания разговор между Бруно и приятеля му.

— Знаех си, че няма да устои на билетите за Уимбълдън. — Мартинес вдигна телефона и нареди: — Свържете ме с Диего... А сега да видим дали ще успеем да прилъжем момчето с нещо още по-съблазнително — добави, докато чакаше сина си да се обади.

— Какво има, татко? — попита Диего в слушалката.

— Младият Клифтън е лапнал въдицата. Утре идва в Лондон, за да ходят в Уимбълдън. Ако Бруно успее да го убеди да приеме другото ми предложение, ще можеш ли да уредиш всичко за петък?

Себастиан взе будилника на майка си, за да е сигурен, че няма да закъснее за влака в 7:23 до Падингтън. На сутринта Ема го чакаше долу и му предложи да го откара до Темпъл Мийдс.

— Ще се видиш ли с мистър Мартинес, докато си в Лондон?

— Почти със сигурност — каза Себастиан. — Именно той е предложил с Бруно да идем в Уимбълдън. Защо питаш?

— Просто така.

На Себастиан му се прииска да попита майка си защо изглежда толкова загрижена за мистър Мартинес, но подозираше, че ще получи същия отговор. Просто така.

— Ще имаш ли време да се видиш с леля си Грейс, докато си в Кеймбридж? — попита майка му, сменяйки темата твърде очевидно.

— Тя ме покани на чай в Нюнам в събота следобед.

— Не забравяй да ѝ предадеш много поздравии — каза Ема, докато спираха пред гарата.

Себастиан седна в ъгъла на купето и се зачуди защо родителите му се интересуват толкова от човек, с когото никога не са се срещали. Реши да попита Бруно дали знае за някакъв проблем. В края на краищата Бруно от самото начало не беше убеден, че пътуването му до Буенос Айрес бе добра идея.

Когато влакът влезе в Падингтън, Себастиан бе все така далеч от решаването на загадката. Предаде билета си на кондуктора при

барьерата, излезе от гарата и пресече улицата. Спря пред № 37 и почука на вратата.

— О, боже! — възкликна мисис Тибит, когато видя кой стои на прага ѝ, и го прегърна. — Не вярвах, че ще те видя отново, Себ.

— Това заведение предлага ли закуска за безпарични първокурсници?

— Ако това означава, че след закуската заминаваш за Кеймбридж, ще видя какво мога да забъркам.

Себастиан я последва вътре.

— И затвори вратата — добави тя. — Хората ще си помислят, че си се родил в плевня.

Себастиан се върна и затвори външната врата, след което слезе по стълбите към кухнята. Когато го видя, Джанис каза: „Я виж какво домъкнала котката“, също го прегърна и сложи пред него най-чудесната закуска на света.

— Е, къде беше, откакто се видяхме за последно? — попита мисис Тибит.

— Ходих до Аржентина и се срещнах с принцеса Маргарет.

— Къде е Аржентина? — попита Джанис.

— Доста далеч — каза мисис Тибит.

— А през септември отивам в Кеймбридж — добави с пълна уста Себастиан. — Благодарение на теб, Тиби.

— Надявам се, че нямаш нищо против, че се свързах с чичо ти.

— Слава богу, че си го направила — рече Себастиан. — Иначе сигурно още щях да съм в Аржентина.

— И какво те води този път в Лондон? — попита Джанис.

— Липсвахте ми толкова много, че просто не издържах — отвърна Себ. — А и къде другаде човек може да намери свастна закуска?

— Тия ги разправяй на някой друг — каза мисис Тибит, докато слагаше трети кренвирш в чинията му.

— Е, има и една друга причина — призна си Себастиан. — Бруно ме покани да гледаме полуфинала мъже в Уимбълдън следобед. Фрейзър срещу Купър.

— Влюбена съм в Ашли Купър — каза Джанис и дори изпусна кърпата за бърсане на чинии.

— Ти би се влюбила във всеки, който стигне до полуфинала — сгълча я мисис Тибит.

— Не е вярно! Никога не съм се влюбвала в Нийл Фрейзър.

Себастиан се разсмя и през следващия час не престана да се смее, поради което се появи на Итън Скуеър чак към единайсет и половина и когато Бруно отвори вратата, каза:

— Виновен съм, но в своя защита ще кажа, че ме задържаха две приятелки.

— Запознайте ме отново с всичко — каза Мартинес. — И не пропускайте нито един детайл.

— Трима опитни шофьори проведоха няколко тренировки през изминалата седмица — каза Диего. — Днес следобед ще направят последното изпълнение.

— Какво може да се провали?

— Ако Клифтън не приеме предложението ти, се проваля всичко.

— Доколкото познавам момчето, няма да може да устои. Само се погрижи да не се сблъскам с него, преди да е заминал за Кеймбридж утре сутринта. Защото не мога да гарантирам, че няма да го удуша.

— Направих всичко възможно пътищата ви да не се пресекат. Ще вечеряш в „Савой“ с майор Фишър, а утре сутринта имаш среща в града с юрисконсулта на компанията, който ще те запознае с правата ти, след като придобиеш седем и половина процента от „Барингтън“.

— А следобед?

— Двамата отиваме в Уимбълдън. Не за да гледаме финала жени, а за да ти осигурим безброй алибита.

— А къде ще е Бруно?

— Ще води приятелката си на кино. Прожекцията започва в два и петнайсет и свършва към пет, така че няма да научи тъжната новина за приятеля си, докато не се прибере вечерта.

Вечерта Себастиан дълго не можа да заспи. Целият ден премина пред очите му кадър по кадър, подобно на ням филм — закуската с Тиби и Джанис, пътуването до Уимбълдън с новата кола на Бруно и спирацията дъха полуфинал, чийто четвърти сет най-сетне бе взет от

Купър с 8 на 6. Денят завърши с посещение в „Мадам Жужу“ на Брюър стрийт, където беше наобиколен от дузина Габриели. Още едно нещо, което нямаше да сподели с майка си.

И като капак на всичко на връщане Бруно му предложи на следващия ден да отиде в Кеймбридж с колата вместо с влак.

— Но баща ти няма ли да възрази?

— Идеята беше негова.

Когато на сутринта слезе за закуска, Себастиан с разочарование откри, че дон Педро вече е излязъл за важна среща. Искаше да му благодари за всичко, което беше направил за него. Реши да му пише веднага щом се прибере в Бристол.

— Ама че страхотен ден беше вчера — каза той, докато пълнеше купата си с мюсли и сядаше срещу Бруно.

— Вчера си е вчера — отвърна Бруно. — Много повече се тревожа за днес.

— Проблем ли има?

— Да кажа ли на Сали какво чувствам към нея, или просто да приема, че тя вече знае? — изтърси Бруно.

— Толкова ли е зле положението?

— За теб всичко е наред. Ти си много по-опитен в тези неща от мен.

— Така си е — съгласи се Себастиан.

— Стига си се подхилвал или няма да ти заема колата.

Себастиан се опита да изглежда сериозен.

Бруно се наведе над масата и попита:

— Какво да облека според теб?

— Най-добре нещо небрежно, но елегантно. Шалче вместо вратовръзка — предложи Себастиан.

В този момент телефонът в коридора зазвъня.

— И не забравяй, че Сали също ще се чуди какво да облече — добави той, докато Карл влизаеше в стаята.

— Мистър Бруно, търси ви някоя си мис Торнтън.

Себастиан избухна в смях, когато Бруно изскочи тичешком през вратата.

Мажеше втората си филийка с мармалад, когато приятелят му се върна с възклицанието: „По дяволите, по дяволите, по дяволите“.

— Какво има?

— Сали няма да дойде. Била настинала и вдигнала температура.

— Посред лято? — учуди се Себастиан. — Май по-скоро търси някакво извинение да откаже срещата.

— Пак не позна. Каза, че до утре ще се оправи и че с нетърпение очаква да се видим.

— Тогава защо не дойдеш до Кеймбридж с мен? Аз поне няма да придирям за облеклото ти.

Бруно се ухили.

— Не ставаш много за заместник на Сали, но май нямам какво по-добро да правя.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите“ накара Карл да излезе от кухнята и да се опита да разбере какъв е проблемът. Пристигна точно навреме, за да видя как двете момчета изчезват през външната врата. Изтича по коридора и излезе навън, но можеше само да гледа как оранжевият „Ем Джи“ със Себастиан зад волана потегля.

— Мистър Бруно! — изкрещя Карл, но никой от двамата не се обърна, защото Себастиан беше включил радиото, за да слушат последните новини от Уимбълдън.

Карл изтича в средата на улицата и размаха трескаво ръце, но колата не намали. Той спринтира след нея, докато тя приближаваше зеления светофар в края на улицата.

— Светни червено! — изкрещя той и светофарът се подчини, но не и преди Себастиан да завие наляво и да ускори към Хайд Парк Корнър. На Карл не му оставаше друго, освен да приеме, че ги е изпуснал. Може би Бруно беше помолил Клифтън да го остави някъде, преди да продължи за Кеймбридж? В края на краищата нали трябваше да води приятелката си на кино този следобед? Рискът обаче бе твърде голям, за да може Карл да си го позволи.

Обърна се и се затича към къщата, като се мъчеше да си спомни къде трябваше да е мистър Мартинес през деня. Знаеше, че следобед ще гледа финала за жени в Уимбълдън. Момент, спомни си Карл. Преди това днес Мартинес имаше среща в центъра, така че съществуваше някакъв шанс все още да е в офиса си. Макар да не вярваше в Бог, Карл се замоли дон Педро още да не е заминал за Уимбълдън.

Втурна се през вратата, грабна телефона и набра номера на офиса. След секунди секретарката на дон Педро вдигна.

— Трябва да говоря с шефа. Спешно е! Спешно!

— Мистър Мартинес и Диего заминаха преди няколко минути за Уимбълдън.

— Себ, трябва да обсъдя с теб нещо, което ме тревожи.

— Че Сали няма да се появи и утре ли?

— Не, става дума за нещо много по-сериозно — каза Бруно.

Макар че усети промяната в тона на приятеля си, Себастиан не можеше да се обърне и да се вгледа по-внимателно в него, защото за пръв път се опитваше да се справи с трафика на Хайд Парк Корнър.

— Не мога да кажа какво точно е, но откакто си в Лондон, баща ми като че ли се опитва да те избягва.

— Но в това няма никакъв смисъл. В края на краищата именно той е предложил да идем заедно в Уимбълдън — напомни му Себастиан, докато излизаха на Парк Лейн.

— Знам. Негова беше идеята и да ти дам колата днес. Просто се чудя дали в Буенос Айрес не се е случило нещо, което го е раздразнило.

— Нищо, за което да си давам сметка — отвърна Себастиан, видя табелата за шосе А1 и мина в крайната лента.

— Още не мога да разбера защо баща ти е трябвало да пропътува половината свят, за да те види, след като е било достатъчно просто да вдигне телефона.

— Смятах да му задам същия въпрос, но беше много зает и се готвеше за поредното си турне в Америка. Когато повдигнах въпроса пред майка ми, тя се направи на тъпа. А ако за нея може да се каже нещо, то е, че определено не е тъпа.

— Другото, което не разбирам, е защо си останал в Буенос Айрес, при положение че си можел да се върнеш с баща си.

— Защото обещах на твоя баща да доставя един голям контейнер до Саутхамптън и не исках да го разочаровам след всичко, което направи за мен.

— Сигурно е статуята, която видях да лежи на поляната в Шилингфорд. Но това само задълбочава загадката. Защо му е на баща ми да иска от теб да внасяш статуя от Аржентина, да я пусне на търгук и после да я откупи?

— Нямам представа. Подписах документите, както той ме помоли, и след като „Сотбис“ прибраха контейнера, се прибрах в Бристол с родителите ми. Какво се тормозиш толкова? Просто направих точно онова, което ми беше заръчал баща ти.

— Защото вчера при баща ми дойде някакъв човек и чух, че споменава името Барингтън.

Себастиан спря на следващия светофар.

— Имаш ли представа кой е този човек?

— Не, не съм го виждал никога. Но чух, че баща ми го нарече „майоре“.

— Моля за внимание — разнесе се глас от високоговорителя и тълпата се умълча, въпреки че мис Гибсън се канеше да бие началния удар на първия сет. — Моля мистър Мартинес да се яви незабавно в офиса на секретаря.

— Явно е станало нещо — каза дон Педро, докато ставаше от мястото си.

Излезе на най-близката пътека, следван плътно от Диего, и щом се озова в галерията, попита един продавач на програми къде е офисът на секретаря.

— Онази голяма постройка със зеления покрив ето там, сър — посочи младежът. — Не можете да я пропуснете.

Дон Педро бързо слезе по стъпалата и излезе от Централния корт, но Диего го беше изпреварил много преди да стигне изхода и почти тичаше към голямата сграда, като от време на време поглеждаше назад, за да е сигурен, че баща му не е изостанал прекалено. Щом наближи двойната врата, извика на униформения портиер:

— Къде е офисът на секретаря?

— Третата врата отляво, сър.

Диего продължи забързано, докато не стигна вратата с табела „Секретар на клуба“.

Отвори я и се озова лице в лице с мъж с елегантно сако в пурпурно и зелено.

— Аз съм Мартинес. Извикахте ме по високоговорителя.

— Да, сър. Някой си мистър Карл Рамирес се обади и помоли да му звъннете незабавно у дома. Наблегна, че е изключително важно.

Диего грабна телефона на бюрото и докато набираше номера, баща му също нахълта в стаята.

— Какво е толкова спешно? — задъхано попита дон Педро.

— Още не знам. Трябва да се обадим на Карл.

Дон Педро грабна слушалката от ръката му и чу:

— Вие ли сте, мистър Мартинес?

— Да, аз съм — каза той и внимателно заслуша онова, което му казваше Карл.

— Какво се е случило? — попита Диего, като се мъчеше да запази спокойствие, защото видя как баща му побеля като платно и се вкопчи в ръба на бюрото.

— Бруно е в колата — отговори дон Педро.

— Ще попитам баща ми веднага щом се прибера довечера — каза Бруно. — В края на краищата с какво би могъл да го раздразниш, щом си изпълнил собствените му инструкции?

— Нямам представа — каза Себастиан, докато излизаше от околоръстното на А1 и се включваше в трафика. Натисна газта и се наслади на вятъра, който разроши косата му.

— Може и да реагирам прекалено, но държа да разбера какво става — каза Бруно.

— Ако името на майора е Фишър — отвърна намръщено Себастиан, — бъди сигурен, че няма да успееш да разбереш нищо.

— Кой е тоя Фишър, по дяволите?

— Беше кандидат на консерваторите и се състезаваше с чичо ми на последните избори. Не помниш ли? Разказвах ти за него.

— Онзи тип, който се опитал да измами чичо ти с подправяне на гласовете ли?

— Същият. Освен това се опитваше да дестабилизира „Барингтън Шипинг“, като купуваше и продаваше акции на компанията всеки път, когато тя имаше затруднения. Накрая председателят най-сетне се отърва от него и майка ми зае мястото му в борда на директорите.

— Но защо баща ми ще се занимава с мръсник като този тип?

— Възможно е да не става въпрос за Фишър. В такъв случай ще се окаже, че и двамата реагираме прекалено.

— Дано да си прав. Въпреки това си мисля, че трябва да сме нащрек. Може пък да се появи нещо, което да обясни всичко това.

— Прав си. Защото едно е сигурно — не искам да си развалям отношенията с баща ти.

— И дори някой от нас да открие, че поради някаква причина нещата между семействата ни не са добри, това не означава, че и ние трябва да се вълличаме в разприте им, нали?

— Абсолютно съгласен — каза Себастиан, докато стрелката изпълзяваше на шейсет мили в час, което бе поредното ново изживяване. — Колко книги ти даде да изчетеш наставникът ти преди началото на семестъра? — попита той, докато излизаше на външното платно, за да изпревари колона от три камиона, натоварени с въглища.

— Десетина. Но останах с впечатлението, че не очаква да съм ги изчел всичките преди началото на учебната година.

— Аз май не съм прочел десет книги през целия си живот — каза Себастиан, докато задминаваше третия камион. Наложил се обаче рязко да набие спирачка, защото шофьорът на средния камион внезапно зави и започна да изпреварва онзи пред него. Точно когато изглеждаше, че шофьорът ще задмине колегата си и ще се върне във вътрешното платно, Себастиан погледна в огледалото и видя, че третият камион също е излязъл във външното платно.

Камионът пред Себастиан продължаваше напред и се изравни с онзи, който още беше във вътрешното платно. Себастиан отново погледна в огледалото и започна да се изнервя, защото му се стори, че камионът зад тях като че ли приближава.

Бруно се обърна, замаха яростно с ръце на мъжа зад волана и закрещя:

— Какво правиш бе, идиот?!

С безизразна физиономия шофьорът се наведе над волана и камионът продължи да приближава все повече и повече въпреки факта, че камионът пред тях все още не беше изпреварил онзи, който бе във вътрешното платно.

— За бога, размърдай се! — изкрещя Себастиан и натисна клаксона, макар да знаеше, че шофьорът пред него изобщо няма да го чуе. Когато погледна отново в огледалото, с ужас видя, че камионът зад тях почти докосва бронята. А онзи отпред все още не беше приключил с изпреварването, за да се прибере в съседното платно и да даде възможност на Себастиан да натисне газта.

Бруно вече махаше трескаво на шофьора отляво, но той продължаваше да се движи със същата скорост. Нищо не му пречеше

да свали крак от газта и да ги пусне да минат във вътрешното платно, но той дори не погледна към тях.

Камионът зад тях удари бронята и побутна малкия автомобил напред. Задният номер се откачи и издрънча на настилката. Себастиан не знаеше какво да направи; не можеше да ускори, без да се блъсне в предния камион и да бъде смачкан между двата като хармоника.

След секунди бяха засилени за втори път, когато камионът зад тях побутна колата им, този път доста по-силно, и я запрати към камиона отпред. Когато последва трети удар, думите на Бруно „Сигурен ли си, че вземаш правилното решение“ изплуваха в ума на Себастиан. Той погледна приятеля си, който се бе вкопчил с две ръце в таблото.

— Искат да ни убият! — изкрещя Бруно. — За бога, Себ, направи нещо!

Себастиан погледна безпомощно към отсрещните платна, но видя плътен поток коли, движещи се в обратната посока.

И тогава камионът пред тях започна да намалява и той разбра, че ако искат да се надяват да оцелеят, ще трябва да вземе решение, при това веднага.

Приеманият наставник беше натоварен със скръбната задача да се обади на бащата на момчето и да му съобщи, че синът му е загинал в трагична автомобилна катастрофа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.